

Giới thiệu Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hồ

Không đơn thuần là một câu chuyện ngôn tình ngược, truyện Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hồ của Họa Mị Nhi còn nói bởi vì cô bị người yêu phản bội, nên mới ôm anh khóc bù lu bù loa, cho nên áo sơ mi đắt tiền của anh mới biến thành khăn lau nước mắt cho cô... Cô kín đáo đưa cho anh hai trăm tệ, giáo huấn anh: “Làm người phải nên biết đủ, không thể quá tham lam, tôi không phải phú bà mặc cho anh chém giết” Gân xanh trên trán anh nháy lên, cô gái này đem anh đường đường là tổng tài tập đoàn Đình Thiên trở thành cái gì? ..... Khi anh kim lòng không được muốn hôn cô thì cô không chút do dự a hạnh “pằng” cho anh một bạt tai, khinh bỉ mắng to “Đồ dê gái, đồ không biết xấu hổ” Gân xanh trên trán anh nháy lên lần nữa, trong mắt cô anh thật tệ mạt như vậy sao? ..... Thôi, thôi, cũng do cô thôi!

Chỉ là đã yêu, đã bị lún vào trong truyện bể tình, có thể dừng lại sao!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Thét Lên Một Tiếng

Edit-Beta : Perui Trong phòng ngủ có một cảnh nam tính đặc sắc, Tô Minh Tuấn đang nằm ngủ trên giường rộng lớn, phòng tắm bên cạnh truyền đến tiếng xả nước âm ỉ. Chỉ một lát sau tiếng xả nước ngừng hẳn. Tô Minh Tuấn nhìn về cửa phòng tắm, chỉ thấy Văn Tĩnh dùng một khăn tắm quấn quanh người, nhưng khăn tắm lại quá ngắn nên đủ che được cái hông, khoe ra hai cái đùi trắng bóng, tóc chưa lau khô vẫn còn vài giọt nước chảy xuống, tăng thêm vài phần hấp dẫn. Đột nhiên anh cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, gian nan nuốt từng ngụm nước miếng, vội vàng từ trên giường nhảy dựng lên chạy đến ôm lấy cô, miệng hướng đến người cô làm bậy. Văn Tĩnh khẽ cười nhẹ nhàng đẩy anh ra, tự nhiên nói “Bộ dạng anh y như con khi ấy, đi tắm rửa trước đã, em ở kia chờ anh” Nói xong dùng ngón tay chỉ đến chiếc giường rộng lớn kia. “Được rồi, bé cưng, chờ anh nha” Tô Minh Tuấn hưng phấn hôn lên mặt cô một cái. “Đồ xấu xa” Văn Tĩnh cười híp mắt. Tô Minh Tuấn nhanh chóng xông vào phòng tắm tắm rửa, tiếng nước chảy vang lên lần nữa. “Minh Tuấn, nhanh lên” Văn Tĩnh tựa người trên giường lớn thúc dục, sắc mặt thoáng đỏ ửng. “Đến đây, mới tí thôi mà đã đợi không được rồi sao?” Tô Minh Tuấn cũng chỉ quấn một cái khăn tắm rồi bỏ lên giường, sau đó bẹo một cái vào má của Văn Tĩnh, thuận thế ôm eo của cô, hôn như mưa xuống người cô. “Uhm...anh thật là xấu xa nha!” Văn Tĩnh cười phồng đũng, vật tròn tròn trước ngực cọ cọ lên ngực của Tô Minh Tuấn. “Mới thế này mà đã kêu là xấu ư, xấu xa còn ở đằng sau kia” Tô Minh Tuấn vung tay lên, khăn tắm của Văn Tĩnh cùng của anh rớt xuống sàn nhà, sau đó anh cười dâm dăng một đường mò xuống phía dưới. “U...uhm...Không cần phải sờ chỗ đó” “Nơi đó là ở đâu...Có phải ở đây không?” “Uhm...chán ghét a” “Anh đây phải...” “Không cần phải...U...A...” Sau đó trong phòng chỉ có âm thanh rên rỉ của phụ nữ và tiếng thờ dốc ồ ồ của đàn ông. .... Đột nhiên cửa bị người đẩy ra. “A...” Một tiếng thét chói tai của một cô gái, hai người trên giường cùng lúc nhìn về phía cửa, nhưng động tác lại không ngừng lại, một cô gái đang đứng ở cửa ngơ ngác nhìn bọn họ. “Tur Noãn?” Tô Minh Tuấn ngẹn ngào kêu lên, lúc này biểu hiện trên mặt anh so với ăn một đồng phân còn khó coi hơn. ~~~o0o~~~ Nửa tiếng trước khi sự việc xảy ra. Dương Tur Noãn xách hành lý đi ra sân bay nhìn Nghi Thành vào ban đêm tràn ngập ánh sáng sắc màu. Thờ ắt ra một hơi thật dài “Minh Tuấn thân yêu, em tới rồi đây” Nghĩ đến lập tức có thể nhìn thấy người ngày đêm mong nhớ, khiến tâm trạng cô bùng bùng hẳn lên. Dương Tur Noãn, tốt nghiệp đại học, đi làm mới được một năm, lần này cô cố ý bỏ kỳ nghỉ đông để đến Nghi Thành thăm bạn trai. Hai người đã lâu không gặp mặt nhau rồi, bình thường hai người liên lạc với nhau chủ yếu qua mail hoặc là điện thoại. Nhưng mà lần này cô lặng lẽ tới là muốn cho bạn trai một niềm vui bất ngờ. Tô Minh Tuấn làm bạn trai của Dương Tur Noãn được năm năm rồi, đồng thời cũng là bạn học của Dương Tur Noãn, bây giờ đã là phó tổng quản lý chi nhánh ở Nghi Thành của một công ty đầu tư có tiếng. Dương Tur Noãn ra sân bay, vậy một xe taxi đi đến phòng ở của Tô Minh Tuấn ở chung cư, phòng này thiết kế chung chung, là công ty đầu tư cho Tô Minh Tuấn cùng phó tổng Vương Kiến Khôn làm chỗ ở tạm thời, đại khái là ở đến khi mỗi người có được phòng của riêng mình. Dương Tur Noãn kiểm chế tâm trạng kích động bấm chuông cửa, cửa mở, đập vào mắt không phải là Tô Minh Tuấn ngày đêm mong nhớ, mà là Vương Kiến Khôn, anh ta là bạn thời đại học và bây giờ là bạn của Tô Minh Tuấn. Vương Kiến Khôn mở cửa ra nhìn thấy Dương Tur Noãn, trên mặt anh ta biểu hiện rất khôi hài, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo là vui vẻ, sau đó là giống như bất an, nhưng tia bất an này chỉ lóe lên trong tích tắc, cuối cùng là sững sờ ở cửa ra vào, không biết nên nói cái gì. Dương Tur Noãn chứng kiến toàn bộ biểu hiện này của anh ta thì có chút buồn cười, như vậy là có ý gì chứ? Tay cô khẽ đẩy anh ta một cái, nhú mày “Này, anh ngây ngốc làm gì, chưa từng thấy qua gái đẹp à?” Vương Kiến Khôn phục hồi lại tinh thần, thất thố sờ sờ đầu, sau đó nhanh chóng cầm lấy hành lý của cô, rồi để cho cô vào cửa. Vương Kiến Khôn nhìn Dương Tur Noãn, có chút khó hiểu hỏi “Tur Noãn, làm sao em tới mà không điện thoại báo cho bọn anh một tiếng, để bọn anh đến sân bay đón em?” “Em chỉ muốn cho hai anh một niềm vui bất ngờ thôi!” Dương Tur Noãn vui vẻ nói. Cô lại nhìn xung quanh phòng một chút “Àch, đúng rồi, sao lại không thấy Minh Tuấn? Anh ấy không có ở nhà sao?” Dương Tur Noãn vừa nói vừa đi lên phòng của Tô Minh Tuấn trên tầng hai. Vương Kiến Khôn nhìn thấy Dương Tur Noãn đi lên tầng thì biểu hiện trên mặt anh ta như ngưng lại. “Minh Tuấn đã đi xã giao rồi” Vương Kiến Khôn lớn tiếng nói “Tur Noãn, em có đói bụng không, phòng bếp còn có cật, em trước nên ăn chút gì đi đã?” “Trẻ như thế này rồi mà còn xã giao sao? Bây giờ em không đói bụng” Dương Tur Noãn đã đứng ở trên tầng. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng của Tô Minh Tuấn ra, ngẩng đầu đi vào bên trong. Vì vậy nhìn thấy một màn mờ mờ. “A...” Dương Tur Noãn hét lên một tiếng. Tô Minh Tuấn nằm trên giường quần quít với một thân thể trắng bóng, mà cái người vì tiếng kêu của cô mà ngẩng đầu lên không phải là Tô Minh Tuấn sao? Một cô gái lạ hoắc đang nằm dưới người anh, hình ảnh dơ bẩn này xuất hiện trước mắt cô làm cho Dương Tur Noãn cảm thấy hoa mắt. Lúc Dương Tur Noãn hét lên chói tai thì Tô Minh Tuấn đang ở trên giường xâm chiếm có dừng lại một chút, giật mình nhìn Dương Tur Noãn đứng ở cửa, sau đó nhìn cô xấu hổ, giận dữ chạy đi. “Tur Noãn!” Khuôn mặt tuấn tú của Tô Minh Tuấn không còn giọt máu, đang muốn chạy đi ra thì bị Văn Tĩnh nằm dưới người anh ôm chặt, giọng nói quỵn rũ có ý mệnh lệnh nói “Anh yêu, không cho phép đuổi theo cô ta, chúng ta tiếp tục” “Văn Tĩnh, anh...” Tô Minh Tuấn còn muốn nói điều gì đó, nhưng Văn Tĩnh đã dính chặt lên người anh, cuồng nhiệt hôn anh, thân thể ở dưới không ngừng giãy dụa, Tô Minh Tuấn than nhẹ một tiếng, thẳng lưng điên cuồng di chuyển, mạnh mẽ rút ra, lại mạnh mẽ tiến vào. ~~~o0o~~~ Dương Tur Noãn vội vàng chạy đến cửa, mở cửa chạy ra ngoài. “Tur Noãn, Tur Noãn, em tỉnh táo một chút có được không?!” Vương Kiến Khôn lo lắng, ở phía sau hét lên lớn tiếng, cũng chạy đuổi theo. Dương Tur Noãn không để ý đến anh ta chỉ ra sức chạy, nước mắt tuôn rơi, lòng đang đau nhức, trong đầu cô chỉ hiện lên hình ảnh Tô Minh Tuấn quần quít lấy cô gái kia ở trên giường, cô cảm giác lòng cô sắp nứt ra rồi. Cô

cũng không biết nên chạy đi đâu, chỉ biết chạy hết sức về phía trước, nước mắt đã đọng đầy trong mắt, nên cô cũng không chú ý có chiếc xe đang chạy đến hướng mình. Một âm thanh phanh xe chói tai vang lên, một chiếc xe BMW màu bạc khó khăn lắm mới dừng sát ngay chân của Dương Tư Noãn. “Không có mắt nhìn đường sao ?” Một người đàn ông hét lên bên tai Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn có chút ngơ ngác nhìn về phía xe, một người đàn ông đang ở trong xe vươn đầu ra hét lên với cô. “Còn không đi, cô muốn tìm cái chết sao ?” Người đàn ông kia lại hét lên một câu nữa, cô gái này như bị điên, sợ quá bị choáng váng, đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích. Dương Tư Noãn lau nước mắt, đột nhiên vọt đến bên cửa xe, hôm nay cô đã xui xẻo đủ rồi, người đàn ông đáng chết này vì cái gì còn muốn mắng cô. “Đúng, tôi muốn chết thì sao nào ?” Dương Tư Noãn một tay chống nạnh, một tay chỉ vào người đàn ông đang ngồi trong xe, lớn tiếng mắng “Đồ đàn ông xấu hổ, có gì đặc biệt hơn người chứ, đừng tưởng rằng lớn lên đẹp trai hơn người khác, lái xe rồm rồm còn làm oai, anh cho rằng đường này do nhà anh mở chắc, anh mới là người nên mở con mắt ra mà nhìn đường, tôi khinh” Dương Tư Noãn vừa mắng, vừa dùng chân đá vào xe mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Cho Tôi Mượn Dưa Vào Thì Anh Sẽ Chết Đi À

Mộ Minh Hiền bị Dương Tư Noãn mắng nên càng giận điên hơn, rõ ràng cái cô gái chết tiệt này đột nhiên vọt tới trước xe, nếu anh không phanh lại kịp thời thì bây giờ cô này đã nằm trên mặt đất rồi. Bây giờ thì tốt rồi, cô ta còn nói sửa lại hay lắm. Mộ Minh Hiền đẩy cửa xe ra đi xuống xe, xem phía trước xe một chút, thân xe màu bạc đã được mấy dấu giày đen hôn lên thắm thiết. Anh tiến lên một bước bắt được cánh tay Dương Tư Noãn, trong cơn người sâu thẳm có một dòng tức giận đang xuôi chảy. “Cái cô chết tiệt này xuất hiện ở đây còn dám mắng tôi” Mộ Minh Hiền lạnh giọng nói ra. “Vì sao tôi không thể mắng anh, cho hỏi anh là ai ? Chẳng lẽ chỉ có đàn ông các anh được bắt nạt phụ nữ chúng tôi thôi sao ?” Dương Tư Noãn nói xong thì nước mắt chảy ra, sau đó là vừa khóc vừa nói “Đàn ông các anh không có một người nào tốt đẹp, đều bắt nạt tôi...” Tô Minh Tuấn, anh thật độc ác, lại còn không đi tìm tôi, ngay cả điện thoại cũng không gọi, người phụ nữ kia đáng để anh mê luyến như vậy sao ? Uống cho tôi một lòng yêu thương anh, kết quả anh cho tôi thấy tận mắt một bức tranh xấu xa dơ bẩn nhất trên thế giới, anh thật là tàn nhẫn. Trong đầu Dương Tư Noãn lại hiện lên hình ảnh hai người quần quít lấy nhau, làm cho nội tâm cô đau đớn thêm bội phần, khóc dữ dội hơn nữa. “Được rồi, được rồi, xem như không có chuyện gì, cô đừng khóc nữa, cô đi đi” Giọng nói của Mộ Minh Hiền mềm nhũn ra, anh chịu không được tiếng khóc của phụ nữ. Hai bờ vai thon gầy của Dương Tư Noãn run run, khóc như mưa như gió, coi như trong nội tâm có tổn thương lớn giờ này phải xả ra ngoài. Mộ Minh Hiền nhìn cô như một gốc cây nhỏ cô đơn trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gãy làm anh có chút đau lòng, anh nhẹ nhàng thả tay của cô ra. Có chuyện gì tổn thương đến cô sao ? “Này, cô làm gì vậy ?” Đột nhiên giọng nói của Mộ Minh Hiền lại lớn lên. Thì ra Dương Tư Noãn đột nhiên ôm chặt lấy anh, tựa ở trong ngực anh khóc to hơn nữa. “Đừng nhúc nhích...cho tôi mượn...dưa vào một chút thôi anh sẽ chết đi à” Dương Tư Noãn vừa khóc vừa nói ra, nói xong còn lau nước mũi lên trên người Mộ Minh Hiền, thật đáng thương cho cái áo sơ mi đắt tiền của anh. Mộ Minh Hiền về mặt chán ghét ngẩng đầu lên nhìn trời. Ông trời ơi, anh thích sạch sẽ đến mức nào a. Mọi người đi ngang qua dùng ánh mắt khác thường nhìn Mộ Minh Hiền, có người còn chỉ trỏ, hình như hiểu lầm là anh bắt nạt Dương Tư Noãn. Mộ Minh Hiền mặt đen thui lấy tay bóp trán. Sau đó dùng tay vỗ nhẹ vào lưng của Dương Tư Noãn, bắt đầu đi nói “Này, cô đã xong chưa ? Có thể thả tôi ra được chưa ?” Dương Tư Noãn ở trong ngực anh nhẹ gật đầu, tiếp theo lau nước mắt nước mũi lên áo anh rồi mới buông anh ra. Sau đó cô xoay người đi thẳng về phía trước. Mộ Minh Hiền nhìn người mình đầy nước mắt nước mũi, khiến mặt anh đen đi một nửa, hơn nữa cái cô này còn không nói một câu xin lỗi, thế này là thế nào ? “Này, cô về đây cho tôi” Mộ Minh Hiền hét lên sau lưng Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn xoay người mờ mịt nhìn Mộ Minh Hiền. Mộ Minh Hiền vẫy vẫy tay với cô, mặc dù cô không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng cô vẫn chậm rãi đi tới. Mộ Minh Hiền chỉ chỉ áo sơ mi của mình, nói với cô “Cô làm bẩn áo của tôi” Dương Tư Noãn nhìn dấu vết nước mắt nước mũi trên áo của anh, biết là mình để lại nên nhẹ nhàng nói “A, xin lỗi anh, tôi không cố ý” “Nói một câu xin lỗi mà xong được à ?” Mộ Minh Hiền còn đang tức giận hành động vừa rồi của Dương Tư Noãn nên thái độ có chút nóng nảy. Dương Tư Noãn sừng sốt. Người này là loại người nào a ? Nhưng mà ngẫm lại vừa rồi anh ta có lòng tốt cho mình mượn bờ vai, còn làm bẩn áo của anh ta nữa, nên không thể làm cho anh ta chịu lỗi được. “Nếu như vậy, tôi cho anh tiền về giặt áo” Cô lấy trong túi ra một trăm tệ đưa cho Mộ Minh Hiền. Mộ Minh Hiền nhìn một trăm tệ trước mắt mình mà suýt té xỉu, anh đường đường là tổng tài tập đoàn Đình Thiên, gia tài trên ngàn triệu, thế mà hôm nay có một phụ nữ cho anh tiền đi giặt áo, nếu chuyện này bị đồn đi thì chắc mọi người cười anh chết mất. Mộ Minh Hiền nghiêng ngả nhìn cô, lắc đầu nói “Chừng đó không đủ” “A, không đủ, anh...” Dương Tư Noãn nghĩ là mình nghe lầm, tiền này đủ để cho anh ta giặt nhiều lần nha. Nhìn vẻ ngoài của người đàn ông này, anh ta còn có xe xin thì chắc chắn là kẻ có tiền, làm sao có thể keo kiệt như vậy chứ, tính toán chi li với một cô gái, đúng là biến thái. Chính là mình thiếu nợ người ta thôi, aiz, không có biện pháp. Cô lắc đầu, lại lấy từ trong túi ra một trăm tệ nữa, thành ra là hai trăm tệ đưa cho anh. Dương Tư Noãn thấy anh không nhúc nhích nên nhìn nhìn người anh, cầm tiền nhét vào trong túi quần của anh, tức giận nói “Làm người không cần phải quá tham lam, anh nên biết đủ, tôi không phải phú bà có thể mặc cho anh chém giết” Dương Tư Noãn nói xong còn dùng ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn Mộ Minh Hiền, sau đó vội vàng chạy đi. Bây giờ cô không muốn dây dưa với Mộ Minh Hiền nữa, cũng không muốn nói chuyện với người khác, cô muốn tìm một nơi nào đó thật yên lặng để suy nghĩ. Mộ Minh Hiền còn chưa kịp nói gì cả thì cô đã chạy đi xa. Gân xanh trên trán anh nhảy dựng lên, cô gái đáng chết này có ý gì đây ? Ánh mắt như vậy là ánh mắt gì chứ, biến anh thành loại người gì, chẳng lẽ nhìn anh giống người xảo trá chuyên đi vơ vét tài sản thôi sao ? Người đàn bà chết tiệt, lần sau đừng để cho tôi nhìn thấy cô. Mộ Minh Hiền tức giận đá vào một gốc cây nhỏ ven đường. “Ồ” Trong nội tâm Mộ Minh Hiền gào khan một tiếng, thì ra cây nhỏ không đá lại đi đá vào một tảng đá nằm dưới gốc cây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tiểu Tam Đến

Một đêm không ngủ. Bất tri bất giác cô lại đi tới đứng dưới nhà Tô Minh Tuấn. Đêm qua Dương Tư Noãn cơ hồ đi khắp ngõ nhô thành phố Nghi Thành, đi một thì ngồi nghỉ ngơi, sau đó lại đi tiếp, cô cứ làm như vậy rất nhiều lần. Dương Tư Noãn đứng dưới tầng mở điện thoại ra, bấm số của Tô Minh Tuấn, cô vốn định đi lên nhưng Tô Minh Tuấn còn nợ cô một lời giải thích. “Tư Noãn, em đang ở đâu ?” Giọng nói lo lắng của Tô Minh Tuấn truyền tới. “Em đang đứng dưới nhà anh” Dương Tư Noãn tự nhiên nói, nghe giọng nói có vẻ lo lắng của Tô Minh Tuấn mà cô cảm thấy như bị châm chọc. “Được, vậy em đứng đó chờ anh, anh lập tức xuống đó” Tô Minh Tuấn vội vàng nói. “Không cần, bây giờ trong nhà anh có... có mấy người ?” Dương Tư Noãn cố nén đau thương, ở đây cô đã từng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, nhưng chẳng bao lâu sau muốn đến còn phải xem thời gian có thích hợp hay không. Ha ha, trong lòng cô cười lạnh vì chính mình. Tô Minh Tuấn khó thở một chút, khẽ thở dài một cái rồi nói “Chỉ có một mình anh” “Được, em lên đó” Dương Tư Noãn dứt khoát nói. “Được” Tô Minh Tuấn vô lực cúp điện thoại, có một số việc muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, tốt nhất nên đối mặt. Đi vào nhà Tô Minh Tuấn, Dương Tư Noãn đặt cơ thể nặng nề của mình lên sofa, nhìn Tô Minh Tuấn nhẹ nhàng nói “Nói đi, em có thể chấp nhận được” “Tư Noãn, anh xin lỗi” Tô Minh Tuấn sa sút tinh thần ngồi trên sofa. “Tô Minh Tuấn, bây giờ em không cần lời xin lỗi của anh, em cần là một lời giải thích hợp lý” Dương Tư Noãn chịu đựng đau thương nói. Tô Minh Tuấn đốt một điếu thuốc, hít vào một hơi thật dài, nhắm mắt nói “Tư Noãn, em đều thấy được. Chúng ta... chia tay đi, anh thật xin lỗi em” Chia tay ! Lúc Dương Tư Noãn nghe hai chữ sắc như dao này, đột nhiên cô cảm thấy mình không thể hít thở, đau thương trong nội tâm lại nổi dậy, tuy nhiên cô đã nghĩ tới kết quả này, nhưng là nghe câu này từ chính miệng người mình yêu sâu đậm nhất, cũng là người yêu thương cưng chiều mình nhất nói ra, khiến Dương Tư Noãn cảm giác mình không còn lòng dạ nào nữa, tất cả đã vỡ nát, hóa thành sương mù, từ nay về sau biến mất khỏi cõi đời này. “Tất cả vì người phụ nữ kia ?” Dương Tư Noãn nhìn Tô Minh Tuấn, đột nhiên giờ phút này cô phát hiện người đàn ông này rất lạ lẫm. Đau đớn vẫn tiếp tục, nước mắt kim nén không được lại chảy xuống, năm năm cảm tình nói hết là hết được sao ? “Tư Noãn, đến nơi đây làm việc là người người tranh giành lợi lộc với nhau... anh cũng vậy... nếu không sẽ không lừa dối em” Tô Minh Tuấn kể lại chuyện xảy ra giữa anh ta và người phụ nữ kia trong thời gian qua cho cô nghe. Làm cho Dương Tư Noãn không ngờ tới là đối phương lớn hơn Tô Minh Tuấn sáu tuổi, hơn nữa còn là phụ nữ mới ly hôn. Người phụ nữ kia là khách hàng của Tô Minh Tuấn, giỏi ca múa, đánh đàn giỏi, có thể nói là đa tài đa nghệ. Người phụ nữ kia rất sùng bái Tô Minh Tuấn, hơn nữa cũng giúp đỡ rất nhiều trong sự nghiệp của Tô Minh Tuấn. Dương Tư Noãn run rẩy hỏi “Lúc trước anh hứa hẹn với em thì sao ? Anh đã nói sẽ yêu em cả đời !” “Tư Noãn, tất cả đã là quá khứ, bây giờ anh không đáng để em yêu nữa” Tô Minh Tuấn cũng có chút thương cảm nói “Anh biết anh là tên khốn kiếp, anh rất xin lỗi em” Đột nhiên điện thoại của Tô Minh Tuấn vang lên, anh ta cầm lên nhìn cũng không nhìn liền tắt máy luôn. Một lúc sau lại vang lên lần nữa, Tô Minh Tuấn dứt khoát tắt điện thoại ném qua một bên. Lúc này chuông cửa lại vang lên, anh ta cũng không để ý tới. Tiếp theo là vang lên tiếng đập cửa. “Chết tiệt, ai đó ?” Tô Minh Tuấn có chút tức giận đi mở cửa. “Minh Tuấn, tại sao em gọi điện lại không nghe máy ?” Ngoài cửa vang lên giọng nói là lướt của phụ nữ. Dương Tư Noãn cảm giác trong đầu mình ‘ong’ lên một tiếng, máu chạy ngược lên đỉnh đầu, cô cảm thấy mình muốn nổi giận rồi, hai tay nắm chặt lại cố gắng không chế bản thân mình. Hẳn là người phụ nữ kia đến đây. Tô Minh Tuấn nhìn người đứng ngoài cửa thì cũng ngạc nhiên một chút, tại sao cô ấy lại đến đây lúc này chứ, không phải là phiên phức thêm sao ? Người ngoài cửa khiến anh ta sợ run trong nháy mắt đã chen người đi vào nhà. Dương Tư Noãn đứng dậy khỏi ghế sofa, quả nhiên là người phụ nữ tối hôm qua, mặc dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng khuôn mặt này vĩnh viễn cô không bao giờ quên. Tuy cô ta đã hơn ba mươi tuổi, nhưng thoát nhìn cũng chỉ mới hai sáu hai bảy tuổi, chiếc váy cổ chữ V tôn lên thứ đầy đặn tròn tròn trước ngực, làn da được dưỡng rất tốt, đôi môi đỏ mọng ướt át kiều diễm, có thể nói đôi mắt của cô ta rất dụ dỗ người khác, khó trách trước mắt cô Tô Minh Tuấn lại nhìn không ngừng. Hừ, điển hình là hồ ly tinh. Văn Tĩnh cũng đánh giá Dương Tư Noãn, Tóc màu nâu thẳng tắp mượt mà như sa tanh, trên gương mặt nhỏ nhắn là ngũ quan xinh xắn, dáng người cao gầy, tuy nhiên con mắt có sừng lên vì khóc nhiều, sắc mặt có chút tiêu tụy, nhưng chỉ cần ăn mặc trang điểm tí mĩ thì nhất định là một người đẹp thoát tục. Văn Tĩnh nghĩ thầm : may mắn là mình gần quan được ban lộc, nếu không mình làm gì có cơ hội này chứ, cũng không thể để cho cô ta còn hy vọng gì nữa. “Minh Tuấn, sao khách tới nhà mà anh không giới thiệu cho mọi người biết nhau ?” Mặc dù Văn Tĩnh đang hỏi Tô Minh Tuấn, tuy nhiên cũng dùng những lời đó để khiêu khích Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tô Minh Tuấn, Tô Minh Tuấn đứng ở cửa có chút xấu hổ không biết nên mở miệng thế nào. Tuy nhiên bây giờ hẳn muốn chia tay cùng Dương Tư Noãn, mà dù sao cũng có nhiều năm tình cảm, Dương Tư Noãn lại chỉ yêu thương một mình hắn, mà tận sâu trong nội tâm hắn vẫn còn yêu Dương Tư Noãn, chỉ là có một số việc đã sai rồi, muốn quay lại cũng rất khó. Aiz, là hắn phụ bạc cô, là hắn nhẫn tâm tổn thương cô, thật sự là không đành lòng làm tổn thương cô nữa. Dương Tư Noãn yên lặng nhìn Tô Minh Tuấn, đột nhiên mở miệng nói “Tôi là ai ? Tôi là bạn gái của Tô Minh Tuấn, xin hỏi cô là ai ?” “Ha ha, bạn gái ?” Văn Tĩnh nhìn chằm chằm vào Dương Tư Noãn rồi cười lớn tiếng, sau đó lại dừng lại nói “Cô có làm hay không ?” Văn Tĩnh vừa nói vừa lấy trong túi xách ra một vật đưa cho Dương Tư Noãn. Tô Minh Tuấn đứng ở cửa nhìn thấy vật trong tay Văn Tĩnh thì thầm kêu lên một tiếng “không tốt”, vội vàng chạy lên cướp lấy vật trên tay Văn Tĩnh. Ánh mắt Dương Tư Noãn cũng đã nhìn thấy vật trên tay Văn Tĩnh, tiếp theo là cô giống như bị điện giật... dĩ nhiên là giấy đăng ký kết hôn của Tô Minh Tuấn và người phụ nữ trước mắt này. Cô như bị sét đánh ngang tai ! “Minh Tuấn, anh làm gì vậy ? Em chỉ muốn cho cô ấy nhìn xem giấy đăng ký kết hôn của chúng ta thôi, anh không cần phải xấu hổ !” Văn Tĩnh ra vẻ vô tội nhìn Tô Minh Tuấn, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ đắc ý. “Tô Minh Tuấn, anh quá vô sỉ, anh lại vũ nhục tôi như vậy, còn cùng người đàn bà này bắt nạt tôi” Nước mắt Dương Tư Noãn lại tràn ra lần nữa, nghiêm nghị nói “Lúc trước tại sao tôi lại yêu loại người như anh, anh không xứng, anh không xứng. Còn nữa, cái đồ đàn bà như cô từ đầu tới thì cứ đi, cứ đi ra ngoài cho tôi...” Dương Tư Noãn cảm giác mình sắp điên rồi, cô yêu người đàn ông trước mắt này năm năm, vẫn cho rằng anh ta là cả cuộc đời của mình, trong mắt mình trừ anh ta ra thì không có một người nào khác. Người đàn ông trước mắt này cũng từng thể non hẹn biển với cô, thể sẽ yêu cô cả đời, sẽ không để cho cô chịu bất kỳ một tổn thương nào, sẽ không để ai bắt nạt cô. Kết quả ? Ha ha, buồn cười, kết quả là anh ta làm cho cô thương tích đầy mình. Lại cùng người phụ nữ khác tiến triển đến kết hôn, nhưng chính mình lại giống như kẻ ngốc lên lút đến gặp anh ta, muốn cho anh ta một niềm vui bất ngờ. Không ngờ anh ta lại cho cô một niềm vui bất ngờ hơn, một niềm vui quá bất ngờ, vui mừng vì từ đầu đến đuôi cô là kẻ ngốc, bây giờ cô lại như tên hề tranh đàn ông với một bà vợ chính thức. Thật sự là quá buồn rầu thê thảm !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Cái Ôm Cuối Cùng

“Được rồi Văn Tĩnh, em trở về trước đi !” Tô Minh Tuấn có chút tức giận hét lên với Văn Tĩnh, khuôn mặt tuần tú giờ đã tối sầm xuống, chứng kiến bộ dạng của Dương Tư Noãn lúc này khiến hắn cảm thấy tim mình nhỏ máu, hắn không nghĩ cô sẽ đau khổ như vậy, dù sao cũng không phải ước nguyện ban đầu của mình. Aiz... Văn Tĩnh chứng kiến Tô Minh Tuấn không nể mặt, lại nhìn qua thái độ của Dương Tư Noãn, biết mình đã đạt được mục đích thì không cần phải dùng đẳng nữa, phải biết chừng mực, nếu không có thể sẽ hoàn toàn ngược lại. “Minh Tuấn, em đi trước, đừng quên anh đã hẹn với

em, buổi tối chờ anh !” Văn Tình dùng ánh mắt đặc ý liếc nhìn Dương Tư Noãn, trước khi đi cô ta vẫn không quên kích thích thoáng qua Dương Tư Noãn. Nghe được tiếng đóng cửa lại, Dương Tư Noãn liền ngồi phịch trên ghế sofa, rót cuộc cũng khóc lên, làm cho Tô Minh Tuấn đứng ở xa nhìn mà tim đau đớn. Anh ta đến gần Dương Tư Noãn, tay xoa lên vai cô như muốn an ủi chút gì đó, nhưng lại không biết an ủi như thế nào. Hắn có thể nói cái gì, chuyện này đều do chính hắn tạo ra không phải sao ? Đây là kết quả hắn muốn không phải sao ? “Anh cũng rút đi” Dương Tư Noãn hung ác dùng sức hất bàn tay của Tô Minh Tuấn ra, lớn tiếng gào thét. Tô Minh Tuấn ngượng ngùng rút tay lại, lặng yên ngồi xuống một bên, ngồi xuống vẫn im lặng không nói. . . . . Dương Tư Noãn cũng không biết mình khóc được bao lâu, cuối cùng thì không khóc được nữa, nước mắt đã khô. . . . . Dương Tư Noãn hít vào một hơi thật sâu, nếu đã như vậy thì cô cũng không muốn dùng dằng với anh ta nữa, cô cũng không muốn ngồi ở đây nữa, bây giờ cô muốn về nhà, về nhà của cô. . . . . Dương Tư Noãn đứng lên đi về phía Tô Minh Tuấn. Tô Minh Tuấn mờ mịt ngẩng đầu, Dương Tư Noãn nhìn người trước mắt mà mình đã từng nhớ thương, khuôn mặt ngày đêm mong nhớ có góc cạnh rõ ràng, đôi mắt không lớn nhưng luôn lóe ra ánh sáng, khi cười trên mặt sẽ có hai lúm đồng tiền nhỏ, vì thế Dương Tư Noãn từng chế cười anh ta giống như một cô gái. Không biết là vì nguyên nhân hút thuốc hay là vì nguyên nhân khác, hôm nay trên gương mặt anh ta cũng có chút thương cảm, nhìn cả người có vẻ chán chường, đã không còn đặc ý phần chân như ngày xưa nữa. Dương Tư Noãn thấy nhói trong lòng, qua hôm nay người đàn ông này sẽ không thuộc về mình rồi, tất cả kỷ niệm của hai người sẽ tan thành mây khói. Dương Tư Noãn muốn hận anh ta, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng anh ta thế này thì cô lại có chút đau lòng, phụ nữ chính là cao thượng ở điểm này, một khi đã yêu thì không kiềm chế được. Tô Minh Tuấn nhìn Dương Tư Noãn thì trong lòng lại đau đớn, hắn chậm rãi đứng dậy đi về phía Dương Tư Noãn rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, ôm cô càng ngày càng chặt, giống như sợ cô sẽ bỏ đi mất. Dương Tư Noãn không cự tuyệt, đây là cái ôm cuối cùng của hai người rồi, tuy nhiên hận anh ta nhưng tình cảm đối với anh ta vẫn còn như ngày nào hay là đã hết, hận sâu đậm nhưng yêu lại có bao nhiêu sâu đậm “Tư Noãn, chúng ta vẫn có thể như xưa được không ? Xin em hãy tin tưởng anh, mặc kệ như thế nào, người anh yêu nhất chính là em ! Cho anh thêm một cơ hội nữa được không ?” Tô Minh Tuấn ôm lấy Dương Tư Noãn kích động nói. “Minh Tuấn, xin phép anh cho em được gọi anh như vậy, có một số việc xảy ra thì không thể quay đầu lại được nữa. Tình yêu không phải là thứ gì đo đẽ chia sẻ cùng người khác. Em chỉ hy vọng anh yêu duy nhất mình em, nhưng bây giờ anh không làm được, vì vậy chúng ta không thể quay về như quá khứ được nữa. Cảm ơn anh trong nhiều năm qua đã yêu em, đã cho em niềm vui, qua hôm nay, tình yêu và niềm vui này em sẽ quên. Em phải đi, hy vọng anh tìm được hạnh phúc thuộc về mình” Dương Tư Noãn thật không thể ngờ mình có thể bình tĩnh nói những lời này. Sau khi nói ra hết cô cảm giác mình như được giải thoát, cảm giác được tìm bắt lực. Cảm giác đau đớn khi mất đi người yêu, nếu không có trải qua một lần thì vĩnh viễn không bao giờ hiểu biết được. “Tư Noãn, không cần phải rời bỏ anh, không cần rời bỏ anh” Tô Minh Tuấn như trong mộng nói. Đột nhiên Dương Tư Noãn cảm một cái thật đau xuống vai Tô Minh Tuấn, Tô Minh Tuấn cảm giác được đau đớn trên vai thì thức tỉnh, rất nhanh anh ta đã hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng anh ta không giãy dụa, mặc cho Dương Tư Noãn giải phóng tình cảm của mình. Dương Tư Noãn cảm thấy trong miệng mình có mùi vị lạ liên buồn lòng miệng ra, trong mắt có nước mắt nhẹ nhàng nhìn Tô Minh Tuấn “Em cần anh là muốn anh vĩnh viễn nhớ kỹ anh đã từng tổn thương một người con gái yêu anh” Tô Minh Tuấn ngơ ngác nhìn Dương Tư Noãn, biết có nói gì đi nữa thì vĩnh viễn không thể cứu vãn được nữa. Dương Tư Noãn xoay người kéo hành lý đi ra phía cửa, Tô Minh Tuấn lúng ta lúng túng hỏi thăm “Tư Noãn, để anh đưa em đi được không ?” Dương Tư Noãn dừng bước, nhẹ nhàng lắc đầu nói “Không cần, vĩnh viễn không cần gặp nhau nữa” Nước mắt không tự chủ được lại chảy xuống. . . . . Quá nhẫn nhục. Chia tay cũng phải để cho em tự mình biết được. Không khóc. Bởi vì trong tình yêu em chưa từng thua thiệt anh. Quá nhẫn nhục. Còn yêu anh anh lại ôm người khác trong ngực. Không thể như vậy nữa. Trải qua bão tố trong tình yêu. Tình nguyện lặng lẽ nhìn đau buồn tha cho anh. Cũng không vì mộng tưởng trong tình yêu mà bản thân phải chịu nhục. . . . . Nghe tiếng nhạc, nước mắt đau khổ của Dương Tư Noãn chảy ra từ hốc mắt, rơi xuống vật áo, bác tài thấy vậy thì sợ hãi kêu lên một cái, có lòng tốt hỏi “Cô gái, cô làm sao vậy ?” Dương Tư Noãn khoát khoát tay, giọng nói khan khàn nói “Cháu không có việc gì” Xe đến sân bay, Dương Tư Noãn dùng tay lau nước mắt, ở trong xe lấy lại tinh thần một chút. Dương Tư Noãn kéo hành lý đi tới sân bay, nhìn không được lại quay đầu nhìn thành phố này lần cuối, ngày hôm qua lòng cô vui vẻ mà đến, hôm nay lại mất mát mà về, thật sự là việc đời xảy ra quá vô thường, buồn cười chính mình quá ngây thơ. Tạm biệt Nghi Thành, hẹn lần sau gặp lại, không, nên vĩnh viễn không thấy nữa, tôi gửi lại đau khổ của tôi vĩnh viễn ở tại nơi này, từ nay về sau tôi sẽ không còn đau khổ, bởi vì từ nay về sau tôi sẽ không yêu. Dương Tư Noãn xoay người đi đến phía sân bay, không còn quay đầu lại nữa. Nhưng mà, lúc Dương Tư Noãn quay đầu lại không chú ý đến Tô Minh Tuấn đang núp trong một góc vụng trộm nhìn cô, cho đến khi cô đi vào sảnh của sân bay. Nhìn Dương Tư Noãn đi vào sân bay khiến lòng hắn có chút mất mát, hụt hẫng. Hắn đã từng có một tình yêu chân thành đích thực, nhưng lại bị chính hắn phá hỏng, có một số việc không thể không sai, thật sự là một bước đi sai thì từng bước sau cũng sai. Hắn phá hỏng tình yêu thì cũng tìm được hạnh phúc sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đau Đớn Trong Lòng

Lúc Dương Tư Noãn kéo hành lý đi vào nhà, ba mẹ cô đang ngồi trên salon xem ti vi. Hai người nhìn thấy Dương Tư Noãn về nhà đều lắp bắp kinh hãi, con gái nói kỳ nghỉ đông này đến thăm Tô Minh Tuấn, tại sao mới đi hôm qua mà hôm nay đã về rồi, hơn nữa nhìn bộ dạng của con gái rất tiêu tụy, làm cho lòng của ông bà lại ‘lộp bộp’ một chút. Ba của Dương Tư Noãn là Dương Duyên Niên cùng mẹ là Tư Ngọc Phân đều là sinh viên năm 1970, sau khi tốt nghiệp thì đến đơn vị quốc doanh làm việc, nhưng về sau do cái cách nên đơn vị đóng cửa, vì thế hai người đều nghỉ việc. Vì mưu sinh cho cuộc sống, ba mẹ cô phải thoát khỏi lốt rụt rè của phần tử tri thức, mở một siêu thị nhỏ bên một cư xá, tuy nhiên siêu thị có diện tích không lớn, nhưng là ba mẹ cô kinh doanh buôn bán giữ chữ tín, nên kinh doanh càng lúc càng tốt, bây giờ đã phát triển thành một siêu thị trung bình. Tuy nhiên trong nhà không tính là có mức đại phú nhưng cũng là cơm áo không lo. Khó khăn nhất là lúc thiếu tiền, nhưng vợ chồng đồng lòng, con gái nghe lời nên người trong nhà luôn vui vẻ hòa thuận. “Noãn Noãn, tại sao con đã về rồi ?” Mẹ cô đứng dậy khỏi ghế salon đi đến bên cạnh Dương Tư Noãn, ba cô ngồi trên salon cũng dùng ánh mắt quan tâm nhìn Dương Tư Noãn. “Mẹ” Dương Tư Noãn nhẹ nhàng gọi lên một tiếng. Trông thấy ba mẹ thì giọng nói của cô lại nghẹn ngào “Mẹ, con và anh ta đã chia tay” Nước mắt lại nhẹ nhàng chảy xuống. Ba mẹ cô cả kinh liếc nhìn nhau, nghĩ thầm ngày hôm qua Tư Noãn nói đến gặp Minh Tuấn, hôm nay Tư Noãn trở về nói đã chia tay rồi. Chuyện này khó có thể tin được ? “Noãn Noãn, đừng khóc, nói cho ba mẹ nghe đã xảy ra chuyện gì ?” Dương mẹ thương con lấy tay vuốt tóc con gái, Dương Tư Noãn vừa khóc là ba mẹ cô đã sợ hãi. “Mẹ, anh ta thay lòng, yêu người khác” Dương Tư Noãn đau lòng nói. Dương mẹ cùng Dương Tư Noãn ngồi xuống trên ghế salon, Dương Tư Noãn kể lại sơ sơ chuyện xảy ra hai ngày qua cho ba mẹ cô nghe. Dương ba ở một bên âm trầm không nói chuyện, chờ Tư Noãn nói xong thì đột nhiên vỗ bàn trả “Tên khốn kiếp này, ức hiếp người quá đáng” Trong nhà ông không phải giàu sang phú quý gì nhưng con gái luôn là tâm can bảo bối của hai người, luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời, bình thường ông cũng không nổi mồm miệng nặng một tiếng, hôm nay tên khốn kiếp kia lại cho con bé nhận một tổn thương lớn như vậy, thật là tức chết !

Dương mẹ liếc nhìn Dương ba nháy mắt, lắc đầu, ý nói Dương ba không cần phải quá kích động. “Noãn Noãn, mẹ biết trong lòng con khó chịu” Dương mẹ kéo Tư Noãn vào lòng. “Mẹ, lòng con đau quá thật sự rất đau” “Mẹ biết” Lòng Dương mẹ cũng đau nhức như Dương Tư Noãn, bà chậm nhẹ vào đầu con gái, yêu thương nói “Muốn khóc thì con cứ khóc đi, như vậy sẽ dễ chịu được một chút” “Mẹ...” Dương Tư Noãn ở trong ngực mẹ khóc lớn lên... Cô tựa trong ngực mẹ khóc đến mệt mỏi, dần dần buông lỏng, cảm giác ngực mẹ thật ấm áp, thật là ấm áp, cô chậm rãi ngủ thiếp đi. Hai ngày nay xảy ra biết bao chuyện làm cho thể xác lẫn tinh thần cô vô cùng mệt mỏi, bây giờ cô muốn ngủ một giấc thật tốt, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không thể nghĩ đến... Ông bà Dương nhìn Dương Tư Noãn đang ngủ, hai người hợp sức lại đưa cô đến giường ngủ. Nhìn con gái ngủ mà vẫn nhũn lòng mảy, khóe mắt còn có nước mắt chưa lau đi, khuôn mặt tiều tụy, khiến lòng hai người rối rắm, con gái hai người kiên cường rất nhiều, rất ít nhìn thấy con bé khóc, lần này thật sự là lòng quá đau đớn rồi. Dương ba thật sự rất muốn đi tìm Tô Minh Tuấn để giáo huấn anh ta nhưng lại bị Dương mẹ kiên nhẫn khuyên bảo nên mới bỏ ý định đó đi. Đúng là người có trải qua bức bách mới có thể trưởng thành. ~~~o0o~~~ Dương Tư Noãn mở to mắt có chút kỳ quái “Đây là nơi nào?” Đáp vào mắt cô là bốn bức tường trắng, còn có mùi thuốc nhàn nhạt trong không khí. Dương Tư Noãn bỗng nhiên nhức nhối, “Noãn Noãn, rốt cuộc con cũng tỉnh rồi, con làm ba mẹ lo muốn chết” Bên tai cô vang lên giọng nói vui mừng có lo lắng của mẹ. “Ba mẹ, tại sao con lại ở đây vậy?” Cô nhìn thẳng vào ba mẹ mình. Dương mẹ đỡ Dương Tư Noãn ngồi dậy, Dương Tư Noãn cảm giác có chút chóng mặt, có thể nguyên nhân là ngủ quá lâu. “Ngày đó con trở về thì đến nửa đêm liền phát sốt, cộng thêm thời gian dài con không ăn cơm, con lại ngủ mê man không tỉnh, hai ba và mẹ lo muốn chết, liền gọi xe cấp cứu đưa con đến đây. Bây giờ thì tốt rồi, rốt cuộc con đã tỉnh” Dương mẹ nói xong lời cuối cùng thì giọng nói có chút nghẹn ngào, cũng đúng thôi, có một đứa con gái bảo bối, lỡ có chuyện gì bất trắc xảy ra thì thử hỏi hai ông bà già phải làm sao đây. Phi phi, Dương mẹ rửa thầm cái miệng xui xẻo của mình, như thế nào lại suy nghĩ như vậy chứ? Con gái của hai người sẽ sống trường thọ. “Mẹ, con xin lỗi, đã làm ba mẹ phải lo lắng” Nhìn ba mẹ lo lắng đến tiều tụy, trong suy nghĩ cô lại có chút áy náy. “Ha ha, tỉnh thì tốt rồi, tỉnh thì tốt rồi. Đúng rồi, ba đi gọi bác sĩ đến kiểm tra xem con thế nào” Dương ba kích động nói xong liền bước ra khỏi phòng bệnh, nhưng Dương Tư Noãn lại thấy được trong mắt của ba cũng có nước mắt. “Sao lại nói những lời ngốc nghếch như vậy, con là con gái của ba mẹ, biết nghe lời nhất, xinh đẹp nhất. Cha mẹ làm gì vì con cái, con vĩnh viễn không chỉ nói cảm ơn, biết không? Ba mẹ hy vọng con có thể vui vẻ, đây là lời cảm ơn tốt nhất đối với ba mẹ” Dương mẹ yêu thương vuốt đầu Dương Tư Noãn. “Mẹ” Nước mắt Dương Tư Noãn lại rơi xuống. “Ừ, tại sao lại khóc, khóc nữa là có lũ lụt ở bệnh viện luôn đấy” Dương mẹ nói đùa trêu chọc Dương Tư Noãn. “Ha ha!” Dương Tư Noãn bị Dương mẹ chọc cười. Aiz, vì một người đàn ông đã không còn yêu mình nữa thì bản thân mình cần gì phải đa tình chứ? Bản thân mình đau buồn thì cũng làm cho những người quan tâm đến mình lo lắng. Vì ba mẹ, vì chính mình, mình nhất định phải tỉnh lại, không thể để cho tên khốn kiếp kia xem nhẹ bản thân mình. A, Dương Tư Noãn, cố gắng lên! “Mẹ!” Dương Tư Noãn dùng khăn giấy lau nước mắt “Mẹ yên tâm, từ nay về sau con sẽ không vì chuyện này mà đau buồn nữa. Con mãi mãi là con gái giỏi nhất của ba mẹ” “Noãn Noãn” Dương mẹ ôm lấy Dương Tư Noãn, lo lắng trong lòng cũng lắng xuống đôi chút. Dương ba cùng bác sĩ đi tới, bác sĩ tiến hành kiểm tra một số kiểm tra thông thường cho Dương Tư Noãn. “Sao rồi bác sĩ?” Dương mẹ lo lắng hỏi một câu. “Theo dõi hết ngày hôm nay, nếu không có gì bất thường xảy ra thì ngày mai có thể ra viện” “Thật tốt quá, cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ” Dương ba cảm kích nói với bác sĩ. “Không cần cảm ơn, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được rồi” Bác sĩ nói xong liền rời đi. “Noãn Noãn, hôm nay con phải nghỉ ngơi thật tốt thì ngày mai có thể về nhà rồi” Dương mẹ kích động nói, rốt cuộc con gái cũng không có việc gì. “Vâng ạ, con sẽ nghỉ ngơi thật tốt” Dương Tư Noãn ngoan ngoãn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 6: Ba Nghìn Sợi Tóc Phiền Nao

Sáng sớm hôm sau, Dương ba làm thủ tục xuất viện cho Dương Tư Noãn, người một nhà vô cùng vui vẻ về nhà. “Mẹ, con muốn ăn thịt om do mẹ nấu, còn có sườn xào chua ngọt, tim xào nữa, thật nhiều thật nhiều. Mấy ngày nay trong bụng con không có gì cả, con đói muốn chết” Khi về nhà, Dương Tư Noãn liền làm nũng với mẹ. Bệnh của Dương Tư Noãn là tâm bệnh, cơ thể không có gì đáng lo, cho nên khi tỉnh lại nghỉ ngơi một ngày là có thể khôi phục lại như thường. “Được được, mẹ đi nấu cho con ăn, coi chừng ăn xong biến thành một con cá to luôn nha” Dương mẹ cung chiêu nhìn con gái, trong mắt toát lên niềm vui, hy vọng Noãn Noãn có thể thoát khỏi bóng ma này mà bước tới. “Con mặc kệ, con ăn no đã mới có sức mà giảm béo chứ” Dương Tư Noãn vui vẻ nói. “Ha ha” Dương ba đứng một bên nghe xong lời này cũng bị chọc cười. “Mẹ, con tới giúp mẹ, thuận tiện học một ít tay nghề được không mẹ?” Dương Tư Noãn nhảy vào phòng bếp. “Noãn Noãn, con cứ đi nghỉ ngơi đi” “Mẹ, không cần đâu, con khỏe lắm rồi, mẹ xem giờ con ra một đòn là đánh chết một con hổ ấy chứ, nhưng mà... là con hổ nhỏ thôi đó” Dương Tư Noãn nghịch ngợm nói, hai mẹ con cùng cười ha ha. Dương ba ở trong phòng khách nhìn xuống phòng bếp thấy hai mẹ con đang cười vui vẻ, khiến ông cũng vui vẻ mà cười theo. Đây mới gọi là hạnh phúc ấm áp của một gia đình, hy vọng sau con mưa trời lại sáng. “Ba mẹ, con đi ra ngoài một chút, con sẽ quay lại liền” Ăn cơm xong, giúp mẹ dọn dẹp xong xuôi, Dương Tư Noãn đột nhiên muốn đi ra ngoài. “Vừa mới ăn cơm xong, ở nhà nghỉ ngơi đi đã, dù sao thân thể con cũng vừa mới khỏe lại” Dù sao trong lòng Dương mẹ vẫn có chút lo lắng. “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con cam đoan với mẹ con sẽ nguyên vẹn về nhà” Dương Tư Noãn biết rõ suy nghĩ của mẹ mình. “Vậy con về sớm một chút” Dương mẹ biết không lay chuyển được Dương Tư Noãn nên đồng ý nói. “Con đã biết, ba mẹ sayonara” Dương Tư Noãn cười nhỏ đi ra cửa. Vừa ra khỏi cửa Dương Tư Noãn đã đi thẳng đến một chỗ. “Đến lại từ đâu” Dương Tư Noãn nhìn biển hiệu của tiệm cắt tóc mà miệng méo xệch “Đến lại từ đâu là có ý gì đây?” Sau đó cô đi vào, nói ra ý nghĩ của mình cho thợ cắt tóc nghe. “Cô gái, cô xinh đẹp như vậy mà cắt tóc đi thật là quá tiếc” Thợ cắt tóc nghe Dương Tư Noãn nói muốn cắt mái tóc dài đi thì thấy tiếc nói. “Anh cứ cắt đi, cắt một mái tóc ngắn thật nhẹ nhàng khoan khoái cho tôi” Dương Tư Noãn nhìn như nhẹ nhàng nói. “Aiz, thật đáng tiếc” Thợ cắt tóc nhẹ nhàng lắc đầu nói. Thật ra Dương Tư Noãn làm sao lại chịu bỏ đi một mái tóc dài đẹp như vậy! Mái tóc này đã dài đến eo rồi, hơn nữa tóc rất có sức sống, giống như một tấm satin mỏng, đi đến đâu cũng thành trung tâm chú ý của mọi người. Nhớ ngày đó Dương Tư Noãn vẫn còn để tóc ngắn, bởi vì khi còn bé ba mẹ công tác bận rộn không có thời gian nên để tóc ngắn cho tiện. Sau này khi trưởng thành vẫn quen để tóc ngắn cho đến khi gặp được Tô Minh Tuấn, anh ta nói anh ta rất yêu con gái để tóc dài, hy vọng Dương Tư Noãn vì hắn mà để tóc dài. Trước không để tóc dài, Dương Tư Noãn vì người mình yêu mà nuôi một đầu tóc đen dài óng ả. Vì anh ta mà giữ, vì anh ta mà cắt bỏ. Có thể nói sợi tóc phiền nao dài ba nghìn sợi. Quán lại sinh ra một khe hở, cũng là cho trong lòng một lối thoát. Chỉ là ba nghìn phiền nao có thể cắt bỏ đi sao? Dương Tư Noãn nghĩ: Nhất định có thể cắt bỏ được! “Cô gái, tôi cắt đây, cô muốn lấy tóc về không?” Thợ cắt tóc mở miệng nói cắt đứt dòng suy nghĩ của Dương Tư Noãn. “A, anh vừa mới nói cái gì, có thể nói lại lần nữa không?” Dương Tư Noãn có chút áy náy nói. “Tôi hỏi tóc này cắt xuống thì cô lấy về phải không?” Dương Tư Noãn do dự một chút “Lấy về” Một đoạn tóc này xem như là nhớ lại một tình yêu thất bại, đồng thời là lúc cô hiểu được không thể tin tưởng vào đàn ông được. “Được rồi, tôi cắt đây” Thợ cắt tóc nói lại lần nữa. Dương Tư Noãn gật gù gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại, cô không dám nhìn, cũng không muốn nhìn tóc rơi xuống đất. “Xoạt” Theo tiếng kéo của thợ cắt tóc, Dương

Tư Noãn cảm giác tâm của mình giống như bị kéo cắt xuống “xoạt” một tiếng đau đớn. Quá khứ trôi qua, tất cả đã là quá khứ trôi qua. Từ giờ trở đi, cô sẽ dùng diện mạo mới, tâm trạng mới đối mặt với tất cả mọi chuyện trước mắt, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn với việc nhớ lại quá khứ, thương tâm tiếc nuối. Nhưng cuộc sống vốn bình thản, chỉ cần cô cắt tóc mở rộng lòng, không cần phải phiền não, thì cần gì phải tự tìm phiền não cho mình, còn hận anh ta ư, không bằng cảm ơn anh ta đi, cảm ơn anh ta đã từng mang đến cho mình một tình yêu. “Tốt lắm” Thọ cắt tóc lại mở miệng cắt đứt suy nghĩ của Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn chậm rãi mở to mắt, vội vàng liếc mắt qua một cái, cô không dám nhìn vào gương để nhìn mái tóc ngắn của mình. “Cảm ơn” Cô vội vàng đứng dậy trả tiền rồi cầm lọ tóc dài đi nhanh ra khỏi tiệm cắt tóc nhỏ. “Hô” Từ giờ trở đi cô chính là một Dương Tư Noãn hoàn toàn mới. Dương Tư Noãn nhớ tới một bài hát. .... Tôi đã cắt đi mái tóc tôi nuôi dài, cắt bỏ chặt đứt mọi lo lắng, cắt bỏ những mầm rễ không tình yêu. Thật dài ngắn ngủi, ngắn ngủi thật dài, một tác một tác lại giãy dụa. Tôi đã cắt đi mái tóc tôi nuôi dài, cắt bỏ chặt đứt mọi trừng phạt, cắt bỏ những mầm rễ đau thương xấu hổ. Ép mình nhiều lần thay đổi, rành mạch, vứt bỏ lời tâm tình của anh, lời nói dối của anh. .... Về đến nhà, ba mẹ Dương nhìn thấy mái tóc ngắn của Dương Tư Noãn thì sững sờ một chút, nhưng mà hai người cũng biết nguyên nhân lúc trước con gái nuôi tóc dài, trong suy nghĩ của hai người hiểu rõ nên không hỏi nhiều, nhưng trong lòng vẫn vì con gái mà nhức nhối. “Ba mẹ xem con gái để kiểu tóc này đẹp không ?” Ngược lại Dương Tư Noãn lại chủ động đặt câu hỏi. “Noãn Noãn” Trong lòng Dương mẹ nóng lên. Dương mẹ cẩn thận đánh giá mái tóc của con gái, thọ cắt tóc cắt một kiểu tóc đang mốt lúc này, là tóc Hi Nhì, một đường cong từ bên này sang bên kia, vừa vặn phủ xuống lông mày để lộ ra đôi mắt to tròn ngập nước, nếu như lúc trước để tóc dài giống nàng tiên cá Mellie thiên sứ, thì bây giờ tóc ngắn lại như một cô gái đáng yêu tình nghịch, tóc ngắn lại càng thể hiện rõ thần khí của Dương Tư Noãn. “Rất đẹp” Dương mẹ thật lòng nói. “Thật không mẹ ? Nhưng mà cũng đúng, con gái mẹ xinh đẹp như vậy, để kiểu tóc gì cũng đẹp thôi” “Nói nhiều” Dương mẹ nhẹ nhàng vuốt mũi Dương Tư Noãn một cái, sau đó hai mẹ con lại cười ha hả, cười nhưng hốc mắt Dương Tư Noãn lại ươn ướt, nhưng mà cô lại lén lau đi. “Noãn Noãn” Dương ba gọi lên một tiếng “Điện Điện gọi điện thoại đến nhà tìm con, hỏi con sao điện thoại của con lại không gọi đến được ?” Điện thoại không gọi đến được ? A, Dương Tư Noãn nhớ lại lúc lên máy bay ở Nghi Thành thì tắt đi động, sau khi về nhà loay hoay thế nào mà quên mất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tiếng Măng Quen Tai

Dương Tư Noãn đi vào phòng cầm điện thoại lên khởi động nguồn, quả nhiên có rất nhiều tin nhắn báo cuộc gọi nhỡ, cô mở từng cái ra xem, có vài tin nhắn của Vương Kiến Khôn. “Tư Noãn, em đang ở đâu ?” “Tư Noãn, tại sao điện thoại lại gọi tới không được vậy ?” “Tư Noãn, em sao rồi ? Anh rất lo lắng” .... Dương Tư Noãn đọc tin nhắn có chút cảm động, do dự nhấn trả lời một tin “Kiến Khôn, em rất khỏe, em đã về nhà rồi. Cảm ơn anh !” Dương Tư Noãn gọi điện thoại cho Điện Điện. Điện Điện vừa là bạn vừa là bạn học của cô từ tiểu học cho đến đại học, thậm chí sau khi tốt nghiệp hai người cũng đi làm tại một công ty. “Điện Điện, có chuyện gì vậy ?” Dương Tư Noãn có chút miễn cưỡng nói. “Cái đồ xấu xa nhà cậu, gặp sắc liền quên bạn bè, cùng Tô Minh Tuấn ngả nón không thèm để ý đến tớ, cậu giỏi rồi, điện thoại tắt máy, học người ta chơi trò mất tích à ?” Điện thoại vừa kết nối được, giọng nói mạnh mẽ của Điện Điện giống như sấm lên thanh bần tới, nhưng mà giọng nói trách cứ vẫn có chút lo lắng. Dương Tư Noãn đưa đi động cách xa tai ra một chút, nếu không khéo lại điếc tai cũng không chừng. Trong lòng Dương Tư Noãn vô cùng ảm áp, nhưng khi nghe ba chữ Tô Minh Tuấn thì cảm giác nơi nào đó trong lòng cô lại đau nhói. “Được rồi, cây ớt nhỏ, bây giờ tớ đang ở trong nhà, ngày mai phải đi làm rồi, tìm tớ có chuyện gì không ?” Dương Tư Noãn nói sang chuyện khác. “Cũng không có chuyện gì cả, chỉ là đường Hồng Tinh mới mở một pub tên ‘Đêm’, nghe nói cũng không tồi, tớ đoán chắc hôm nay cậu đã về nên gọi điện muốn hẹn cậu đi vui chơi một tí, hơn nữa chỉ có hai chúng ta đi với nhau thôi” “Sao hôm nay lại tốt như vậy, Lưu Húc nhà cậu đâu rồi ?” “Anh ấy hừ, đi công tác rồi” “A, khó trách” Dương Tư Noãn suy nghĩ một chút rồi nói “Vậy được rồi” “Buổi tối bây giờ chúng ta gặp nhau, bây giờ tớ đi trước đặt bàn, xong xuôi thì tớ gọi cho cậu” Điện Điện tính tình sáng khoái nên nói chuyện cũng rất sáng khoái. “Ừ, bye bye, tí nữa gặp lại cậu” *** Dương Tư Noãn nói với ba mẹ mình đi ra ngoài rồi đi ra khỏi nhà. Mới ra đến cửa thì điện thoại thông báo có tin nhắn đến. Vương Kiến Khôn nhắn tới “Tư Noãn, em không có việc gì là tốt rồi, nghỉ ngơi thật tốt, có thời gian anh sẽ đến thăm em” Dương Tư Noãn đọc xong thì nhấn trả lời hai chữ “Cảm ơn” Dương Tư Noãn đi vào một cửa hàng bán đi động nhỏ mua một sim khác đổi số điện thoại. Sau khi thay sim mới cô liền nhắn tin cho Điện Điện, nói với Điện Điện biết đây là số mới của cô. Lập tức Điện Điện gửi trả lời tin nhắn là một dấu chấm hỏi to đùng, nghĩ thầm : con kia có chuyện gì không biết ? Dương Tư Noãn nhìn đồng hồ thấy còn sớm nên nghĩ sẽ đi dạo một lúc đã, dù sao pub này cũng cách nhà cô không xa, nằm viện mấy ngày không vận động rồi nên giờ tranh thủ vận động cho gần gần cốt. Dương Tư Noãn vừa đi vừa suy nghĩ, cho nên lúc qua đường không chú ý có một chiếc xe đang chạy qua. Đột nhiên “Z...CHA...Z” một tiếng, âm thanh dừng lại đáng sợ đến mức Dương Tư Noãn đã lấy lại tinh thần, oa, nguy hiểm thật, lại bị xe tông lần nữa, không phải cô có thù gì với xe chứ ? “Cô muốn chết à ?” Trong xe màu bạc chói mắt lộ ra một cái đầu, là một người đàn ông trung niên bốn mươi tuổi, gào thét dữ dội. Lời này có chút quen tai. “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi” Dương Tư Noãn cũng giật mình, tuy tâm trạng không tốt nhưng cô cũng không muốn ra đi khi đầu còn xanh a. “Nói một câu xin lỗi là xong chuyện sao ? Cô đi đường không có mắt à ? Cứ mạnh mẽ đi thẳng tới, cô như vậy thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện cho xem” Không ngờ lái xe lại không bỏ qua như vậy. Con mẹ nó, người này có tố chất gì đây không biết. Dương Tư Noãn suy nghĩ trong lòng, lập tức nhìn ông ta bằng một ánh mắt khinh bỉ, loại người như ông này thì không có cách nào nói đạo lý được. Cô liếc mắt nhìn biển số xe, phui phui váy, lắc mái tóc ngắn, bỏ đi luôn không thèm quay đầu lại, cứ coi như nghe được tiếng chó sủa. Mộ Minh Hiền ngồi ghế sau xe đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên lái xe phanh lại đột ngột, làm cho anh không hề đề phòng liền đâm đầu vào kính xe. Lúc anh mở mắt ra nhìn ngoài cửa xe thì đúng lúc nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Dương Tư Noãn. Lại nhìn kỹ gương mặt của cô thì anh khẽ giật mình, con người sâu thẳm nguy hiểm nheo lại. Mẹ nó, tại sao lại là cô gái chết tiệt kia chứ, chẳng qua là tóc dài biến tóc ngắn rồi, đầu óc của cô ta có vấn đề hay sao chứ ? Trong lòng Mộ Minh Hiền thầm mắng. Nghĩ tới ngày đó cô ta trả tiền cho anh, giờ hoàn cảnh như vậy còn dùng ánh mắt khinh bỉ, trong lòng anh bốc hỏa, đang muốn xuống xe tìm cô tính nợ cũ của ngày đó thì Dương Tư Noãn lại tiêu sái vẫy tóc đi mất. “Tổng tài, ngài làm sao vậy ?” Lái xe Trần Đồng Minh đã mắng xong, vừa mới ngồi thẳng người thì chợt nghe đằng sau có âm thanh trầm đục. Nhìn lại, thì ra Mộ Minh Hiền đâm vào cửa sổ xe một cú. “Nhanh lái xe” Mộ Minh Hiền rút tay lại, quét mắt nhìn ông ta một cái, lạnh lùng nói. “Vâng” Trần Đồng Minh lau mồ hôi lạnh, lập tức khởi động xe chạy đi. ~~~oO~~~ Dương Tư Noãn cũng không nhận ra xe của Mộ Minh Hiền, bởi vì đêm đó tâm trí cô rối loạn nên không còn tâm trí đâu mà đi chú ý những chi tiết nhỏ. Cô điều chỉnh lại tâm trạng của mình, suy nghĩ lại chuyện vừa rồi, thật ra cô vẫn có chút sợ hãi. Điện thoại vang lên. “Tư Noãn, cậu đang ở đâu đó, lập tức tới đường 212 ?” Giọng nói của Điện Điện vang lên. “Được, tớ lập tức tới liền” Dương Tư Noãn bước nhanh hơn. Đây là pub với kiến trúc châu Âu, tuy màn đêm mới buông xuống nhưng kiến trúc bên ngoài đã tỏa ra vô số ánh sáng sắc màu, màu vàng nghệ hồng tạo thành một chữ ‘Đêm’ sáng lấp lánh trên tầng hai. Tầng dưới đều là thủy tinh trong suốt, bãi đỗ xe trước cửa đã dừng lại rất nhiều

xe đắt tiền, giống như biểu hiện cho thân phận chủ nhân của chúng. Đột nhiên Dương Tư Noãn phát hiện một điều bất ngờ đang ở bãi đỗ xe. Thì ra chiếc xe suýt tông vào cô đang đỗ trước cửa ra vào, Dương Tư Noãn vừa nhìn thấy chiếc xe này thì nghĩ đến thái độ của ông tài xế, khiến cô giận điên lên. Dương Tư Noãn đi tới trước xe, chỉ vào xe mắng “Tuồng có tiền là giàu à ? Quá kiêu ngạo rồi, quá liều lĩnh rồi, xem hôm nay ta dạy dỗ mi thế nào đây” Nói xong cô hung hăng đá vào xe mấy đá. “Ồi” Dương Tư Noãn cười toét, ngồi xồm xuống xoa chân. Tức chết rồi, thật đau quá, đau chân quá, nhưng nhìn trên xe có mấy dấu giày đen thui thì trong lòng cô lại thoải mái được chút ít. Đột nhiên Dương Tư Noãn cảm giác sau lưng mình mát lạnh khiến cô rung mình một cái, không thể nào, trời rất nóng, tại sao lại rung mình được chứ ? Chẳng lẽ cô lại đá không đúng xe ? Hay là nơi đây có ma quái ? Nghĩ vậy, Dương Tư Noãn lại rung mình một cái nữa, vội vàng đứng dậy chạy vào pub. ~~~o0o~~~ Mộ Minh Hiền nhàn nhã cầm ly rượu đỏ, tựa ở trước cửa sổ nhìn ra ngoài xa. Đột nhiên trước mắt xuất hiện một bóng người có chút quen thuộc, dáng người cao gầy, khí chất ưu nhã, rất hợp với mái tóc ngắn di dóm. Mộ Minh Hiền nhíu mày, đây chẳng phải là cô gái chết tiết kia sao ? Mộ Minh Hiền liền nhớ lại chuyện vừa rồi, đột nhiên miệng mở to thành chữ O, không thể nào, cô ta... cô ta lại nói chuyện cùng với xe của anh, không, chính xác là đang mắng xe của anh, không... không... cô ta... cô ta lại đá xe của anh, có làm hay không, nhìn thì rất đáng yêu nhưng không ngờ lại đã man như vậy. Mộ Minh Hiền đen mặt, trong đầu cô ta suy nghĩ cái gì thế không biết ? Đột nhiên cô bé kia lại ngồi xồm xuống, giống như là xoa chân, chắc đá mạnh quá nên đau chân chứ gì ? “Ha ha ha” Tuồng tượng ra biểu hiện trên Dương Tư Noãn, khiến Mộ Minh Hiền ức chế không được mà cười ra tiếng, cô gái này đúng là đồ dở hơi. Lúc Trần Vũ Phàm đi vào phòng đúng lúc nhìn thấy Mộ Minh Hiền cười tươi rồi liền ngay người vài giây. Mẹ ơi, có phải người này đầu óc có vấn đề rồi không ? Tại sao lại cười như vậy ? Bình thường rất khó nhìn thấy một nụ cười mím, hôm nay lại... lại cười tươi rồi như vậy, không, là nhẹ nhàng như gió, không đúng, không đúng, nói như vậy thì khoa trương quá. Mặc kệ, dù sao thì cũng không bình thường. “E hèm” Trần Vũ Phàm cố ý háng giọng một cái, sau đó đến bên cạnh Mộ Minh Hiền, cũng nhìn xuống dưới tầng, nhìn xem dưới đó có cái gì hay ho khiến cho núi băng ngàn năm bật cười, trên đường xe đến xe đi, cũng không thấy có gì đáng buồn cười. Mộ Minh Hiền nhìn thấy Trần Vũ Phàm liền lập tức ngưng cười.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chúng Ta Quen Nhau Không Nhỉ ?

“Aiz, sao giờ mới đến, hai ngày nay làm ăn sao rồi ?” Mộ Minh Hiền nghiêm túc hỏi Trần Vũ Phàm. “Ừ, cũng không tệ lắm, so với trong dự đoán còn tốt hơn” Trần Vũ Phàm vui vẻ gật đầu. Hai người ngồi xuống trên ghế sofa rộng rãi. “Tốt” Mộ Minh Hiền gật gật đầu. “Mấy ngày nay đi Nghi Thành thế nào ? Có mệt hay không ?” “Có thể tiến hành” Mộ Minh Hiền nhàn nhạt nói. “Vừa rồi cười đến vui vẻ như vậy có phải nhìn thấy người đẹp hay không ?” Thái độ Trần Vũ Phàm giống như xem kịch vui nhìn Mộ Minh Hiền. “Nào có” Mộ Minh Hiền mặt trắng không còn chút máu liếc Trần Vũ Phàm, đồng thời cũng không tự nhiên vì hành động sơ ý vừa rồi của mình. Chân của cô ta còn đau nhức không nhỉ ? Không thể nào, sao đột nhiên lại nhớ đến chân của cô ta đây ? Hôm nay mình làm sao vậy ? Mộ Minh Hiền lắc đầu. “Uống rượu” Mộ Minh Hiền cầm ly rượu lên “Chuyện mờ chi nhánh như thế nào rồi ?” “Tất cả đều thuận lợi” Trần Vũ Phàm tự tin nhìn Mộ Minh Hiền. “Tốt” Mộ Minh Hiền thỏa mãn gật đầu. ~~~o0o~~~ Dương Tư Noãn đang đi theo người phục vụ đến phòng Điền Điền đặt trước. Điền Điền vừa nhìn thấy Dương Tư Noãn thì ngay ngắn cả người, cái con này lại cắt đi mái tóc dài nó vẫn kiêu hãnh, hơn nữa lại tượng trưng cho tình yêu, chẳng lẽ... Dương Tư Noãn hua hua tay mấy cái trước mặt Điền Điền, người này choáng váng rồi sao ? Điền Điền hất tay Dương Tư Noãn đi, thái độ nghiêm túc nhìn về phía Dương Tư Noãn “Nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì ?” Điền Điền là bạn thân, hơn nữa còn là bạn học đương nhiên biết rõ mái tóc dài có biết bao ý nghĩa với Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn nhìn Điền Điền nhẹ nhàng nói “Không có gì cả, làm sao vậy ?” “Không có gì, vậy chuyện gì xảy ra với tóc của cậu rồi ?” Điền Điền hung hăng trừng mắt nhìn Dương Tư Noãn. “A, tớ cùng anh ta chia tay rồi” Dương Tư Noãn nói rất tự nhiên, không biết là đã quên hay là quá đau lòng. “Chia tay ?” Điền Điền tròn to mắt hết lên. Điền Điền phát hiện thấy giọng nói mình hơi lớn, biết mình không có ý tứ thì lập tức thề lười. “Nhanh nói cho tớ biết, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ?” Điền Điền cảm thấy quá chấn động và kinh ngạc rồi, nhớ ngày nào đó hai người này sống chết yêu nhau, tại sao nói chia tay là chia tay. Dương Tư Noãn nhẹ nhàng thờ dài, nói lại sơ sơ chuyện xảy ra, sau khi nói xong thì nước mắt lại rơi xuống. “Mẹ nó, tên súc sinh Tô Minh Tuấn, cái quái gì chứ, nếu mà ta có ở đó thì...” Điền Điền làm một động tác cắt bỏ rồi nói tiếp “Làm cho hần ta không còn là đàn ông nữa luôn, mới kiếm được vài đồng tiền dơ bẩn liền đi học đòi người ta chơi gái. Ta nhò vào” Điền Điền không để ý đến hình tượng chửi ầm lên. Điền Điền lớn hơn Dương Tư Noãn một tuổi, tính cách mạnh mẽ, luôn luôn che chở Dương Tư Noãn như em gái. “Tư Noãn, không cần phải đau khổ, loại đàn ông như vậy không đáng để cho cậu rơi nước mắt, bằng vào điều kiện của cậu thì có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn gấp trăm lần so với hần ta” Điền Điền ngồi xuống bên cạnh Dương Tư Noãn, lấy khăn giấy lau nước mắt giúp cô. Mấy ngày nay Dương Tư Noãn không muốn để cho ba mẹ lo lắng, nên cố gắng đè nén cảm xúc của mình, nhưng ở trước mặt Điền Điền thì cô có thể thoải mái trút ra cảm tình của chính mình. “Đừng khóc nữa, bỏ rơi cậu là tổn thất lớn nhất của hần, biết không ?” Điền Điền nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô. Dương Tư Noãn cũng ổn định được cảm xúc của mình, bây giờ cảm giác đã tốt hơn rất nhiều. “Yên tâm đi... tớ không sao nữa rồi, khóc xong thì cảm giác cũng tốt hơn rất nhiều” Bây giờ Dương Tư Noãn mới cảm thấy cảm giác đè nặng trong lòng đã biến mất. Điền Điền nhìn khuôn mặt Dương Tư Noãn có chút tiêu tụy, hai mắt sưng đỏ thì lại đau lòng. “Cậu cũng quá tốt bụng đi, quá khinh địch đi, bỏ qua cho Tô Minh Tuấn dễ dàng như vậy, quá tốt cho hần ta rồi” Điền Điền bênh vực cho kẻ yếu. “Aiz, vậy thì có thể làm gì chứ ? Anh ta đã không còn yêu, đi tranh cãi ầm ỹ thì có ý nghĩa gì chứ ?” Trái lại Dương Tư Noãn lại đi khuyên bảo Điền Điền. Dương Tư Noãn lấy tay sờ tóc mình “Được rồi, Điền Điền, chúng ta không cần phải nói lại những chuyện không vui” Dương Tư Noãn nghiêm túc nhìn Điền Điền “Bắt đầu từ giờ phút này trở đi tớ sẽ học cách quên đi quá khứ, cậu sẽ thấy một Dương Tư Noãn hoàn toàn mới, một Dương Tư Noãn kiên cường, tớ sẽ sống càng ngày càng vui vẻ hơn” “Ừ” Điền Điền trịnh trọng gật đầu “Tớ tin tưởng cậu, nhất định cậu sẽ làm được” Sau đó hai người nhìn nhau cười. “Đề ăn mừng cậu đã buông tha cho một cái cây đi tìm một rừng rậm khác, hôm nay tớ mời, cậu muốn ăn gì thì cứ gọi thoải mái” Điền Điền rất hào phóng nói. Hy vọng nha đầu kia thoát ra khỏi bóng mà mà đi tới. “Ha ha” Dương Tư Noãn bị lời nói của Điền Điền chọc cho bật cười “Cái gì chứ, gì mà buông tha cho một thân cây tìm được một rừng rậm chứ, tớ làm gì có sức hấp dẫn như vậy” “Ha ha” Điền Điền vui vẻ cười “Có, tuyệt đối có” “Cậu nói cậu mời khách nên tớ sẽ chọn những món đắt tiền nhất nhé” Dương Tư Noãn trêu ghẹo nói. “Chọn món à, dốc hết cả người tớ ra cũng không có gì cả, ngay cả tiền cũng không có” Điền Điền mặt dày mày dạn khoác lác. “Đề tớ xem da mặt cậu dày đến đâu” Dương Tư Noãn vươn tay ý muốn tóm lấy khuôn mặt của Điền Điền. “A... được rồi, được rồi” Hai người làm ầm ỹ trong phòng. Hai người chọn cho mình món ăn mình thích nhất, ca hát ăn uống hết sức mình đến khi mệt mỏi. Dương Tư Noãn nhìn đồng hồ sau đó nói với Điền Điền “Cũng muộn rồi, chúng ta về đi” “Được” Điền Điền gật đầu. Hai người đi ra khỏi phòng, chân bước đi trên thảm mềm mại nên không nghe được tiếng bước chân đi. “A, Tư Noãn chờ tớ một chút” Điền Điền gọi lại Dương Tư Noãn, mở túi xách của mình ra nói “Hình như điện thoại của tớ để trong phòng rồi, tớ quay lại tìm đã” “Cậu thật là, lúc nào cũng vứt đồ bừa bãi được hết, cậu đi tìm đi, tớ ở đây chờ” Dương Tư Noãn

cười khê lắc đầu, mặt hướng về phía phòng vừa mới đi ra. “Tìm được rồi” Điền Điền ở xa quơ quơ điện thoại. Dương Tư Noãn nở nụ cười, xoay người chuẩn bị đi, không ngờ vừa quay người thì đã đụng trúng ngực của một người. Dương Tư Noãn sợ hãi kêu lên một tiếng, theo bản năng lùi ra sau mấy bước. “Tôi xin lỗi” Cô cúi đầu nói. “Thật là khéo” Từng chữ lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu cô. Oái, có ý gì đây, giọng nói này nghe có chút quen tai nha. Dương Tư Noãn mạnh dạn ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, đây là lần đầu tiên cô nhìn một người đàn ông ở khoảng cách gần như vậy. Đây là một người đàn ông cao lớn, so với người cao gầy như cô còn cao hơn một cái đầu, đôi mắt sâu thẳm lóe ánh sáng, mũi thẳng tắp, môi mỏng khôu gợi, tuy mặc áo T-shirt đơn giản nhưng nhìn càng thêm tuấn đạt phi phàm, toàn thân tản ra một khí chất quý khí, chỉ là biểu hiện trên mặt có chút lạnh lùng. Cô nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, này, không cần phải đẹp trai như vậy được không !

Dương Tư Noãn cảm thấy giống như đã gặp người đàn ông này ở nơi nào rồi, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu ? “Chúng ta có quen nhau không nhỉ ?” Dương Tư Noãn nhẹ giọng hỏi một câu. Mộ Minh Hiền chỉ híp mắt nhìn Dương Tư Noãn, nghe xong câu hỏi của Dương Tư Noãn thì anh thiếu chút nữa ngất xỉu. Câu hỏi như vậy là chứng tỏ cô ta đã quên chuyện xảy ra ngày đó rồi sao ? Rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Thì Ra Là Anh

“Cô quên nhanh quá, để tôi giúp cô nhớ lại” Mộ Minh Hiền trầm giọng nói ra, sau đó vỗ vỗ bờ vai của mình “Nghị Thành, cho cô mượn bả vai, nhớ không?” Mộ Minh Hiền nhún nhún mày với cô. “À, tôi nhớ ra rồi, thì ra là anh” Dương Tư Noãn được anh ta nhắc nhở thì toàn thân như bị kích thích, cái người đàn ông này sẽ không gặp mình để đòi tiền chứ ? Lập tức cô nói tiếp “Này, tôi đã đưa tiền cho anh rồi, anh còn muốn như thế nào nữa ?” Mộ Minh Hiền tròn to mắt, cô gái chết bầm nói cái gì đó ? Cô ta cho là anh thêm tiền của cô ta làm à ? “Hừ, có một chút tiền đó của cô cũng không đủ mua một lỗ chân lông trên mặt tôi” Sau khi Mộ Minh Hiền nói xong thì hếch miệng lên, trào phúng nhìn Dương Tư Noãn. “Anh có nhầm không đó, tôi cũng không làm hồng áo của anh, chẳng qua là làm bẩn một chút thôi nha” Dương Tư Noãn có chút buồn bực nói. “À, trong tình huống bình thường, áo bị bẩn thì có thể giặt sạch, nhưng bị nước mũi của người khác làm bẩn thì tôi không mặc lại lần thứ hai” Mộ Minh Hiền nói rất nhẹ nhàng. Dương Tư Noãn nhìn thoáng qua Điền Điền, bất ngờ cô cảm thấy chóng mặt, nha đầu kia nhìn Mộ Minh Hiền giống như người mê trai, chỉ còn chưa chảy nước miếng nữa thôi. Dương Tư Noãn lắc đầu, gấp sắc liền quên bạn. “Hừ, rốt cuộc anh muốn thế nào ?” Dương Tư Noãn có chút tức giận nói. “Tôi không đòi hỏi nhiều, chỉ cần đền một bộ áo quần là được” “Bao nhiêu tiền ?” Quả nhiên là đến đây để đòi tiền, càng có tiền thì càng keo kiệt, đúng là xui xẻo, tạo sao lại gặp anh ta chứ ? “Tôi đây cũng muốn tính toán cho xong” Mộ Minh Hiền nói mà như hỏi. “Áo quần mười vạn, đá xe hai lần, tổn thất xe cũng tính mười vạn” Mộ Minh Hiền tính toán sau đó có lòng tốt nói “Những thứ khác sẽ không tính, chỉ đền bù hai mươi vạn là được” “Tôi đá xe anh hai lần khi nào chứ ?” “Lần thứ nhất ở Nghị Thành, lần thứ hai là tối nay ở bãi đỗ xe” Mộ Minh Hiền nín cười nói ra. Mặt Dương Tư Noãn đỏ lên, mẹ nó, khó trách khi tối cảm thấy sau lưng lạnh cả người ? Thì ra là có quỷ thật, chỉ là con quỷ này quá biến thái vô sỉ thôi. “Áo quần mười vạn ? Anh cho tôi là người ngu ngốc à ? Làm gì có quần áo đáng giá như vậy, làm từ vàng hay kim cương à ?” Dương Tư Noãn nhìn thẳng Mộ Minh Hiền nói. “Cô nói đúng rồi, cúc áo đều khảm kim cương hết, cô rất chú ý đến chi tiết đó sao ?” Mộ Minh Hiền thần nhiên nhìn cô nói ra. “Anh nói láo, tôi không có nhiều tiền như vậy, hơn nữa, anh nói nhiều như vậy là muốn hơn thua với tôi sao ?” Dương Tư Noãn ra vẻ vô lại đùa bỡn. “Anh này nhìn đẹp trai phong nhã nhưng sao lại nhỏ mọn như vậy ?” Rốt cuộc Điền Điền cũng bùng tỉnh. Mộ Minh Hiền căn bản không để ý đến Điền Điền, chỉ nhìn Dương Tư Noãn nói “Không có tiền ? Nếu như không có tiền thì dùng những cách khác cũng có thể chấp nhận” Anh dùng ánh mắt có chút mê gái nhìn Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn ôm ngực theo bản năng, giọng run run nói “Anh muốn làm gì ?” “Tôi chỉ có ý tốt muốn giúp cô thôi, nếu như cô nghĩ sẽ lấy thân báo đáp, với dáng người như cô...” Mộ Minh Hiền ra vẻ có lòng tốt nói, sau đó dùng ánh mắt khác thường nhìn cô từ đầu xuống chân “Có kém một chút, nhưng mà tôi làm người tốt thì sẽ làm đến cùng, cho nên sẽ cố gắng đón nhận cô” Sau khi nói xong những lời này, trên mặt Mộ Minh Hiền thậm chí còn biểu hiện một bộ rất thiết tha. Dương Tư Noãn ưỡn ngực, đỏ mặt nói “Người tôi làm sao chứ ? Anh không biết xấu hổ, anh lưu manh” “Minh Hiền, tại sao lại lâu như vậy ?” Giọng nói Trần Vũ Phàm vang lên, làm cho Mộ Minh Hiền quay đầu lại nhìn. Điền Điền nhân cơ hội này kéo Dương Tư Noãn bỏ chạy. “Không có việc gì, chỉ gặp một người quen thôi” Trên mặt Mộ Minh Hiền hiện lên vui vẻ nhàn nhạt. “Người quen ? Ở đâu vậy ?” Trần Vũ Phàm đi tới nhìn xung quanh mặt lượt. Mộ Minh Hiền quay đầu, người đâu ? Cô gái chết tiết, chạy trốn nhanh thật. Nhưng mà, trên chóc cô rất vui vẻ, nghĩ đến thái độ khinh bỉ của Dương Tư Noãn khiến trong lòng anh cân bằng rất nhiều. “Này, đang suy nghĩ gì đây ? Sao vui vẻ như vậy ?” Trần Vũ Phàm lấy tay vỗ vào vai Mộ Minh Hiền, rõ ràng trên mặt người này rất vui vẻ. “Không có” Mộ Minh Hiền có chút mất tự nhiên nói “Chúng ta đi vào thôi” Trần Vũ Phàm lắc đầu như có điều suy nghĩ, cũng đi theo Mộ Minh Hiền vào phòng. *** “O o...” Dương Tư Noãn và Điền Điền một hơi chạy thẳng ra ngoài cửa, thở hổn hển. “Là ai vậy ? Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì à ?” Điền Điền thắc mắc hỏi Dương Tư Noãn. Aiz, Dương Tư Noãn thở dài, sau đó nói chuyện đã xảy ra cho Điền Điền nghe. “Anh ta thật quá mức” Điền Điền cũng tức giận nói. “Cậu có nghĩ như nói không vậy ?” Dương Tư Noãn nói cáu nói “Vừa rồi tớ rất mong cậu thay tớ nói vài câu ? Kết quả là nhìn người ta đến hoa mắt, hận không thể nuốt luôn người ta vào bụng, quá mất thể diện, để hôm nào đó tớ đi nói cho Lưu Húc biết” “Cậu thì biết cái gì chứ ? Cái đẹp ngay trước mắt, không thương thức thì phí của giờ quá” Điền Điền ưỡn ngực nghiêm trang nói. “Lưu Húc nhà cậu thật là đáng thương” Dương Tư Noãn trừng mắt liếc Điền Điền. “Nếu lỡ sau này gặp lại thì cậu phải làm sao bây giờ ?” Điền Điền lo lắng nói. “Mặc kệ, đừng có nghĩ nhiều, hơn nữa làm gì có chuyện trùng hợp như vậy. Được rồi, về nhà thôi” Dương Tư Noãn quơ quơ bàn tay nhỏ bé của cô, kéo Điền Điền đi về. ~~~o0o~~~ Báo thức trong điện thoại vang lên. Dương Tư Noãn mệt mỏi duỗi thẳng lưng, từ trên giường ngồi xuống, tối hôm qua cô ngủ rất ngon, đó là đêm cô ngủ ngon nhất trong mấy ngày qua. Hôm nay cô phải đi làm. Dương Tư Noãn nhảy xuống khỏi giường, vội vàng đi rửa mặt, Dương mẹ đã chuẩn bị xong bữa sáng. Dương Tư Noãn vui vẻ ngồi ăn sáng “Mẹ, ba đâu rồi ?” “Ba con ăn sáng xong thì đi đến siêu thị rồi” “À, ba đi sớm quá” “Đúng vậy, việc gì ba con cũng thích chính tay mình làm, người khác làm thì ba con lại lo lắng, thật là, nói thế nào đi nữa ba con cũng không nghe” Dương mẹ có chút đau lòng vì Dương ba. “Hắc hắc, mẹ đi theo ba đi, con ăn xong rồi” Dương Tư Noãn đi đến phòng thay áo quần. Dương Tư Noãn trang điểm nhẹ, thoạt nhìn tinh ranh đơn thuần. Cô mặc một bộ váy màu trắng dài đến gối, phối hợp với mái tóc ngắn mới cắt, nhìn vào rất thanh thuần. Dương Tư Noãn nhìn mình trong gương thì tương đối hài lòng. “Mẹ, con đi làm đây” Dương Tư Noãn nói với mẹ rồi đi ra cửa. “Trên đường đi chú ý an toàn nghe con” Giọng nói của Dương mẹ vang lên phía sau. “Con đã biết” Dương Tư Noãn vừa đi vừa nói. Có người thân quan tâm thật là ấm áp. Dương Tư Noãn làm ở công ty nghiên cứu phát triển, sản xuất, tiêu thụ mỹ phẩm của tập đoàn mỹ phẩm Octavia Lan. Dương Tư Noãn có bằng đại học nghiên cứu thị trường, sau khi tốt nghiệp cùng Điền Điền thì nhận lời mời của công ty đến đây làm. Trước lúc Dương Tư Noãn tốt nghiệp, Tô Minh Tuấn đã từng yêu cầu cô đến công ty của anh ta làm nhưng cô không đồng ý, cô không muốn người khác nghĩ cô

dựa dầm vào bạn trai, cô muốn dựa vào bản thân mình để thành công trong sự nghiệp. Dương Tư Noãn cùng Điền Điền đến công ty làm đã được gần một năm, dựa theo quy định của công ty, sau một năm làm việc công nhân viên có thể có may mắn ký tiếp hợp đồng lao động, tiền lương và những phúc lợi khác đều tăng lên một bậc, cho nên trong khoảng thời gian này Dương Tư Noãn và Điền Điền rất cẩn thận làm việc, sợ làm ra việc gì sai lầm, nếu không gần một năm cố gắng của cô sẽ như nước chảy về biển Đông. Dương Tư Noãn đứng lúc gặp Điền Điền trước cửa công ty, cho nên hai người vui vẻ cười nói đi vào công ty. Dương Tư Noãn ngồi xuống bàn làm việc của mình, vài ngày cô không đi làm nên có rất nhiều việc cần cô xử lý. “Dương Tư Noãn, cả Điền Điền nữa, đến phòng làm việc của tôi một chút” Trên đầu Dương Tư Noãn vang lên giọng nói lạnh lùng không có cảm tình của phụ nữ, vừa nghe giọng nói này thì Dương Tư Noãn đã thấy run rẩy, lạnh quá đi. “Vâng, thưa trưởng phòng” Dương Tư Noãn ngẩng mặt lên, đứng dậy lễ phép nói. Dương Tư Noãn và Điền Điền liếc mắt nhìn nhau, thề lưỡi, sau đó cẩn thận đi theo trưởng phòng vào phòng làm việc. Những đồng nghiệp khác thấy hai người đi theo trưởng phòng La Bình vào phòng làm việc của trưởng phòng thì tất cả đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn hai người. Trẻ nhỏ đáng thương quá đi, bảo trọng !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Gặp Nạn Bên Đường

Trưởng phòng La Bình là một phụ nữ đã ba mươi tám tuổi, chưa lập gia đình, luôn luôn mặc áo quần cao cấp quý phái, khuôn mặt trang điểm tí mĩ luôn lạnh lùng, đối với những cô gái trẻ tuổi thì luôn có ý tỏ ra là người có địa vị, có tiền có của, mấy cô ở trước mặt tôi thì thành thật cho tôi. Đồng thời đối với đàn ông thì không thèm nhìn đến, nhưng đối với bạn trai của mấy cô trẻ tuổi thì không che dấu được ghen ghét, hận thù, còn chăm chọc, bỏ dả xuống giếng với mấy cô trẻ tuổi. Đặc biệt là với một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như Dương Tư Noãn thì cô ta càng làm khó khăn hơn nữa. La Bình đi vào phòng làm việc, ưu nhã ngồi lên ghế của cô ta, ánh mắt đảo vòng tròn nhìn chăm chăm nghiền cứu Dương Tư Noãn, khiến trong lòng Dương Tư Noãn vô cùng sợ hãi, trên mặt cô có cái gì sao ? Hay là hôm nay cô mặc áo quần không nên mặc, nghĩ vậy cô liền lấy tay lạng lẽ kéo kéo váy của mình. “Dương Tư Noãn, tại sao cô lại cắt tóc đi thế ?” Rốt cuộc La Bình cũng nói chuyện. “Ách !” Dương Tư Noãn nghe câu hỏi như vậy thì đầu óc có chậm chạp một chút, cái đó và cô có quan hệ gì sao ? Cô thuận miệng đáp “A, trời nóng, cắt đi cho mát mẻ” “Mát mẻ ? A, phải không ?” La Bình cười cười “Không phải là thất tình rồi chứ ? Bình thường thất tình mọi người đều thích đi cắt tóc lăm đó” Dương Tư Noãn cắn răng, hận không thể một ngụm cắn chết cô ta, đồ lão vu bà miệng lưỡi độc ác, khó trách không gả được ra ngoài, hừ ! Điền Điền nghe nói như thế chỉ lạng lẽ nhìn qua Dương Tư Noãn, trong lòng thay Dương Tư Noãn thăm hỏi ân cần mười tám đời tổ tông nhà cô ta. “Phải” Dương Tư Noãn không biến sắc trả lời, cũng không biết là vì mát mẻ hay là vì thất tình nữa. “Hừ !” La Bình cười lạnh một tiếng “Người trẻ tuổi chỉ được táo bạo, chúng ta trở lại chuyện chính thôi. Hai cô đến làm ở công ty cũng gần một năm rồi đúng không ?” “Phải” Dương Tư Noãn và Điền Điền cùng lên tiếng. “Hai cô cũng biết rõ quy định của công ty rồi chứ, nếu như muốn ở lại công ty tiếp tục làm việc thì phải cố gắng thật tốt, làm việc thật tốt, biết không ?” La Bình ra vẻ muốn người khác làm tốt công việc, thật ra trong lòng cô ta có ác ý chỉ có cô ta biết rõ. “Hiện tại công ty có một tư liệu điều tra về thị trường, cũng không nhiều lắm, chỉ có năm nghìn phần mà thôi. Hai cô đi hoàn thành công việc này đi, buổi tối trước khi tan sở nhất định phải làm xong” La Bình thoải mái nói. “Nhưng thưa trưởng phòng, công việc này không thuộc bộ phận của chúng tôi ?” Điền Điền cố gắng nói tiếp “Hơn nữa, chúng tôi còn có rất nhiều việc chưa được xử lý, nhiều quầy hàng đang chờ chúng tôi phê duyệt đơn hàng nha ?” Vốn những công việc như thế này thường giao cho nhân viên mới đến công ty đi làm. “Có nên hay không nên làm chuyện gì thì chính tôi mới là người xếp đặt, còn chưa tới phiên hai cô đến đây hoa tay múa chân. Hai cô không muốn làm phải không ?” Mặt La Bình biến sắc “Công việc của hai cô tôi sẽ giao cho người khác đi làm” “Chúng tôi...” Điền Điền còn muốn nói gì đó. “Trưởng phòng, chúng tôi sẽ làm” Dương Tư Noãn cướp lời nói. “Hừ, đi ra ngoài đi” La Bình đắc ý ngẩng đầu lên. “Tư Noãn, cậu làm gì vậy ? Vì sao cậu lại không để tớ nói hết lời chứ ?” Điền Điền vừa ra khỏi văn phòng thì đã to tiếng với Dương Tư Noãn. “Điền Điền, cậu cho là tớ có cửa để không làm việc này sao ?” Dương Tư Noãn cho là đúng nói. “Có thể nói là cô ta bắt nạt chúng ta rành rành ra đây thôi, quan trọng nhất là cô ta lại dạy dỗ cậu, thật sự là biến thái quá mức” Điền Điền tức giận đến mặt cũng đổi màu. “Được rồi Điền Điền” Dương Tư Nhụy mềm nhẹ dụ dỗ Điền Điền. “Có thể cô ta nói đúng đó, nếu chúng ta muốn đi làm ở đây thì phải nghe lời cô ta” “Hừ, có gì hơn người đầu chủ, cùng lắm thì lão nương ta đây mặc kệ” Điền Điền rất nóng nảy, vừa nghĩ đến khuôn mặt của La Bình thì tức giận vô cùng. “Không cần phải nói điện, nhớ ngày nào đó chúng ta phải mất sức lực rất lớn mới tiến vào được đây, tại sao chưa thành công lại buông tha chứ ?” “Aiz, tớ thật phục cậu, tính tình tốt như vậy” Điền Điền nhìn Dương Tư Noãn, bắt đầu đi lắc đầu, nha đầu này thật là có tính nhẫn nại. “Được rồi, được rồi, chúng ta đi nhanh lên thôi, nhiều tài liệu cần kiểm tra đang chờ chúng ta đây ?” Dương Tư Noãn phụ giúp Điền Điền trở về văn phòng của mình. Dương Tư Noãn cùng Điền Điền mang theo tài liệu điều tra thị trường ra khỏi công ty, sau đó hai người đi ra hai hướng khác nhau. Công việc điều tra thị trường cô cũng không hay lắm, Dương Tư Noãn đi giày cao gót chạy gần hết nửa thành phố, chân đi đến đau nhức, sớm biết sẽ làm việc này thì cô đã mang giày bệt rồi. Hơn nữa bây giờ mỗi người đều lạnh lùng xa cách, tràn đầy cảnh giác, người tốt như cô bị xem thành kẻ xấu xa. Dương Tư Noãn rất lễ phép đặt câu hỏi điều tra, nhưng mọi người lại dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn cô, tất cả đều tránh xa cô. Đi được ba nơi mà mới làm xong được tám trăm phần gì đó. Mặt trời hạ rồi mà nắng vẫn gay gắt, váy của Dương Tư Noãn cũng đã ướt dầm mồ hôi rồi. “Điền Điền, bên cậu thế nào rồi, làm được nhiều chưa ?” Dương Tư Noãn đi đến một bóng râm ít người, mệt mỏi cảm điện thoại nói. “Aiz, mới làm được mấy trăm phần thôi, cậu thế nào rồi ?” Giọng nói của Điền Điền nghe cũng rất mệt mỏi. “Cũng như cậu thôi” “Đều do lão vu bà đáng chết kia” Bây giờ Điền Điền có thể xúc động đi giết người. “Ha ha, cố gắng lên thôi, tớ tắt máy đây” Dương Tư Noãn khuyến khích Điền Điền cũng là khuyến khích chính bản thân mình. “Ừ, sayonara” Điền Điền thở dài, cái này phải làm đến khi nào đây. “Thưa chú, phiền chú giúp cháu làm một điều tra” “Cô ơi, phiền cô giúp cháu làm một điều tra...” Dương Tư Noãn tiếp tục làm việc như con ong chăm chỉ, không chú ý đến nguy hiểm đang tới gần mình. “Người đẹp, anh đây giúp em làm vài cái được không vậy ?” Dương Tư Noãn thật vất vả mới tìm được người ghi phiếu điều tra giúp cô, bất ngờ một giọng nói vô học lưu manh vang lên. Người đang ghi phiếu điều tra ngẩng đầu lên nhìn, nhìn xong thì vội vàng để bút xuống chạy mất. “Chờ một chút, còn chưa làm xong cô ơi” Có thể người nọ đã sớm chạy xa rồi. Dương Tư Noãn rất kỳ quái liếc mắt nhìn, à, không biết từ khi nào bên cạnh đã có bốn năm thanh niên ăn mặc quái dị, nhìn bộ dạng lưu manh của bọn họ thì cũng biết đây là côn đồ xã hội đen rồi. Dương Tư Noãn hơi nhú mày, người như vậy cô không thể cũng không muốn chọc vào, mà cũng không thể dẫn đến. “Cảm ơn, phiếu điều tra của tôi làm đã xong, không cần mấy anh giúp đỡ” Dương Tư Noãn lễ phép nói xong thì xoay người muốn đi. “Sao vậy, xem thường các anh đây sao ?” Một tên tóc vàng cầm đầu vừa nói vừa túm lấy tay của Dương Tư Noãn “Cô em vẫn có chút xinh đẹp nha, ha ha” “A” Dương Tư Noãn bị đau hét lên, trong lòng cả kinh “Các anh muốn làm gì ?” Dương Tư Noãn vừa nói vừa nhìn mọi người đang đi lại, hy vọng có người đi ra ngăn cản đám du côn này, nhưng mọi người đi ngang qua nhìn thấy tình cảnh như vậy đều cách ra khá xa, sợ tai họa lại ập đến đầu mình. “Làm gì ? Ha ha” Tên du côn tóc vàng hèn mọn bí ối cười nói “Các cậu nói cho người đẹp đây biết tớ sẽ làm gì đi ? Ha ha” Lúc hẳn

nói thì tay đã sờ lên mặt Dương Tư Noãn, những tên du côn khác cũng hèn mọn bí ổi cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tổng Tài Hảo.

“A, anh buông tay ra, nếu không buông tay tôi sẽ hô lên với mọi người” Cả người Dương Tư Noãn đang phát run, không ngờ tới chuyện thường xảy ra trên ti vi nay lại xảy ra với cô. Cô dùng ánh mắt trong mong nhìn người đi đường, những người này làm sao vậy, thấy một cô gái yếu đuối bị một đám người du côn bắt nạt mà không ra tay ngăn cản là thế nào, sao lương tâm mọi người lại lạnh lùng như vậy chứ. “Bớ người ta, ha ha...A” Đột nhiên tên du côn tóc vàng cười lên lại xen lẫn một tiếng thét, thì ra Dương Tư Noãn thừa dịp tên tóc vàng không chú ý liền cắn một cái lên tay của hắn, khiến tay hắn bị hại nên không dám chậm trễ, lập tức chạy theo Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn mang giày cao gót chạy đến phía trước, phía sau tụi đàn em còn đồ đuổi theo, mọi người đi ngang qua chỉ đứng nhìn xem chứ không ai dám tiến lên ngăn cản. Rất nhanh Dương Tư Noãn đã bị nhóm còn đồ này bắt được lần nữa, Dương Tư Noãn nhắm mắt nghĩ thầm: lần này coi như tiêu rồi, cô cảm giác đầu óc mình một mớ hỗn tạp, càng ngày càng chóng mặt, trong dạ dày đã nhộn nhạo muốn ói ra. Lúc Dương Tư Noãn lo lắng cho bản thân mình thì đột nhiên nghe được một tiếng kêu thất thanh như giết heo tru lên “A...” Dương Tư Noãn lắc đầu, dùng ý thức còn tồn tại được nhìn thấy tên du côn tóc vàng bị một người đàn ông làm cho té ngã trên mặt đất, lại còn phát ra mấy tiếng kêu rên thảm thiết, vài tên còn đồ khác cũng nằm trên mặt đất như đại ca của mình. “Cút đi” Người đàn ông kia đứng lên với mấy tên còn đồ, mới vừa rồi còn kiêu ngạo nay đã bỏ chạy nhanh hơn cả khói bay nữa. “Cô gái, cô không sao chứ” Người đàn ông kia quay đầu lễ phép hỏi han Dương Tư Noãn. “Tôi không sao, cảm...” Dương Tư Noãn còn chưa nói hết lời thì đột nhiên chân mềm nhũn, cả người té xuống mặt đất, sau đó cả người chậm rãi mất đi ý thức. ~~~o0o~~~ “Oái, tại sao lại ở chỗ này? Đây là đâu đây?” Lúc Dương Tư Noãn mở to mắt thì phát hiện mình ở trong một căn phòng xa lạ. Không khí trong căn phòng tràn ngập mùi hương hoa và mùi hương hoa quả nhàn nhạt, xem cách bài trí trong phòng thì chắc đây là phòng ở khách sạn cao cấp, ước chừng khoảng ba mươi mét vuông, có sofa, bàn làm việc, tủ quần áo, giá áo, bàn trà, có đèn cây đặt dưới đất bằng thủy tinh, mọi vật dụng trang trí trong nhà đều là hàng cao cấp, còn có một ti vi màn hình phẳng bốn mươi inch và máy tính, trên sàn là tấm thảm bông đỏ thẫm. Dương Tư Noãn nhớ rõ là lúc mình đang hỏi phiếu điều tra thì bị mấy tên còn đồ lừa giỡn, sau đó thì có người cứu cô, sau nữa thì cô ngất xỉu, sau đó nữa xảy ra chuyện gì thì cô không nhớ nữa rồi, cô cũng không biết vì sao cô lại ở trong một căn phòng cao cấp như vậy. Oái, khách sạn, Dương Tư Noãn vô ý thức nhìn xuống áo quần của mình. “A” Một tiếng thét hùng hồn làm cho đèn chùm trên trần nhà run rẩy một chút, dĩ nhiên là Dương Tư Noãn phát hiện mình đang mặc áo ngủ của khách sạn. Áo ngủ, vậy không biết áo quần của cô đi nơi nào rồi. Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, đi vào là một cô gái mặc đồng phục, xem ra là người phục vụ phòng trong khách sạn, mà trong tay người phục vụ là áo quần và túi xách của cô. “Cô Dương, cô đã tỉnh rồi” Giọng nói dễ nghe đã trải qua huấn luyện vang lên trong phòng Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn sắp xếp lại suy nghĩ của mình, háng giọng một cái. “Chào cô, xin hỏi cô là...? Làm sao cô biết tôi họ Dương?” Dương Tư Noãn có chút đề phòng hỏi thăm. “Tôi là phục vụ phòng ở đây, cô gọi tôi là tiểu Hạ được rồi, là trên giấy chứng minh của cô có ghi tên đó” Tiểu Hạ khẽ cười nói. “Xin hỏi tại sao tôi lại ở đây? Còn áo quần...?” Dương Tư Noãn có chút kỳ quái hỏi. “Cô Dương, cô không nhớ sao? Cô bị cảm nắng rồi tổng tài của chúng tôi gọi chúng tôi đến đưa cô về đây” Cô gái phục vụ phòng nhỏ nhẹ nói. Sau đó đem áo quần và túi xách cầm trên tay đưa cho Dương Tư Noãn, “Áo quần trên người cô là tôi giúp cô thay, đây là quần áo của cô đã được giặt sạch sẽ rồi sấy khô, còn đây là túi xách của cô, cô nhìn xem có thiếu thứ gì không?” “Vâng, cảm ơn” Dương Tư Noãn cảm giác mặt mình có chút đỏ lên, mặc dù hai người đều là con gái với nhau, nhưng nghĩ đến có một cô gái xa lạ thay quần áo giúp mình thì cô vẫn thấy xấu hổ. Dương Tư Noãn đưa tay nhận lấy áo quần và túi xách, mở túi xách ra chỉ lấy điện thoại xem đồng hồ, mẹ ơi, đã sáu giờ rồi, nhớ tới công việc hôm nay vẫn chưa xong khiến cô đau cả đầu. “Cô Hạ, xin hỏi cô có thấy cuốn sổ điều tra thị trường của tôi đâu không?” Dương Tư Noãn phát hiện không thấy mấy phiếu điều tra kia, nếu như phiếu điều tra bị mất thì nhất định cô sẽ rất thảm. “À, cô nói hai nghìn năm trăm phần bài điều tra kia sao? Cô không cần lo lắng, tất cả đã hoàn thành đang ở quầy tiếp tân dưới tầng rồi” “A? Cô nói cái gì? Tất cả đã làm xong?” Dương Tư Noãn trừng to mắt, không thể tin nhìn cô Hạ, mẹ ơi, cô phải chạy lui chạy tới hết một ngày, đi đến đâu cũng phải căng mặt ra cười với người ta mà chỉ hoàn thành được mấy trăm phần, lại còn suýt bị còn đồ ức hiếp, nhưng người ta làm thế nào mà chỉ một lát đã làm xong hết toàn bộ, đầu năm nay có tiền là có thể mà xui quỳ khiến sao, aiz. “Đúng vậy, là tổng tài gọi người ngoài tới giúp làm hoàn thành” Cô Hạ nghĩ thầm chuyện này thì có gì là kỳ quái, chuyện con con này đối với tổng tài thì chẳng là gì cả. “Cảm ơn, thật sự rất cảm ơn, tổng tài của cô thật là một người tốt” Dương Tư Noãn nói ra lời cảm ơn từ tận đáy lòng, nghĩ đến phiếu điều tra đã hoàn thành nên lòng thoải mái nhiều hơn. “Không cần phải khách sáo, cô thay quần áo trước đi, tôi ở ngoài chờ cô” Cô Hạ khách khí nói. “Ừ, được” Cô Hạ gật đầu đi ra khỏi phòng. Dương Tư Noãn vào phòng tắm dùng tốc độ nhanh nhất thay áo quần của mình, lại nhìn bản thân mình trong gương, sắc mặt có chút trắng bệch, ở giữa cổ có những vết hồng đậm, chắc là do cảm nắng nên cạo gió mà để lại dấu vết. Dương Tư Noãn nhớ lại chuyện đã xảy ra mà vẫn còn thấy sợ, nếu không có người ra tay cứu giúp thì không biết sẽ thế nào, Dương Tư Noãn không dám nghĩ đến. Quả nhiên cô Hạ đang đứng nơi cửa chờ Dương Tư Noãn, thấy Dương Tư Noãn đi ra thì nói “Cô Dương, chúng ta đi xuống thôi” “Cái kia...Cô Hạ...” Dương Tư Noãn có chút áp á ập ập nói “Tổng tài đã cứu tôi, tôi muốn nói một tiếng cảm ơn có được không?” “Không cần” Cô Hạ vẫn duy trì nụ cười nói tiếp “Tổng tài đã dặn rồi, nói cô không cần phải cảm ơn đến tổng tài” Cô Hạ nghĩ thầm: muốn gặp tổng tài của chúng tôi thì có rất nhiều người, đặc biệt là phụ nữ. “A, là như vậy, vậy được rồi. Nhưng vẫn phiền cô có cơ hội thì nói với tổng tài là tôi gửi lời cảm ơn” Dương Tư Noãn nghĩ người ta đã không muốn gặp cô thì cô cũng không cần phải mặt dày đòi gặp người ta cho bằng được, nói không chừng người ta còn sợ cô có rắp tâm gì khác ấy chứ, nhưng cô cũng không thể mất đi lễ phép cần bản được. Hai người đi vào thang máy xuống tầng một, Dương Tư Noãn cầm lấy đồ đạc của mình rồi cảm ơn cô gái phục vụ phòng, xong xuôi đầu đầu cô đang chuẩn bị rời đi. “Chào tổng tài” Đột nhiên cô Hạ cùng một số người khác trong đại sảnh hướng về phía Dương Tư Noãn cung kính nói. Tổng tài? Dương Tư Noãn quay đầu lại nhìn sau lưng mình, chỉ thấy một cô gái tóc ngắn, đáng người có lỗi có lỗi đang lôi kéo một người đàn ông cao lớn đẹp trai đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cảm Ơn Tôi Thế Nào Đây

Dương Tư Noãn ngơ ngác nhìn người đàn ông đi tới, đầu lại rơi vào hôn mê, thật sự là không may tí nào, tại sao lại là anh ta cơ chứ ? Ngày hôm qua anh ta còn đòi mình tiền, làm sao hôm nay lại có lòng tốt cứu mình như vậy được chứ ? Chẳng lẽ là sợ mình gặp nạn rồi không có ai trả tiền cho anh ta ? Hay là nghĩ thuận tay cứu mình, sau đó lại đòi mình nhiều tiền hơn nhỉ ? Nhưng anh ta chính là tổng tài của khách sạn cao cấp này, hẳn là có rất nhiều tiền đi, tại sao người càng có tiền thì lại càng biến thái cơ chứ ? Chẳng lẽ anh ta nghĩ... Dương Tư Noãn đang suy nghĩ YY sâu xa bên trong, không phát hiện ra mình đang dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn ân nhân cứu mạng của mình, mà người đẹp bên cạnh ân nhân thì có thái độ không vui tí nào. “Này, nhìn đủ chưa ?” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mộ Minh Hiền vang lên. Dương Tư Noãn run lên một chút, phục hồi lại tinh thần, nghe được lời nói của Mộ Minh Hiền thì mặt liền đỏ bừng lên. Thật mất mặt, bị người ta hiểu lầm. Mộ Minh Hiền nghĩ thầm: cái cô này cũng khá lớn gan dám nhìn mình như vậy, con mắt cũng không thèm chớp một cái nữa, mặc dù mình lớn lên trong tuần tú nhưng cũng không thể nhìn như vậy được. Tuy anh nghĩ như vậy nhưng lại bị ánh mắt của Dương Tư Noãn hấp dẫn. Thật ra bên cạnh Mộ Minh Hiền không thiếu các dạng phụ nữ, có người có loại ánh mắt ngượng ngùng, quyến rũ hoặc hấp dẫn, nhưng Mộ Minh Hiền chưa thấy qua người có ánh mắt thuần khiết, thanh tịnh không lẫn một chút tạp chất nào như vậy. Mộ Minh Hiền cũng không biết vì cái gì mà cô bé trước mắt này lại cho anh có cảm giác thân thiết, tuy nhiên việc làm cho anh cảm tức nhất là vừa nhìn thấy cô lại cho anh cảm giác giống như đã quen biết lâu rồi, cảm giác thân thiết khó hiểu, dường như muốn trêu chọc anh. Từ đáy lòng anh có một chút cảm giác khác thường. “Chuyện kia... cảm ơn ngài đã cứu tôi” Dương Tư Noãn cúi đầu nói một câu, cô đã nói trước một câu cảm ơn rồi, hy vọng anh ta có ý từ dừng nên nói gì nữa. “A, cảm ơn tôi sao ? Cô chuẩn bị cái gì để cảm ơn tôi đây ?” Mộ Minh Hiền dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Dương Tư Noãn. “A, tôi... anh...” Dương Tư Noãn cứng người, đột nhiên lại nhớ tới lúc trước anh ta có nói ‘lấy thân báo đáp’, bất ngờ mặt cô đỏ bừng lên. NND, trong nội tâm Dương Tư Noãn mắng thầm, người đàn ông này không phải thứ tốt, thật quá biến thái. Nhìn bộ dạng tưng tửng của Dương Tư Noãn khiến Mộ Minh Hiền cảm thấy tâm trạng thật tốt, khỏe môi có cong lên một chút. A, tiểu Hạ cùng những người khác hóa đá tại chỗ, không thể nào, tổng tài băng sơn của các cô đã cười rồi, đã nở nụ cười nha. Mấy người đều nuốt nước miếng, tổng tài cười tươi lên thật quá đẹp trai đi, quá mê người nữa đi, ánh mắt của mọi người liền đại ra. “A, bây giờ mà cô còn chưa đi, có phải nghĩ muốn báo đáp tôi cái gì đúng không ? Thuận tiện trả luôn khoản nợ lúc trước luôn hử ?” Mộ Minh Hiền cười trêu tức, đột nhiên mặt của anh lại đỏ sẫm đến gần mặt Dương Tư Noãn. “A !” Dương Tư Noãn cả kinh vội lui sau mấy bước, mặt lại càng đỏ bừng hơn nữa. “Anh... anh... anh không biết xấu hổ” Dương Tư Noãn khó thở, Đồng thời trong mắt hiện lên ánh mắt hèn mọn, lòng cảm kích lúc trước đối với anh ta hóa thành hư ảo, cô dậm chân một cái, cầm lấy túi xách chạy nhanh ra cửa. Cái gì ? Cô ta lại mắng anh không biết xấu hổ ! Ngẫm lại anh đường đường là tổng tài của tập đoàn Đình Thiên, có bao nhiêu phụ nữ muốn anh, mà còn phải xem cô đó có phúc hưởng hay không đã ? Thế mà cô ta lại dùng ánh mắt hèn mọn nhìn anh, hử, như vậy là có ý gì chứ ? Mộ Minh Hiền nhìn bóng dáng Dương Tư Noãn xa dần thì lâm vào trầm tư : Dương Tư Noãn, Dương Tư Noãn... Tiểu Hạ và mấy người khác càng không thể hiểu được, cái cô họ Dương kia thật không biết trời cao đất rộng, bị tổng tài của các cô đùa giỡn là phúc phận cho cô ta lắm rồi, cô ta còn mắng tổng tài của các cô không biết xấu hổ. Aiz, nếu đổi lại là chúng tôi thì... ha ha. Mấy người tự đứng đó YY. “Minh Hiền, chúng ta đi lên đi” Liễu Diễm Diễm đi cùng Mộ Minh Hiền nũng nịu nói ra, ngoài mặt thì tỏ vẻ tươi cười, nhưng trong nội tâm lại hận Dương Tư Noãn muốn chết, cái đồ xấu hoặc xuất hiện ở đây mà Mộ Minh Hiền còn cười với cô ta. Bình thường, Mộ Minh Hiền rất ít khi để lộ ra khuôn mặt tươi cười, dù là lúc ở trên giường cũng là thái độ lạnh lùng như một núi băng. Mộ Minh Hiền nghe tiếng thì nhìn về phía Liễu Diễm Diễm, tay vô ý như có ý xoẹt qua hai vú đầy đặn của ả, “A” Liễu Diễm Diễm toàn thân run lên, kêu một tiếng yêu kiều, thuận thế dấn lên trên ngực Mộ Minh Hiền “Minh Hiền, chúng ta đi thôi” Mộ Minh Hiền gật gật đầu, đồng thời dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tiểu Hạ cùng mấy người khác đang nhìn đến ngẩn người, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, lại nhìn thoáng qua Mộ Minh Hiền, bất ngờ chống lại ánh mắt lạnh lùng như băng, mọi người đều sợ đến mức cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ: tổng tài của các cô đôi mắt còn nhanh hơn lật sách nữa. *** Dương Tư Noãn một mực chạy về phía trước lại không ngờ là đâm phải một người. “Ồi... cô... Tur Noãn” Người bị đụng đang chuẩn bị mắng chửi người, đến khi nhìn rõ ràng là Dương Tư Noãn thì lời thô tục chuẩn bị ra khỏi miệng đã kịp nuốt xuống. Thì ra là Diễm Diễm. “Diễm... Diễm...” Dương Tư Noãn thờ hồn hèn ngừng lại, lấy tay vỗ ngực, mặt đỏ bừng lên. “Tur Noãn, tại sao lại chạy như vậy ? Đằng sau có quỷ truy đuổi à ?” Diễm Diễm liếc mắt nhìn Dương Tư Noãn, thật là hết cách “Ừ, so với quỷ... cũng không khác biệt cho lắm. .... Diễm Diễm, làm sao cậu lại tới đây ?” Cuối cùng Dương Tư Noãn cũng bình ổn lại hơi thở, nhưng mà kỳ quái là tại sao Diễm Diễm lại biết cô ở nơi này chứ ? “Còn hỏi nữa sao !” Diễm Diễm oán trách nhìn Dương Tư Noãn “Đại khái là lúc năm giờ tớ có gọi cho cậu, nhưng cậu lại không nghe máy, làm tớ lo muốn chết. Sau đó tớ liền tiếp họ cho cậu, cuối cùng có một cô gái nghe điện thoại của cậu, chỉ nói cậu bị cảm nắng hiện đang nằm nghỉ tại khách sạn của cô ta, cũng không nói thêm gì cho tớ biết nữa, nên tớ mới vội vàng chạy đến đây. Bây giờ cậu thế nào rồi ? Không có việc gì chứ ?” “Thì ra là như vậy” Dương Tư Noãn nghĩ túi xách ở trong tay cô Hạ, chắc là cô ấy nghe điện thoại giúp cô, nhưng đã quên nói lại cho cô biết “Bây giờ tớ đã không sao rồi” “Tur Noãn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ? Làm sao cậu cảm nắng lại không đi bệnh viện ? Tại sao lại đến nghỉ ngơi ở một khách sạn năm sao hà ? Ở đó chi phí cao như vậy, cậu làm gì có nhiều tiền như vậy chứ ?” Diễm Diễm liền tiếp đặt câu hỏi, bởi vì thật sự cô không nghĩ ra, bởi vì cô biết rõ Dương Tư Noãn sẽ không đến một khách sạn cao cấp như vậy để tiêu phí tiền, hiện tại cấp bậc hai người để đến được đó còn kém xa quá đi. “Được rồi, được rồi, cậu thành mười vạn câu hỏi vì sao rồi đó ?” Dương Tư Noãn nghe Diễm Diễm cứ vì sao liên tiếp thì cảm thấy buồn cười, nhưng mà cảm giác thật ảm áp, cảm giác được người quan tâm rất chân thành. “Nói nhanh đi, tớ sốt ruột muốn chết rồi đây này” Diễm Diễm không buông tha. “Được, được, tớ sợ cậu rồi, đợi lát nữa đi về tớ sẽ nói cho cậu nghe” Dương Tư Noãn nói xong, nhìn không được lại quay đầu nhìn khách sạn cô mới chạy ra, Diễm Diễm cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn theo. Mặc dù trên ti vi báo chí đã đưa tin, nhưng thật sự lại không có chân thật bằng tận mắt nhìn thấy khách sạn Hennessy sang trọng cao cấp này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Người Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Kim Cương Loại Chối Mắt

Toàn bộ khách sạn cao ba mươi tầng, kiến trúc khách sạn kết hợp đan xen giữa văn hóa truyền thống Trung Quốc và kiểu dáng Tây Âu đương đại vô cùng hoàn mỹ. Tường của khách sạn được tạo nên bởi những tấm thủy tinh lớn, phản xạ ra như bạc mà không phải bạc, lỗi lốm không đồng nhất, biến

hóa rất nhiều sắc thái khác nhau, khi ánh chiều tà chiếu rọi vào thì càng long lánh ánh sáng như kim cương, giống như chủ nhân của nó vậy, cũng long lánh đến lóa mắt. “Oa, khách sạn xa hoa này xây ở thành phố A chúng ta khi nào vậy ?” Bởi vì bình thường Dương Tư Noãn rất ít xem tivi, báo chí cho nên cũng không biết có một khách sạn cao cấp như vậy ở thành phố A. “Cậu á, suốt ngày chỉ biết ru rú ở nhà” Diên Diên nhìn biểu tình kinh ngạc của Dương Tư Noãn thì vừa tức vừa buồn cười “Gi mà quán rượu sang trọng chứ, đây là khách sạn năm sao duy nhất ở thành phố chúng ta, là sản nghiệp của tập đoàn Đình Thiên, năm trước mới khai trương thì đã bị giới truyền thông cho lên chảo xào nấu rồi. Nghe nói có một số quan chức chính trị, ngôi sao đến thành phố này đều muốn ở khách sạn đó hết, còn chúng ta thì chỉ đứng xa xa mà nhìn xem thôi, nhưng nhìn xem cũng hiểu được chương mắt thế nào nha” Diên Diên thâm trầm nói. Tập đoàn Đình Thiên là tập đoàn khách sạn lớn nhất toàn cầu, cũng là khách sạn có nhiều công ty con quản lý khách sạn nhất. Tại trên một trăm quốc gia có năm nghìn khách sạn được đưa vào hoạt động quản lý. Mấy năm gần đây còn kinh doanh sang bắt động sản, du lịch, bách hóa, điện tử, nhiều lĩnh vực xuất nhập cảng mậu dịch, tất cả đều thành công. Đặc biệt trong công trình kiến tạo thành phố chuẩn của thế kỷ 21, tập đoàn đã xây dựng nên khu dân cư kiểu mẫu vượt qua chuẩn của khách sạn năm sao, bao gồm hành chính văn phòng, du lịch giải trí, spa, mua sắm, tất cả đều được mọi người hưởng ứng, thu về thành tích đáng kể. “Còn nữa đây này, tổng tài của tập đoàn Đình Thiên tên là Mộ Minh Hiền, nghe nói rất anh tuấn đẹp trai, có rất nhiều phụ nữ đều muốn làm bạn gái của anh ta, đồng thời anh ta còn là người có tài trong kinh doanh, mới nhậm chức tổng tài trong thời gian hai năm ngắn ngủi mà đã đưa doanh thu của tập đoàn tăng thêm năm mươi phần trăm, anh ta trở thành một trong mười kim cương vương lão ngũ của thế giới, hơn nữa còn rất trẻ tuổi nữa” Bình thường Diên Diên đều thích xem tạp chí bát quái... nếu không làm sao cô biết rõ ràng như vậy chứ. “Mộ Minh Hiền ?” Trong miệng Dương Tư Noãn thì thầm một lần, trong lòng nghĩ cái tên này sao nghe rất quen tai, trong lòng suy nghĩ nhưng miệng thì đã nói ra “Cái tên Mộ Minh Hiền này sao nghe rất quen tai nhỉ ?” “Trên tivi, báo chí mỗi ngày đều đưa tin, nghe quen tai là phải rồi” Diên Diên gõ vào đầu Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn ngẫm lại cũng có khả năng như vậy, tuy cô không giống Diên Diên thích xem bát quái, nhưng nghe đến tên của một người trên tivi thì cũng bình thường thôi cho nên cô không suy nghĩ nhiều nữa. “Đúng rồi, phần điều tra của cậu đã làm xong chưa ?” Dương Tư Noãn nhớ đến nhiệm vụ hôm nay của hai người. “Aiz, còn hơn một nghìn phần nữa thì phải, hôm nay trở về chắc sẽ bị bà lão kia mắng chết” Diên Diên nghĩ đến vấn đề này mà đau cả đầu. “Được rồi, chúng ta về công ty trước rồi nói sau” “Ừ, Tư Noãn nhanh nói cho tớ nghe một chút chuyện vừa rồi đi” Tính cách Diên Diên là như vậy, đã tò mò chuyện gì rồi thì quyết không buông tha. “Được được, tớ sợ cậu rồi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện” Dương Tư Noãn hiểu rõ tính cách của Diên Diên, nhưng mà cô có chuyện gì cũng vui vẻ nói cho Diên Diên nghe. Hai người vừa đi vừa nói, Dương Tư Noãn nói hết chuyện đã xảy ra cho Diên Diên biết. Dương Tư Noãn cười thần bí nói với Diên Diên “Cậu có biết kim cương vương lão ngũ trong miệng cậu là ai không ?” “Ai a ? Chúng ta có quen không ?” Về mặt Diên Diên nghi hoặc. “Chính là người đàn ông chúng ta gặp tối hôm qua đó” “A, là anh ta, tớ đã nói mà, anh ta rất anh tuấn đẹp trai, oa oa, thật hạnh phúc quá đi” Diên Diên lại rơi vào tình trạng mê trai đẹp. Dương Tư Noãn liếc cô ấy một cái, sau đó nói một câu tổng kết “Cho nên mới nói vương lão ngũ làm gì, có tài kinh doanh thì được gì, tớ chỉ thấy anh ta là một người trăng hoa, mê gái thôi” Dương Tư Noãn nhớ tới những câu trêu tức cô của Mộ Minh Hiền, trong lòng cô rất tức giận, mặc dù là nói đùa cho vui nhưng cô cảm thấy vui đùa cũng không nên cười như vậy. “Cậu thì biết gì chứ ? Đồ đàn. Có biết bao thiếu nữ xếp hàng muốn anh ta liếc mắt một cái không hả. Aiz, có cơ hội tốt thế mà có người dễ vượt mắt” Diên Diên liếc mắt nhìn Dương Tư Noãn, nhưng trong lòng cô thì đang cười trộm, nha đầu kia quá cổ hủ rồi, người ta mới nói câu đầu tiên đã dọa nàng chạy như vậy rồi. Ha ha. “Hừ, tớ đàn cũng được, không như người nào đó đã là hoa có chủ rồi mà còn ở đây khen người đàn ông khác, thế mà còn không biết xấu hổ” Trái lại Dương Tư Noãn lại cười Diên Diên. “Cậu giỏi thật, tớ đánh chết cậu này” Diên Diên nhắc tay giả bộ chuẩn bị đánh. Dương Tư Noãn chạy nhanh cầu xin tha thứ “Được rồi, được rồi, đừng âm ỷ nữa, về nhanh đi thôi” *** Hai người trở lại công ty, quả nhiên bị La Bình mắng cho một trận, thiếu chút nữa là Diên Diên làm rùm beng lên với La Bình, may mà Dương Tư Noãn ngăn cản kịp thời. Nhưng mà đang lúc ba người đang tranh cãi thì đúng lúc boss lớn của công ty đi ngang qua, lên tiếng hỏi chuyện gì xảy ra, khi biết được hai cô làm năm nghìn phần điều tra trong một ngày, chẳng những không mắng hai cô, ngược lại còn khen ngợi hai cô hết lời. “Trưởng phòng Bình, nhân viên dưới tay cô thật không tồi, công ty cần những nhân viên chịu đựng được vất vả cực khổ như vậy, phải bồi dưỡng thật tốt vào” Boss lớn cười híp mắt nói với trưởng phòng Bình, sau đó lại xoay người nói với Dương Tư Noãn và Diên Diên “Ừ, làm rất tốt, công ty sẽ không bạc đãi hai cô” “Vâng, Lưu tổng” Dương Tư Noãn và Diên Diên bất ngờ được khen ngợi mà có chút kinh hãi. “Được rồi” Lưu tổng nhìn thoáng qua Dương Tư Noãn và Diên Diên, gật gật đầu rồi đi mất. Diên Diên cùng Dương Tư Noãn nhìn nhau cười. La Bình tức giận đến giận sôi lên “Tôi nói cho hai cô hay, đừng vội vàng đắc ý” Nói dứt lời thì dầm giày cao gót cạch cạch, lắc mông rồi đi. “Ha ha, hôm nay chúng ta có người che chở quá tốt, Lưu tổng khen ngợi chúng ta làm bà lão kia tức chết” Diên Diên vui vẻ hoa tay múa chân diễn đạt, lại còn học tư thế đi đường của La Bình. “Đừng cười nữa, khuôn mặt cười đã muốn căng ra lắm rồi” Tuy Dương Tư Noãn cũng vui vẻ nhưng lại không đến mức vui vẻ như Diên Diên. Bởi vì cô không muốn tranh dành gì với ai, cũng không muốn tranh của ai cái gì, hôm nay La Bình không chiếm được phần thắng thì nhất định thời gian làm việc sau này sẽ làm khó các cô. Aiz, không nên nghĩ nhiều như vậy nữa, trước làm tốt công việc của mình đã rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Người Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14: Một Tấm Hình

Văn phòng tổng tài tập đoàn Đình Thiên. Trần Vũ Phàm đẩy cửa đi vào, đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì phát hiện Mộ Minh Hiền đang yên lặng xem cái gì đó, mà lại còn cười rất dịu dàng. Trần Vũ Phàm cả kinh, người này đang nhìn cái gì mà lại có vẻ mặt như vậy, mình và hắn đã quen biết nhiều năm rồi mà còn chưa thấy qua thái độ cảm xúc của hắn nữa là. Phát giác Mộ Minh Hiền cũng không phát hiện hắn đi vào phòng, liền rón ra rón rén đến bên cạnh Mộ Minh Hiền chụp lấy tấm hình trên tay Mộ Minh Hiền. Mộ Minh Hiền cả kinh, khi tinh thần phục hồi lại thì tấm ảnh đã ở trên tay Trần Vũ Phàm. Mộ Minh Hiền vội vàng tiến lên cướp lại tấm hình rồi nhẹ nhàng bỏ vào ngăn kéo. Nhưng mà Trần Vũ Phàm đã thấy rõ, đó là tấm hình chụp một cô bé. “Oa, ông anh à, không phải như vậy chứ ?” Trần Vũ Phàm dùng giọng nói cường điệu lên để biểu đạt tâm trạng của anh ta lúc này, “Cái này... không phải là... con gái riêng của cậu đó chứ” Lập tức trên trán Mộ Minh Hiền chảy xuống ba đường hắc tuyến, nói bậy nói bạ gì vậy chứ. “Này, tại sao đi vào lại không gõ cửa hử” Giọng nói của Mộ Minh Hiền lạnh đến mức có thể giết chết người. “Tớ có gõ đó chứ, nhưng lại không thấy động tĩnh gì cả nên tớ đi vào luôn” Trần Vũ Phàm ra vẻ vô tội, anh ta cầm lấy bao thuốc trên bàn rút ra một điếu châm lửa “Này, cậu thành thật nói cho tớ biết, cô bé kia là ai vậy ? Không phải là...” “Nếu như không muốn chết thì cậu cầm mồm cho tôi” Mộ Minh Hiền cắt đứt lời nói của Trần Vũ Phàm, cái tên chết tiệt này sức tưởng tượng cũng quá phong phú đi. “A, chẳng lẽ...” Trần Vũ Phàm không sợ chết tiếp tục phát huy sức tưởng tượng của mình “Trời ơi, không thể nào, cậu đường đường là tổng tài tập đoàn Đình Thiên sẽ không táng tận lương tâm như vậy chứ, ngay cả một cô bé con như vậy cũng không buông tha, tuy cậu rất đẹp trai... Aiz” Mộ Minh Hiền đen mặt. Lập tức đánh một cú lên người Trần Vũ Phàm, Trần Vũ Phàm ra vẻ che ngực

kêu to “Muru sát à” “Đồ xấu xa, đúng là miệng chó không thể phun ra ngà voi” Mộ Minh Hiền nhìn biểu hiện thái quá của Trần Vũ Phàm mà cảm thấy buồn cười. “Nói nhanh đi, đó là ai vậy ?” Trần Vũ Phàm vẫn chưa từ bỏ ý định, vừa xoa ngực vừa hỏi. “Cậu trở thành bà tám từ khi nào vậy ? Được rồi, nói chuyện chính đi thôi” Mộ Minh Hiền nghiêm mặt, lại khôi phục lại thái độ lạnh lùng như thường. “Aiz, được rồi” Trần Vũ Phàm biết rõ Mộ Minh Hiền không muốn nói chuyện thì có đánh chết anh ta cũng sẽ không nói. “Qua điều tra thì ở thành phố A chúng ta công ty mỹ phẩm tốt nhất là Octavia Land, là công ty cung cấp ra hơn mấy trăm loại sản phẩm cho phái nữ, bao gồm kem dưỡng da, mỹ phẩm trang điểm, dung dịch vệ sinh phụ nữ, nước hoa, trang sức, đồ lót và thực phẩm chức năng. Trước mắt công ty phát triển rất bình thường, nhưng nhu cầu cấp bách của bọn họ là vấn đề tài chính rót vào, cho nên đây là thời cơ chúng ta hợp tác thành công nhất” Trần Vũ Phàm không hồ là trợ thủ làm việc đắc lực nhất của Mộ Minh Hiền, công việc giao cho anh ta luôn có kết quả chất lượng tốt. “Ừ !” Mộ Minh Hiền nghe Trần Vũ Phàm nói xong chỉ nhẹ gật đầu, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói “Trước tiên không nên vội vàng nói chuyện hợp tác với bọn họ, chúng ta điều tra kỹ càng mọi việc đã, sau đó nghĩ một phương án chu toàn, nhưng mà mục tiêu của chúng ta không phải là hợp tác...” Trong sâu thẳm con người đen của Mộ Minh Hiền lóe lên, khoe môi cười ra một nụ cười khê. “Được, cậu cứ yên tâm đi” Trần Vũ Phàm rất bội phục năng lực của Mộ Minh Hiền, mới nhậm chức tổng tài trong thời gian hai năm ngắn ngủi mà đã khiến công ty thu về lợi nhuận tăng thêm năm mươi phần trăm, ngay cả một vại vôi tiền bồi ở Thượng Hải cũng cảm thấy không công bằng. “Đúng rồi, mấy ngày nữa quầy chuyên doanh Octavia Land muốn vào buôn bán trong vùng của chúng ta, đến lúc đó cậu có muốn đi xem hay không ?” Trần Vũ Phàm đột nhiên nhớ đến việc này, Lưu tổng của Octavia Land đã lên đề cập qua vấn đề này nhiều lần với Trần Vũ Phàm, hy vọng đến lúc đó Mộ Minh Hiền có thể xuất hiện ở đó, để cho công ty bọn họ hưởng lấy chút gió thơm. “Được rồi” Lần này Mộ Minh Hiền nhận lời rất sáng khoái, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Dương Tư Noãn, đáng chết, làm sao lại nghĩ đến cô ta chứ, đời này ngoại trừ cô ấy thì không yêu một ai hết. Tuy bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ, những người này muốn cái gì cũng đều có thể cho, duy nhất tình yêu là không thể cho được, bởi vì trong tim anh vĩnh viễn chỉ lưu giữ một người. Tiếng chuông điện thoại vang lên, Mộ Minh Hiền liền nghe điện thoại, lại tiện tay xoa bóp huyết thái dương “Ai vậy ?” “Minh Hiền, đang ở văn phòng sao ?” Giọng nói nũng nịu của Liễu Diễm Diễm truyền tới. “Ừ, em lên đây đi” Mộ Minh Hiền nói xong trực tiếp tắt máy, cũng không để ý Liễu Diễm Diễm có nói nữa hay không. “Ồ, có người đẹp đến à, tớ không quấy rầy nữa, tớ đi đây” Trần Vũ Phàm rất thức thời nói. Mộ Minh Hiền gật gật đầu. Liễu Diễm Diễm rất nhanh đã xuất hiện ở văn phòng, váy ngắn màu đỏ bó sát ôm lấy cơ thể đầy đặn, trước ngực no đủ giống như muốn người ta có ý nghĩ sinh động. “Minh Hiền, buổi tối chúng ta đi đến chỗ nào ăn cơm đây ?” Liễu Diễm Diễm đi đến bên người Mộ Minh Hiền, vòng tay ôm anh từ sau lưng, bộ ngực vô ý như cố ý cọ trên lưng của anh, Mộ Minh Hiền liền trở tay kéo cô ta lên phía trước, để cho Liễu Diễm Diễm ngồi lên trên đùi của anh, tay Mộ Minh Hiền nhẹ nhàng xoa nắn ngực của cô ta. “A...” Liễu Diễm Diễm run rẩy, nhịn không được than nhẹ, tay Mộ Minh Hiền lại di chuyển trên người cô ta, một đường từ dưới lên mò thẳng vào trong bụng, anh dùng tay vờn vào trong cơi quần lót của cô ta ra, lấy tay tìm tòi, đã ướt rồi. Liễu Diễm Diễm cũng không nhàn rồi, cô ta đã cởi ra áo sơ mi của Mộ Minh Hiền, lộ ra cơ thể rắn chắc bên trong, cô ta đã không thể chờ được nữa rồi “A... Minh Hiền... nhanh lại đây... nhanh lên... em chịu không nổi nữa rồi...” Nhưng bất ngờ Mộ Minh Hiền dừng lại động tác, tay đẩy Liễu Diễm Diễm ra “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm” Nói xong cũng không nhìn Liễu Diễm Diễm, chỉ sửa sang lại áo quần của mình rồi đi ra văn phòng trước. “Minh Hiền, anh...” Về mặt Liễu Diễm Diễm đỏ bừng đứng ở đằng kia, thân thể khó chịu vì ham muốn tình dục không được thỏa mãn. Tức chết mất, tại sao lại như vậy chứ, chẳng lẽ mình làm sai cái gì gì sao ? Hừ, Mộ Minh Hiền, trong mắt Liễu Diễm Diễm hiện lên một tia sáng oán hận. Liễu Diễm Diễm dậm chân với bóng lưng của Mộ Minh Hiền, nhưng người ta đã như thế với mình thì mình có thể làm gì khác sao ? Bản thân mình đã rất vất vả mới leo lên được như ngày hôm nay, không biết còn biết bao nhiêu phụ nữ muốn bò lên giường của anh ta nữa kia ? Liễu Diễm Diễm bắt đầu chạy đuổi theo Mộ Minh Hiền khoác vào cánh tay của anh, cười nịnh nọt với Mộ Minh Hiền một cái. Ở trước mặt anh ta, cô vĩnh viễn duy trì một bộ dạng chim nhỏ nép vào người

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Người Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cố Ý Làm Khó Dễ

“Aiz, Tư Noãn, tại sao tớ càng ngày càng thấy lão vu bà kia lại nhắm vào cậu nha” Điền Điền trừng một đôi mắt đẹp, có chút nghi ngờ cùng thảo luận vấn đề này với Dương Tư Noãn. “Cậu á, chỉ được nghĩ lung tung, làm gì có chứ ?” Dương Tư Noãn vừa vội vàng làm việc của mình, vừa trả lời Điền Điền. “Cậu đúng là đồ đầu óc thiếu gân, khó trách người khác luôn chèn ép cậu” Điền Điền thấy Dương Tư Noãn nhân nhục chịu đựng thì tức giận, nha đầu kia, từ nay về sau thời gian người ta chèn ép còn dài lắm ! “Hắc hắc, nghĩ nhiều quá thì nhanh già thôi, cậu không thấy tớ bây giờ chỉ giống như gái mười tám thôi à ?” Dương Tư Noãn ngẩng đầu lên, có ý ra vẻ tự kỷ, khiến Điền Điền tức giận hận không thể bóp chết cô. “Nôn, không cần phải tăng bốt mình như vậy được không ?” Điền Điền quăng cho cô một cái liếc mắt, “Aiz, tớ và cậu nói thật với nhau nha, cậu thử nghĩ xem, lần trước bà lão gọi cậu đi làm phiếu điều tra, đó rõ ràng là chuyện vặt vãnh, bà ta còn nói cái gì mà ai ai cũng bận việc, còn nói cậu đi đưa hàng khắp nơi, còn trước kia nữa, bà ta nói hôm nay cậu mặc áo quần khó coi, làm ảnh hưởng đến hình tượng của công ty, ngày sau thì nói trang điểm đậm quá, dù sao đi nữa bà ta cũng ở khắp nơi bới lông tìm vết, cậu không có cảm giác gì sao ?” “Không có cảm giác mà, nhưng mà tớ cho rằng như vậy rất tốt, thông qua tôi luyện nhiều thứ như vậy nên tớ cảm thấy tớ học được rất nhiều thứ nha, tớ nên cảm tạ trưởng phòng mới phải ?” Dương Tư Noãn nhìn Điền Điền, vẻ mặt rất chăm chú. “Được được, tớ thật sự bị cậu đánh bại. Nhưng mà tớ phải nhắc nhở cậu, cậu không cần phải thành thật quá mức” Điền Điền nhìn bộ dạng của Dương Tư Noãn, aiz, thật sự là trẻ con không dễ dạy. “Điền Điền, cô rất rành rồi sao ?” Giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Điền Điền, Điền Điền liền làm mặt quỷ với Dương Tư Noãn, không cần quay đầu lại thì cũng biết là ai rồi. “Không phải vậy thưa trưởng phòng, tôi đang cùng Tư Noãn thảo luận vài vấn đề về công việc thôi” Điền Điền quay đầu lại lạnh lùng nhìn thoáng qua La Bình. “A, phải không ?” La Bình kỳ quái nói. “Đúng vậy đó, nếu không trưởng phòng nghĩ tôi đang thảo luận vấn đề gì chứ ?” Điền Điền trả lời lại một cách mỉa mai. “Vây hai cô cứ tiếp tục thảo luận, tôi đứng lại nghe một chút” Sắc mặt La Bình càng ngày càng khó coi. “Thật không phải, trưởng phòng à, chúng tôi vừa thảo luận xong rồi. Bây giờ tôi phải đi làm công việc khác đây” Điền Điền vươn tay lấy tài liệu trên bàn, tiêu sái đi về bàn làm việc của mình. “Cồ...hừ” La Bình xoay người quăng ánh mắt về phía Dương Tư Noãn. “Dương Tư Noãn, công ty khai trương quầy chuyên doanh ở cửa hàng Lam Đảo, mà bên kia người làm không đủ, ngày mai cô đi qua đó phụ giúp đi” La Bình nói xong thì đứng đợi Dương Tư Noãn phản bác lại. “Dạ, trưởng phòng, tôi đã biết” Sắc mặt Dương Tư Noãn bình tĩnh nhìn La Bình, thực ra La Bình tưởng rằng Dương Tư Noãn sẽ cãi lại vài câu, dù sao đây cũng không phải công việc của cô ta, không ngờ Dương Tư Noãn lại bình tĩnh nhận lời như vậy. Vốn La Bình đã chuẩn bị một đồng lời để nói thì nay không có cơ hội mở miệng, đành lạnh lùng nhìn Dương Tư Noãn một lúc rồi vung tay rời đi. “Này...” Dương Tư Noãn không tức giận nhưng làm cho Điền Điền lên cơn nóng nảy, liền từ trên ghế vọt dậy, chuẩn bị đi tìm La Bình lý luận. “Điền Điền” Dương Tư Noãn đi lên kéo lại Điền Điền “Điền Điền, cậu muốn làm gì vậy ?” “Tư Noãn, tại sao cậu lại giữ chặt tớ như vậy ?” Điền Điền tức giận lớn tiếng nói “Bà lão kia lại lộng quyền trên đầu cậu, thế mà cậu còn nhẫn được nữa à ?” “Điền Điền, cậu bình tĩnh một chút đi” Trong lòng Dương Tư

Noãn nóng lên, cô biết rõ Điền Điền sợ cô chịu bất công mà tổn thương, “Cậu không thấy bà ta đứng chờ tớ nói một câu phản đối lại sao ? Như vậy đến lúc ký tiếp hợp đồng bà ta lại viện cớ. Hôn nữa, tớ thật sự cho rằng con người cần phải tôi luyện” Điền Điền nhìn Dương Tư Noãn kiên trì, không có biện pháp rồi, đành phải lắc đầu đi về bàn làm việc của mình. *** Sáng sớm Dương Tư Noãn đã đi đến cửa hàng Lam Đào, đây là một cao ốc cao mười lăm tầng, tại sảnh lớn ở tầng một tập trung rất nhiều nhãn hiệu trong và ngoài nước, bao gồm trang sức, mỹ phẩm, trang phục, vân vân, thậm chí còn có nơi để thư giãn và nhà hàng, tầng cao nhất là tầng cho văn phòng làm việc. Tầng một tràn ngập hương thơm, trưng bày rất nhiều loại mỹ phẩm, tủ hàng của công ty Dương Tư Noãn nằm tại tầng một. Dương Tư Noãn đi một vòng xem hết tầng một, đầu liền lăm vào hôn mê, chính mình còn chưa bao giờ đi tới nơi này, lần sau nhất định hẹn Điền Điền tới đây dạo chơi, mua không nổi thì nhìn xem cũng đã mắt rồi. Nha đầu kia chứng kiến những xa xỉ phẩm này sợ là trông mắt cũng rớt xuống luôn cho xem. Ha ha, nghĩ đến bộ dạng tham lam của Điền Điền, Dương Tư Noãn nhìn không được cười lên một tiếng. Dương Tư Noãn đi theo bản vẽ phân bố khu vực trong tầng một, nên biết quầy hàng của Octavia Land nằm bên trái lối vào thang máy, cho nên cô rất nhanh đã tìm được đến nơi. Cửa hàng Lam Đào rất ưu ái Octavia Land, một mình sở hữu một không gian rộng hơn bình thường, thoát nhìn giống như một cửa hàng nhỏ chuyên doanh, cô thấy một phụ nữ mặc đồng phục của cửa hàng Lam Đào đứng ở cửa, giống như đang đợi ai đó, nhưng cô cũng không nhìn thấy một ai khác. “Chào cô, xin hỏi đây có phải là quầy chuyên doanh của Octavia Land không ?” Dương Tư Noãn lễ phép hỏi cô gái thoát nhìn có thái độ không thân thiện cho lắm, thật ra cô gái này cũng không nhiều tuổi, so với Dương Tư Noãn thì cô gái này mới có hai mươi ba là cùng, nhưng khuôn mặt lại căng ra giống như có người thiếu tiền cô ta năm trăm vạn không bằng. Cô gái kia dùng ánh mắt không thân thiện thoáng đánh giá qua Dương Tư Noãn, hỏi “Cô chính là Dương Tư Noãn phải không ?” “Đúng vậy, xin hỏi cô là...?” Dương Tư Noãn gật gật đầu, khách khí hỏi thăm. “Tôi là người phụ trách Octavia Land tại cửa hàng Lam Đào, Tôi gọi là Di Hồng, nhưng người khác đều gọi tôi là chị Hà” Di Hồng ngẩng cao đầu cao ngạo, giới thiệu sơ lược về mình. “Chào chị Hà ! Xin hỏi bây giờ tôi phải làm cái gì ?” “Ra đằng sau phòng làm việc thay quần áo lao động, sau đó đem tất cả sản phẩm lau chùi sạch sẽ bày ra giá” Di Hồng không khách khí giao nhiệm vụ cho Dương Tư Noãn. Nhưng lại càng không khách khí bổ sung một câu “Nhớ kỹ, nhất định phải sáng bóng không nhiễm một hạt bụi, tại Lam Đào, khách đến với chúng ta đều là người có tiền hết, biết không ?” Giờ phút này Di Hồng cũng cảm giác bộ dạng mình như là người có tiền. “Đã biết, chị Hà” Dương Tư Noãn đáp, nhưng cô nhìn chung quanh, tất cả sản phẩm lớn nhỏ trong cửa hàng nhỏ này cũng phải hơn mấy trăm, tất cả đều là thủy tinh trong suốt, nếu muốn một người lau chùi sáng bóng đến không còn hạt bụi thì thật không dễ dàng. “Chị Hà” Đột nhiên Dương Tư Noãn nghĩ đến một vấn đề “Xin hỏi những người khác trong cửa hàng đâu ?” “À, đúng rồi, quên nói cho cô biết rồi, bởi vì ngày mai khai trương cho nên những người khác phải ở nhà nghỉ ngơi một ngày thật tốt, nếu không ngày mai không có tinh thần đón khách” Di Hồng ra vẻ quan tâm cấp dưới, trên mặt căng cứng lại nở ra một nụ cười. “Nhưng trưởng phòng nói tôi chỉ đến hỗ trợ thôi, cũng không nói tôi đến đây làm việc một mình” “À, phải không ? Vậy cũng có thể trưởng phòng của cô không nói rõ ràng a ! Nếu không, bây giờ tôi gọi điện thoại cho trưởng phòng của cô, để cho trưởng phòng nói một tiếng với cô” Di Hồng cầm điện thoại, bộ dạng như muốn gọi điện thoại đi. “Thôi được rồi, để tôi làm” Dương Tư Noãn biết rõ cô gọi điện thoại cho La Bình thì bản thân mình cũng không nhận được gì, coi như rèn luyện thân thể giảm béo đi. “Được rồi, vậy thì bắt đầu đi. Hôm nay còn có rất nhiều công việc cần làm” Di Hồng toan tính nói, chị ta nhìn Dương Tư Noãn, muốn nhìn ra trong mắt cô có ý định gì không, đáng tiếc, ánh mắt Dương Tư Noãn bình tĩnh không gợn sóng, thật là làm Di Hồng không chứng kiến được. Dương Tư Noãn nhận nhặt liếc Di Hồng một cái, không nói một câu, trực tiếp đi vào phòng làm việc. Dương Tư Noãn thay quần áo, sau đó xách ra một thùng nước và một khăn lau, cũng không thêm liếc Di Hồng một cái, chỉ chuyên chú lau chùi. Mặc dù Dương Tư Noãn là con gái một trong nhà, nhưng từ nhỏ cô đã biết thương mẹ vất vả, cho nên công việc trong nhà đều phụ giúp mẹ làm, vì vậy công việc lau chùi sạch sẽ đám thủy tinh này không làm khó được cô. Dương Tư Noãn lau lau, không tự chủ được trong miệng ngâm nga một bài hát. Di Hồng ngồi một bên nhìn, lòng nghĩ thầm : nha đầu kia nhìn rất tốt, nhưng mà không thể trách được cô, ai nhủ cô ta chọc giận La Bình, ai nhủ La Bình là gì của cô chứ ! Aiz, Di Hồng cúi đầu chơi điện thoại. Giữa trưa Dương Tư Noãn cũng không nghỉ ngơi, không biết thời gian trôi qua bao lâu thì Dương Tư Noãn đứng lên, đám bóp eo có chút đau nhức, nhìn thành quả của mình thì rất hài lòng, nhưng mà không biết Di Hồng này còn làm khó gì cô nữa không ? “Chị Hà, lau xong rồi” Di Hồng đang gục đầu trên bàn ngủ, còn ngáy nữa, bị lời nói của Dương Tư Noãn đánh thức thì xoa nhẹ con mắt đang lim dim, đứng lên đi về phía giá bày hàng. Vốn thủy tinh đã trong suốt, nay được Dương Tư Noãn lau chùi đến sáng bóng, lại gặp ánh điện chiếu xuống làm khúc xạ ra ánh sáng màu. Di Hồng kiểm tra từng cái một, nghĩ sẽ bắt bẻ được gì đó, đáng tiếc Dương Tư Noãn đã làm cô ta thất vọng. Di Hồng nhìn thủy tinh, lại nhìn qua Dương Tư Noãn, thật nhìn không ra cô gái nhu nhược trước mắt này làm việc lại cẩn thận như vậy, làm cho người ta tìm không ra một lỗi sai gì cả. Tâm lý Di Hồng tự nhiên cũng có cảm tình với Dương Tư Noãn hơn, nhưng gì đã có lệnh, cô không thể không nghe, dù sao thì phần công tác này gì cô mới lấy được. Nhưng cô thật sự không nghĩ ra, tại sao người có loại tính cách hòa thuận này như Dương Tư Noãn lại đắc tội với gì đây ? “Được rồi, thủy tinh tạm thời cứ như vậy đi” Trong suy nghĩ của Di Hồng cho rằng thủy tinh sáng bóng sạch sẽ vô cùng, nhưng không vì vậy mà miệng sẽ nói ra một câu khích lệ Dương Tư Noãn. Di Hồng ngẩng đầu nhìn tám biển cửa hiệu thật to trên kia, rồi nhìn qua Dương Tư Noãn, sau đó lấy ngón tay chỉ chỉ “Nhìn xem, trên tám biển có chút bụi, nhanh đi lau đi, cái này thì không thể qua loa được”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 16: Cường Hiếp 1

Dương Tư Noãn nhìn theo ngón tay Di Hồng chỉ, ba chữ “Octavia Land” to đùng dài khoảng bảy tám thước, cách mặt đất khoảng hai mét, cái này có thể lau chùi thế nào đây ! “Chị Hà, cao như vậy thì làm sao mà chùi được chứ ?” Dương Tư Noãn đã lau nhiều thủy tinh như vậy, thật sự có chút mệt mỏi, bây giờ nhìn tám biển cao lớn như vậy khiến trong lòng cô có chút chán nản. Di Hồng nhìn xem thì cũng nghĩ vậy, không có công cụ hỗ trợ thì không được. Cô ta nghĩ nghĩ rồi nói với Dương Tư Noãn “Đi theo tôi” Nói xong liền đi về phía cầu thang. Dương Tư Noãn đành phải đi theo phía sau. Di Hồng đưa Dương Tư Noãn đến chỗ bảo trì mượn một cái thang, nhưng mà cái thang này có vẻ không xong, người ở chỗ bảo trì nhắc nhở hai cô phải chú ý an toàn. Trong lòng Dương Tư Noãn cả kinh, vội hỏi cô thể mượn những thứ khác ngoài cái thang này không, người ở chỗ bảo trì vô cùng xin lỗi nói : những thứ khác đều đang sử dụng. “Đi thôi, có còn hơn không, chút nữa cô chú ý một chút là được” Di Hồng đứng nói chuyện thì không đau thắt lưng, nếu để cho cô ta thử dùng xem cô ta có còn nói như vậy được không ? Dương Tư Noãn và Di Hồng kiên trì đem thang nhỏ đi vào trong cửa hàng của mình. Trước tiên Dương Tư Noãn đem thang dựng lên, lấy tay lắc lắc, quả nhiên có chút lắc lư. Vốn là Dương Tư Noãn có sợ độ cao một chút, hiện tại cái thang lại có vấn đề, trong lòng cô lại càng không an tâm, nhưng vì tính mạng của mình, đành phải mặt dày mày dạn nhìn về phía Di Hồng “Chị Hà, có thể phiền chị vịn cái thang giúp tôi không ?” “Loại thang này có tư thế rất ổn định rồi, căn bản không cần người vịn, có lắc lư một chút thôi không sao hết” Di Hồng không nhanh không chậm nói, nhìn thái độ của cô ta thì căn bản là không có ý định vịn rồi. “Nhưng mà, nếu như tôi có ngã xuống thì chính

là tai nạn lao động rồi, như vậy công ty sẽ tổn thất tiền thuốc men, mà chị là người phụ trách. . .” Dương Tư Noãn nhìn Di Hồng, nói nhẹ như mưa phùn, trên mặt không có thái độ gì đặc biệt. “Cò. . .” Di Hồng cứng lại, đang muốn nổi giận thì nghĩ lại, nếu để cho cấp trên trong công ty biết gì mượn việc công trả thù riêng thì sẽ rất phiền toái. “Được rồi, nhanh lên đi, phiền phức quá” Trong lòng Di Hồng nhận thua nhưng miệng thì không nhận thua. “Cảm ơn chị Hà” Dương Tư Noãn cầm lấy khăn lau, leo lên cái thang, cẩn thận lau biển hiệu. Dương Tư Noãn đưa tay lau mồ hôi trên mặt, ánh mắt vô tình liếc qua bốn phía, đột nhiên khẽ giật mình, NND, đồ dê gái, trong lòng Dương Tư Noãn thầm mắng một tiếng. Liễu Diễm Diễm kéo cánh tay Mộ Minh Hiền đi tới hướng bên này, không biết Mộ Minh Hiền nói gì đi bên tai Liễu Diễm Diễm mà Liễu Diễm Diễm lại dùng ánh mắt ngượng ngùng nhìn thoáng qua Mộ Minh Hiền, sau đó che miệng cười khê. Mẹ nó, giả bộ thực nữ cơ đấy ! Di Hồng phát hiện Dương Tư Noãn đang dừng lại động tác, chuẩn bị tức giận thì cô ta nhìn theo hướng nhìn của Dương Tư Noãn, lập tức trên mặt hiện ra thái độ mê trai đẹp. Oa, Mộ Minh Hiền, Mộ tổng tài, thật sự rất đẹp trai a, nhưng mà cô à bên cạnh không xứng với anh ấy, không xinh đẹp bằng mình, nếu như mình được đứng bên cạnh anh ấy. . . Đột nhiên Mộ Minh Hiền ngẩng đầu, vừa vận giao mắt với tầm nhìn của Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn thấy Mộ Minh Hiền đã phát hiện ra cô thì trong lòng hoảng hốt, vội vàng quay đầu lại lau chùi. Oa ha ha, bị kịch đã xảy ra. Lúc Dương Tư Noãn quay đầu đã dùng sức mạnh nên cái thang có vấn đề này lay động rồi ngã, mà Dương Tư Noãn cũng ngã theo. Mẹ nó, anh ta đúng là sao chổi, mỗi lần mình nhìn thấy anh ta đều gặp xui xẻo, lúc Dương Tư Noãn ngã xuống trong nháy mắt cô suy nghĩ rất cẩn thận về đạo lý này. Nhưng mà, ngã xuống từ độ cao như vậy mà không đau tí nào cả, thật sự là ông trời phù hộ a. Dương Tư Noãn nhắm mắt lại cảm tạ ông trời. Không đúng, sàn nhà thật mềm quá, Dương Tư Noãn mở to mắt cẩn thận nhìn lên, thật sự là ngay cả tim cũng có thể đã ngừng đập. Cô, lại nằm trên một người đàn ông, hơn nữa tư thế cực kỳ mập mờ, cô cùng người đàn ông kia vừa vận hai môi chạm nhau, mấu chốt nhất là người đàn ông kia dĩ nhiên là tên dê gái. . . Mộ Minh Hiền. Dương Tư Noãn cảm thấy trong sạch cả đời đã không còn. Mộ Minh Hiền bị đè phía dưới lần đầu tiên nhìn Dương Tư Noãn nhắm mắt lại trong khoảng cách gần như vậy. Lông mi dài và dày như một chiếc quạt, dưới mắt có vài vết bầm, trên trán có một ít mồ hôi hạt tinh tể, da mặt trắng nõn có thể nhìn thấy lông tơ nhỏ, cái mũi khéo léo vênh lên vẫn còn dính một chút bụi, nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, ngược lại càng tăng thêm vài phần quyến rũ. Còn có môi mềm giờ phút này lại dừng lại trên chính môi mình, mềm, thơm, cũng không biết hương vị như thế nào, muốn nhấp nhấp một cái quá, trong lòng Mộ Minh Hiền suy nghĩ thì trên người cảm thấy khô nóng, đúng lúc phát hiện Dương Tư Noãn mở mắt ra, anh liền mạnh bạo hôn thoáng qua Dương Tư Noãn. Mộ Minh Hiền cũng cảm thấy rất kỳ quái, lần đầu tiên anh nghĩ muốn nhấp nhấp một phụ nữ như vậy. Lúc đầu óc Dương Tư Noãn đang trống rỗng, đột nhiên cảm giác có chút kỳ quái, giống như có người đang hôn cô. A, rốt cuộc cô cũng tỉnh táo lại, cái tên dê gái này lại hôn cô, lưu manh, dưới ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người mà cũng dám ức hiếp cô như vậy. Mà cái tên dê gái này không biết đã hôn qua bao nhiêu phụ nữ rồi, thật bần quá đi. . . Dương Tư Noãn suy nghĩ trong lòng, nhưng hành động lại biểu hiện ra bên ngoài. Trong miệng Dương Tư Noãn “Ồ. . . A. . .” Mơ hồ không rõ phát ra âm thanh, có thể không ảnh hưởng gì đến Mộ Minh Hiền đang gắt gao hôn cô, muốn gọi cũng gọi không ra tiếng, chỉ có thể dùng cơ thể giả dựa để diễn tả tức giận trong lòng. Nhưng động tác này để người ngoài nhìn vào thì không mấy trong sáng, một đôi nam nữ không biết xấu hổ lại hôn nhau cuồng nhiệt trước mặt công chúng, hơn nữa mỡ nữ lại rất hưởng thụ. Di Hồng mở to hai mắt nhìn, tròn mắt đều muốn rớt ra ngoài rồi. Tức chết mất, sớm biết được như vậy thì mình đi lên lau cho rồi, bây giờ hưởng lợi là nha đầu kia, hừ. Nhưng mà cô gái nhỏ này đúng là nhìn không ra nha, che dấu cực kỳ giỏi nha, còn tưởng là một thỏ trắng nhỏ chứ ? Thật ra là một hôi lang, hào phóng như vậy, thật sự là nhìn lầm rồi. . . Hôi hận, hãm mộ, ghen ghét. Liễu Diễm Diễm thì tức giận đến hai mắt bốc hỏa, hai tay đan vào nhau vận vẹo, hận không thể đi lên cho Dương Tư Noãn vài cái tát, đá cho hai đá. Đây là à không biết xấu hổ tới từ nơi nào đây, Mộ Minh Hiền vì cứu à, bị à nằm đè lên, còn không nhanh đứng dậy nói lời cảm ơn, xin lỗi, lại. . . lại nhân cơ hội quyến rũ bạn trai của người khác. Đã từng gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng còn chưa gặp qua người không biết xấu hổ như vậy. Tuy Liễu Diễm Diễm tức giận đến nổi hai hàm răng va vào nhau khanh khách, nhưng khi thấy Mộ Minh Hiền không có tỏ ra bất mãn, nên cô ta cũng không dám làm gì, chỉ có thể tro mắt nhìn. . . Bất đắc dĩ mà bị phẫn. “Pằng !” Một âm thanh thanh thúy phát ra do bàn tay đánh lên mặt người, làm cho hai cô gái bàng quan vì lòng tan nát nhanh chóng hồi phục lại. Ha ha, rốt cuộc Mộ Minh Hiền cũng đưa tay đánh cái à không biết xấu hổ kia. Ha ha. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Người Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cường Hiếp 2

Hai cô vội vàng điều chỉnh lại trạng thái nhìn về phía chiến trường, lập tức hai cái cằm của hai người rớt xuống mặt đất, bị người qua đường Giáp và người qua đường Ất đập dưới chân mang đi, nhưng mà hai cô gái đang thất thần không phát hiện ra. Bàn tay của Dương Tư Noãn đang nằm trên mặt Mộ Minh Hiền. Dương Tư Noãn lại đánh Mộ Minh Hiền một bạt tai, một cái tát rất vang dội. Mộ Minh Hiền bị đau nên miệng buông lỏng, Dương Tư Noãn cực kỳ nhanh nhẹn nhảy lên từ trên người Mộ Minh Hiền, cúi đầu, khuôn mặt đỏ như tôm luộc, lúc này cô hận không thể tìm được một cái động mà chui xuống. Hừ, tuy anh đã cứu tôi hai lần, tôi còn làm bản áo của anh, nhưng anh không thể vì vậy mà ăn hiếp tôi nha ! Nghĩ như vậy, trong lòng lại thấy tủi thân, con mắt bị bịt kín một tầng sương mù, nhưng cô cố gắng không chế được, không để cho nước mắt rơi xuống. Mộ Minh Hiền không nhanh không chậm đứng lên, lấy tay vuốt bên mặt bị đánh, trên mặt còn in mờ mờ dấu năm ngón tay. Mộ Minh Hiền cười như không cười nhìn Dương Tư Noãn, trong mắt hiện lên vẻ cô đơn, nhưng mà Dương Tư Noãn lại không phát hiện ra. Ta hôn em em lại không vui. Không phải có rất nhiều cô gái nằm mơ cũng muốn cùng ta phát sinh quan hệ đó sao ? Vì cái gì âm cô gái trước mắt này lại không như vậy, vì cái gì mà chính mình vừa nhìn thấy cô gái này luôn có cảm giác thân thiết khó hiểu, rất muốn gần gũi với cô ? Liễu Diễm Diễm phục hồi lại tinh thần, lúc này cô ta đã nhìn rõ Dương Tư Noãn là cái cô đã gặp lần trước ở khách sạn Hennessy, cô ta hung dữ trừng mắt liếc Dương Tư Noãn, đồng thời trong lòng lại vui sướng khi có người gặp họa. Hừ, cái đồ phụ nữ không biết xấu hổ lại dám đánh tổng tài tập đoàn Đình Thiên, đúng là ăn gam hùm tìm báo rồi, không muốn sống nữa a. Anh ấy hôn cô là xem trọng cô, là phúc phận của cô, đúng là cái đồ không biết trời cao đất rộng, đội lốt nữa có chuyện tốt cho cô xem. Liễu Diễm Diễm đắc ý đến gần Mộ Minh Hiền, dính vào một bên người Mộ Minh Hiền, duyên dáng gọi to một tiếng “Minh Hiền” Lại cố ý nói “Không nên tức giận nha” Nhưng trong lòng thì đang chờ xem kịch vui. Mộ Minh Hiền rất tự nhiên đẩy Liễu Diễm Diễm ra, chậm rãi đi về phía Dương Tư Noãn. Di Hồng vốn là vâng lệnh gì La Bình làm khó xử Dương Tư Noãn, nhưng lúc này cũng lo lắng thay cho Dương Tư Noãn. Tổng tài tập đoàn Đình Thiên muốn tùy tiện làm gì lại không thể được sao, không chỉ nói anh ta hôn cô, mà ngay cả anh ta muốn cô trên giường thì cô cũng không thể nói lại một chữ nha. Nhưng mà, khả năng cũng không có ai nói chữ không. Nghĩ đi, Mộ Minh Hiền là một trong mười kim cương vương lão ngũ của thế giới, là tình nhân trong mộng của biết bao nhiêu cô gái, là đối tượng lý tưởng trong lòng của biết bao nhiêu tiểu thư con nhà quan chức, thiên kim tiểu thư nhà giàu. Nếu chuyện này xảy ra trên bất kỳ một người phụ nữ nào thì hẳn là cô đó sẽ mừng rỡ như điên. Thật nghĩ không ra vì sao cô bé này lại trái ngược, bộ dạng phải chịu ủy khuất vô cùng. Di Hồng lắc đầu thờ dài, không nghĩ ra, chính cô tự cầu phúc cho mình đi. Dương Tư Noãn cúi đầu, đột nhiên cảm nhận được một sức ép mạnh mẽ đang đi

tới phía cô, khiến lòng cô co rút lại một chút, nhưng đồng thời nhin không được đứng thẳng lưng lên, kiên định ngẩng đầu nhìn về phía sức ép kia, bụng nghĩ thầm : chẳng lẽ còn sợ anh sao, không có thiên lý nha. Mộ Minh Hiền đứng trước mặt Dương Tư Noãn, bình tĩnh nhìn cô, Dương Tư Noãn phát hiện trong con mắt của Mộ Minh Hiền có ánh lửa giận. Tuy nhiên trong lòng Dương Tư Noãn nghĩ không cần phải sợ Mộ Minh Hiền, có thể anh ta thật sự đứng trước mặt cô, thế nên cô không lùi về sau mấy bước, con mắt lại nhìn đi nơi khác, không ngờ động tác này lại chọc giận Mộ Minh Hiền. Mộ Minh Hiền chân dài bước một bước về trước, duỗi tay ra nâng cằm Dương Tư Noãn lên, bắt buộc Dương Tư Noãn phải nhìn mình. Chuyện gì xảy ra với cô gái này đây ? Cứu cô, chưa nói lời cảm ơn đã đành, lại còn đánh hấn, từ nhỏ đến lớn còn chưa có ai dám đánh hấn, kể cả cha mẹ cũng chưa từng đánh một lần, thế mà cô gái trước mặt này lại dám, quá ghê tởm. Dương Tư Noãn muốn tránh thoát khỏi sự kiềm chế của Mộ Minh Hiền, bắt đắ dĩ anh ta dùng lực quá lớn, căn bản Dương Tư Noãn không có cách nào giãy ra được, cô cảm thấy cằm đau nhức, người đàn ông này quá vô sỉ rồi, chẳng lẽ cứu cô là có thể vũ nhục cô sao ? Cô làm như vậy để phòng vệ không được sao ? Lại muốn đánh một cô gái à. “Thả tôi ra” Dương Tư Noãn lạnh lùng nói. “Ừ, thả cô ra ?” Mộ Minh Hiền cười lạnh, nhưng cũng không buông tay, tiếp tục cười lạnh nói “Thế nào ? Sợ sao ? Đừng cảm vừa rồi đi đâu hết rồi ?” “Thả tôi ra” Dương Tư Noãn lạnh lùng nói lại lần nữa, cuối cùng có phải là đàn ông không ? Cho rằng ức hiếp một cô gái là hay ho lắm sao ? “Muốn đề tôi thả cô ? Tốt thôi, cô cầu xin tôi đi” Mộ Minh Hiền nghe giọng nói lạnh như băng của Dương Tư Noãn, làm lòng anh run lên. Vì sao cô lại không chịu cúi đầu, cúi đầu ở trước mặt anh khó khăn như vậy sao ? “Vô sỉ, lưu manh” Trong mắt Dương Tư Noãn đọng đầy nước mắt. Mộ Minh Hiền nghe lời nói khó thõ của Dương Tư Noãn, khiến tay lại tăng thêm sức mạnh, cái cô chết tiệt này, vì sao lại không thể chịu thua ? Lại vẫn chửi mình lưu manh, chẳng lẽ trong mắt cô mình thật sự tệ mạt như vậy sao ? Dương Tư Noãn cảm thấy cằm đau nhức hơn nữa, nhưng cô cố nhịn đau, dùng ánh mắt quật cường đầy khinh bỉ nhìn Mộ Minh Hiền. Mộ Minh Hiền phát hiện trong mắt Dương Tư Noãn là khinh bỉ, khiến anh nghĩ anh thật sự bị đánh bại. Đột nhiên Mộ Minh Hiền nghĩ không muốn dùng đẳng cái gì đây nữa, nếu không bị tổn thương lại chính là bản thân mình. Anh thả tay ra, Dương Tư Noãn cảm thấy cằm được buông lỏng, nhưng đau đớn lại không giảm bớt. Mộ Minh Hiền nhìn thấy cái cằm của Dương Tư Noãn ửng đỏ, biết mình vừa rồi dùng sức quá nặng, không biết vì cái gì mà trong lòng lại đau xót, nhin không được lại vươn tay về phía mặt Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn nhìn thấy Mộ Minh Hiền vươn tay ra, trong lòng hừ lạnh một tiếng, lại tiếc khi này không dùng nhiều sức sao, lại muốn đánh tôi nữa sao ? Được rồi, anh đánh đi, lần trước anh cứu tôi, lần này trả lại anh. Loại đàn ông này... Hừ, Dương Tư Noãn dùng ánh mắt chán ghét liếc Mộ Minh Hiền, sau đó nhắm mắt lại “Muốn đánh thì đánh đi” “À” Lúc bàn tay Mộ Minh Hiền sắp đến gần mặt Dương Tư Noãn thì nghe được một lời nói như vậy, không khỏi khẽ giật mình, đồng thời lại phát hiện trong mắt Dương Tư Noãn lộ lên sự chán ghét sâu sắc, tay anh dừng giữa không trung, trong lòng cứng lại, cô lại cho rằng mình muốn đánh cô ấy, mình vốn muốn... àiz, coi như hết... Mộ Minh Hiền rút tay về, không nhìn Dương Tư Noãn nữa, xoay người bước nhanh về hướng thang máy. Liễu Diễm Diễm nhìn Dương Tư Noãn “Hừ” một tiếng, rồi uốn éo cái mông chạy theo Mộ Minh Hiền. Dương Tư Noãn nhắm mắt lại chờ bàn tay Mộ Minh Hiền rơi xuống. Nhưng cô phát hiện xung quanh rất yên tĩnh làm cho cô tò mò mở mắt. Trước mắt đã không thấy Mộ Minh Hiền, Liễu Diễm Diễm cũng không thấy đâu cả, chỉ có Di Hồng mặt không thay đổi đứng nhìn cô. “Được rồi, không cần cô ngăn người, nhanh làm việc đi” Di Hồng lại khôi phục thái độ như trước, lại sai bảo Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn đưa tay sờ qua cái cằm của mình, ơ, thật là đau nhức. Thật là một người đàn ông khó hiểu. Dương Tư Noãn nâng cái thang dây, dựng lại chắc chắn một lần nữa, cầm lấy khăn lau rồi leo lên thang, yên lặng làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Dấu Ngón Tay Ừng Đổ

“Bùm” Cửa vào phòng làm việc trên tầng cao nhất tại cửa hàng Lam Đào cơ hồ bị người dùng lực đá văng, làm cho Trần Vũ Phàm đang vui đầu vào tài liệu sợ hãi kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa té khỏi ghế, liền ngẩng đầu nhìn cửa chính. Mộ Minh Hiền với khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh đi tới, Liễu Diễm Diễm cẩn thận theo sau cũng đi đến. Trần Vũ Phàm dùng ánh mắt thắc mắc nhìn về phía Liễu Diễm Diễm, Liễu Diễm Diễm thì hai tay đan vào nhau, nhún nhún vai, cô ta cũng không dám nói. Mộ Minh Hiền hướng Liễu Diễm Diễm phát phát tay “Em xuống dưới dạo chơi trước đi” Sau đó cũng không nhìn phản ứng của Liễu Diễm Diễm, bản thân mình liền nặng nề đặt mông ngồi xuống salon. “Àch” Liễu Diễm Diễm sùng sốt một chút, nhưng mà kịp phản ứng rất nhanh “Ừ, được, Minh Hiền, buổi tối cùng nhau ăn cơm đó” Liễu Diễm Diễm thấy Mộ Minh Hiền đang tức giận, cho nên cô ta cũng rất thức thời đồng ý, mình cũng không muốn bị cháy lây. Nhưng mà, à kia thật đúng là chán ghét. Trần Vũ Phàm đi về phía Mộ Minh Hiền, thỉnh linh phát hiện trên da mặt trắng nõn của Mộ Minh Hiền có dấu tay đỏ, xem ra chắc là dấu tay của phụ nữ rồi. Không thể nào, bình thường những cô gái kia đôi với Mộ Minh Hiền như tre già măng mọc, một chút cũng không quan tâm khuôn mặt của mình đang dán trên mông Mộ Minh Hiền. Hôm nay, thậm chí có người nhìn thấy Mộ Minh Hiền mà không bỏ nhào tới, ngược lại còn động thủ đánh hấn. Thật thú vị, không biết là cô gái như thế nào, thật muốn nhìn thấy quá. Trần Vũ Phàm tới gần Mộ Minh Hiền thần bí nói “Àiz, bây giờ không có người khác, có thể nói cho tớ biết chuyện gì xảy ra với mặt của cậu không ?” Mộ Minh Hiền nhớ tới một màn vừa rồi, khiến trong lòng có chút bức bối, sắc mặt càng đen hơn “Cô gái kia, thật là, thật là... lần sau nhất định không tha cho cô ta” Ha, quả nhiên là phụ nữ, Trần Vũ Phàm nhin không được cười lên, hấn cũng không hỏi nhiều, biết rõ có hỏi thì Mộ Minh Hiền cũng không nhiều lời. Mộ Minh Hiền nghe tiếng cười của Trần Vũ Phàm, lập tức dùng ánh mắt giết người trừng anh ta một cái, Trần Vũ Phàm vừa nhìn thấy thái độ của Mộ Minh Hiền thì tranh thủ thời gian vội vàng chuyển đề tài. ~~~o0o~~~ Dương Tư Noãn vẫy vẫy cánh tay mời nhừ, thờ ra một hơi, rồi cuộc cũng chui xong rồi. Di Hồng như có điều suy nghĩ nhìn Dương Tư Noãn, lấy di động ra bấm số điện thoại, Dương Tư Noãn có chút nghi ngờ nhìn Di Hồng. “Nghĩ ngơi một chút đi” Di Hồng quét mắt liếc Dương Tư Noãn, nói rất tự nhiên, dù sao mình và Dương Tư Noãn cũng không có thù oán gì. Dương Tư Noãn gật gật đầu tìm cái ghế ngồi xuống. Cô chỉ cảm thấy cái cằm đau nhức. Cô lại đứng lên đi đến trước gương nhìn mặt của mình. Trời ơi, hai bên đều tái xanh. Đồ đàn ông chết tiệt ra tay nặng như vậy, hừ. Nhưng mà, nhớ tới chuyện Mộ Minh Hiền hôn mình thì mặt không khỏi đỏ lên. Một lát sau, một nhóm các cô gái xinh đẹp đi tới phía quầy chuyên doanh Octavia Land, trông thấy Di Hồng thì đều cung kính gọi lên một tiếng “Chị Hà” Di Hồng chỉ gật gật đầu. Những cô gái này cũng kỳ quái nhìn Dương Tư Noãn, nhưng rất nhanh Dương Tư Noãn cũng mỉm cười với các cô đó một chút. Dương Tư Noãn không biết đây là có chuyện gì, nhưng xem thái độ của mấy cô đó với Di Hồng thì chắc là nhân viên bán hàng trong cửa hàng. Di Hồng nhìn người tới đầy đủ rồi thì đứng lên, bắt đầu phân công cho mấy cô đó, treo áp phích, tranh tuyên truyền, bày hàng mẫu lên giá... Thật sự là người đồng sức mạnh, tất cả mọi việc đều làm xong rất nhanh, chỉ chờ ngày mai khai trương nữa là được. Tất cả nhân viên bán hàng nói chuyện với Di Hồng được một lúc, Dương Tư Noãn chờ đợi cuối cùng cũng hỏi Di Hồng “Chị Hà, ngày mai tôi không cần tới nữa phải không ?” Di Hồng nhìn Dương Tư Noãn suy nghĩ một chút rồi nói “Được rồi” Dương Tư Noãn nói lời chào với Di Hồng xong thì cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, thầm nghĩ bây giờ về nhà phải ngủ một giấc thật tốt, quên đi tất cả chuyện không vui. ~~~o0o~~~ Dương Tư Noãn về đến nhà, Dương mẹ đang ở trong bếp nấu cơm, Dương ba còn chưa trở về. Dương Tư Noãn cầm quần áo chạy nhanh đến phòng tắm tắm rửa, sau đó là bôi một lớp phấn dày lên chỗ bị tím xanh để che khuất, cô

cũng không muốn ba mẹ phải lo lắng. Lúc Dương Tư Noãn làm xong xuôi tất cả thì Dương ba đã về nhà, cả nhà ngồi xuống vui vẻ ăn cơm. Dương mẹ nhìn khuôn mặt gầy của con gái thì cảm giác có chút là lạ, nhưng lại không biết là lạ ở chỗ nào. Dương mẹ nghĩ gần đây chắc con có gầy đi chút ít, cho nên mới cảm thấy kỳ quái, không tự chủ được liền gấp rất nhiều thức ăn lên bát cơm của Dương Tư Noãn, hy vọng cô ăn nhiều một chút, béo lên được một ít. Dương Tư Noãn phát hiện mẹ đang nhìn chăm chăm vào mặt cô, trong lòng có chút sợ hãi, sợ mẹ sẽ nhìn ra được gì đó, nếu có gì không tốt là hai người sẽ lo lắng đến chết. Nhưng mà Dương Tư Noãn ăn bữa cơm này có chút khó khăn, nhai một cái là đau nhức, đau nhức làm cô nghĩ đến Mộ Minh Hiên, thật đáng tiếc cho vẻ ngoài hào nhoáng của anh ta. ~~~o0o~~~ Trước khi đi làm việc Dương Tư Noãn cũng dùng một lớp phấn dày để che khuyết. Ở cửa công ty vừa đúng lúc gặp Điền Điền. Điền Điền vừa nhắc mắt liền phát hiện Dương Tư Noãn trước sau như một không trang điểm, hôm nay trên mặt lại có một lớp phấn dày, rất muốn cười cô “Tư Noãn, đi chậm một chút” “A” Dương Tư Noãn nghe lời này của Điền Điền thì không hiểu gì cả, thần sắc trong đôi mắt đẹp hiện lên thắc mắc. “Nếu không, lớp phấn dày trên mặt cậu sẽ rơi xuống mắt, người khác còn tưởng rằng tuyết rơi” Điền Điền làm bộ nghiêm trang nói, thật ra trong lòng đã cười muốn chết rồi. Lúc này Dương Tư Noãn mới có phản ứng, liền trừng mắt hạnh “Nha đầu chết tiệt kia, xem ta trừng trị người như thế nào đây” Sau đó vươn tay hướng đến nách của Điền Điền. “Haha...haha...” Điền Điền nhìn không được cười lên ha ha, vừa cười vừa cầu xin Dương Tư Noãn tha cho “Được rồi...tha...haha...tha cho tớ đi” Dương Tư Noãn nhìn thấy Điền Điền cười quá mức rồi mới dừng tay lại “Chứng kiến bộ dạng của Điền Điền cũng nhìn không được nhếch miệng nở nụ cười. “Ồ” Đau quá. Dương Tư Noãn phát hiện không thể cười, cười mặt sẽ rất đau. Điền Điền phát hiện Dương Tư Noãn có khác thường, liền ân cần hỏi thăm “Cậu làm sao vậy?” “Không có gì, đau răng thôi” Dương Tư Noãn nói dối Điền Điền. “Đau răng? Đúng rồi, ngày hôm qua đến đó hỗ trợ cảm giác thế nào hả?” “Không tệ chút nào!” Đối mặt với ánh mắt quan tâm của Điền Điền, Dương Tư Noãn cũng không dám nói cho Điền Điền biết mọi chuyện. “Thật sao?” Điền Điền có chút không tin. “Thật sự, thật sự, đi nhanh vào làm việc thôi, nếu không để người nào đó nhìn thấy thì sẽ gây hấn đặc biệt đó” Dương Tư Noãn không muốn tiếp tục đề tài này, liền kéo Điền Điền đi vào công ty. Thật sự là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, La Bình cũng đang đi cùng hướng với hai cô. “Chào trưởng phòng” Hai người không thể không nói một câu chào hỏi người ta. “Hừ” La Bình dùng ánh mắt quái dị nhìn Dương Tư Noãn, sau đó ngẩng cao đầu, giảm mạnh giày cao gót, uốn éo mông đi vào phòng làm việc của cô ta. Dương Tư Noãn và Điền Điền nhìn nhau không chớp mắt, đúng là một bà lão khó hiểu. Dương Tư Noãn vẫn đang suy nghĩ, không biết Di Hồng nói gì với La Bình về chuyện của cô hôm qua không, aiz, mặc kệ. “Đúng rồi, cái này cho cậu” Điền Điền chợt nhớ tới một việc, lấy trong túi xách lấy ra một tờ giấy đưa cho Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn nhận lấy tờ giấy, nhìn xem thì chỉ thấy một dãy số “Đây là cái gì đây?” “A, ngày hôm qua lúc tớ mới về công ty, ở sảnh công ty Tiểu Lý đưa cho tớ, nói có một thanh niên tìm cậu, không gặp được cậu nên để lại số, nói cậu gọi điện cho anh ta” Điền Điền vội vàng nói, nói xong còn mập mờ nhìn Dương Tư Noãn “Thành thật khai ra nhanh lên, anh ta là ai?” “Hừ, tớ đã biết là ai rồi thì hỏi cậu làm gì nữa? Tớ đi làm việc đây” Dương Tư Noãn không thêm nói gì, đàn ông à, không có hứng thú, đặc biệt là đàn ông như ngày hôm qua. Nghĩ đến cái người tự cho mình là đúng kia mà Dương Tư Noãn cảm thấy rằng mình ngứa ngáy. Dương Tư Noãn trở về bàn làm việc của mình, tiện tay quăng tờ giấy vào sọt rác, mặc kệ, dù sao trong trí nhớ của mình cô không có liên quan gì đến đàn ông cả.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Người Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Niềm Vui Ngoài Ý Muốn

Mộ Minh Hiên mặc một T-shirt trắng ngắn tay cắt may vừa vặn, cộng thêm một quần jean kiểu cổ điển, chân đi giày da cao cấp, thoát nhìn cả người ưu nhã mà ôn trọng. Khi anh xuất hiện ở quầy chuyên doanh Octavia Land thì đã nổi lên rất nhiều tiếng thét chói tai, rất nhiều cô gái vốn mua sắm các nhãn hiệu khác ở các quầy chuyên doanh khác, ngay lập tức tất cả đều vọt tới Octavia Land, chỉ kém không có bắn tia nhau mà thôi. “Mộ tổng tài, ngài khỏe ngài khỏe! Làm cho tiểu nhân vinh hạnh vô cùng” Đại boss Octavia Land Lưu Bính Nam chứng kiến Mộ Minh Hiên đến đây thì tranh thủ thời gian đi tới nịnh bợ, thái độ nịnh nọt vô cùng buồn cười. Trần Vũ Phàm đứng một bên thiếu chút nữa là bật cười, Lưu Bính Nam này cũng quá đi, tiểu nhân mà cũng nói ra được, thật sự là bộ dạng của một nô tài. Trên mặt Mộ Minh Hiên thái độ vẫn lạnh lùng trước sau như một, cũng không thêm để ý ông ta nói cái gì, thậm chí anh cũng không có ý muốn nghe, đôi mắt nhìn như không thêm để ý lướt qua bên trong quầy chuyên doanh. Lưu Bính Nam cũng không ngờ tới hôm nay khai trương quầy chuyên doanh, Mộ Minh Hiên có thể tới, đã nghĩ mình sắp chết rồi, nay lại có một chiêu bài sống cứu vớt ông. Nhìn xem quầy chuyên doanh bên này vô cùng náo nhiệt, từ lúc Mộ Minh Hiên đến bên này, lượng khách đã gia tăng thêm ba trăm phần trăm, trong lòng Lưu Bính Nam đã cười đến nghiêng ngã rồi. Đầu năm nay, những thứ khác đều là cái mông, có tiền mới có quyền đứng đạo lý nha! Triết học gia Lưu tổng nha. Mộ Minh Hiên cũng không nhìn thấy hình bóng quen thuộc kia, vốn bây giờ cô không đi làm, nghĩ lại thì trong lòng không biết ý sao lại thất vọng. “Vũ Phàm, chúng ta đi thôi” Mộ Minh Hiên đứng được một lát thì cùng với Trần Vũ Phàm rời đi, Lưu tổng cúi đầu khom lưng cung kính tiễn Mộ Minh Hiên đi. “Vũ Phàm, phải nắm chắc kế hoạch với Octavia Land” Mộ Minh Hiên vừa đi vừa bàn việc với Trần Vũ Phàm. “Ừ, yên tâm đi, tất cả đều tiến hành rất thuận lợi” Trần Vũ Phàm đầy tự tin nhìn Mộ Minh Hiên nói. “Ừ, nhờ vào cậu” Hai người đi ra khỏi cao ốc, ngồi xe trở về công ty. ~~~o0o~~~ “Leng keng keng, leng keng keng...” Lúc Dương Tư Noãn còn đang ước hẹn cùng Chu Công thì điện thoại bỗng nhiên vang lên. “Chán quá đi...” Dương Tư Noãn lầm bầm trong miệng một tiếng, lấy gối che lại hai tai tiếp tục ngủ. Nhưng điện thoại lại quá chuyên nghiệp rồi, tiếng chuông vang lên không ngừng. Phien chết người đi được, Dương Tư Noãn hất gối qua một bên, cầm lấy điện thoại bấm phím nghe, vẫn nhắm mắt khó chịu nói “Alô, ai vậy?” “Con heo lười, còn đang ngủ hả? Nhanh rời giường đi thôi, mặt trời đã chiếu lên mông rồi kia” Vừa nghe giọng nói của Dương Tư Noãn thì đã biết cô đang hẹn hò cùng Chu Công, ngược lại tinh thần Điền Điền rất sáng khoái. “Heo, tớ van cậu, hôm nay là ngày nghỉ đó” Sau khi Dương Tư Noãn biết là Điền Điền thì lửa giận lại bốc cao, cái con chết bầm này, tinh thần thật tốt quá. “Aiz, thời gian tốt như vậy lại bị cậu lười để cho lãng phí” Tại đầu điện thoại bên kia Điền Điền rung đùi đắc ý nói. “Cái con thối tha này, ta mà người còn không để yên, thật vất vả giờ mới được nghỉ ngơi, muốn ngủ để lấy sức mà cũng bị nhà người phá bình, xem ta trừng trị nhà người thế nào đây” Dương Tư Noãn cảm giác mình khóc không ra nước mắt nha. Trong khoảng thời gian này đi làm rất là mệt, rất cần nghỉ ngơi nha, con gái mà không nghỉ ngơi tốt thì sẽ nhanh già nha. “Hừ, không biết tốt xấu gì cả, không nhìn thấy tâm lòng tốt đẹp của người ta” Điền Điền không đầu không đuôi nói một câu làm Dương Tư Noãn không hiểu gì cả. “Có ý gì hả, có chuyện thì nói nhanh lên, ta còn muốn ngủ nữa” “Cái thái độ gì vậy? Thái độ của cậu như vậy là giống như không muốn biết rồi, quên đi” Điền Điền có ý nói móc Dương Tư Noãn. “Không muốn nói thì thôi, sayonara” Dương Tư Noãn biết rõ tính Điền Điền, nha đầu kia nói mãi không ngừng, nó mà đã muốn nói ra thì không cần người ép buộc. “Được rồi, tớ nói cho cậu biết, cậu nghe cho rõ ràng nha” Quả nhiên Điền Điền nhìn không được. “Được, nói nhanh lên” Tuy Dương Tư Noãn cười đắc ý, nhưng mà đồng thời cô cũng rất tò mò, rốt cuộc có chuyện gì mà làm cho nha đầu kia sáng sớm gọi điện thoại quấy rầy cô. “Xi, rửa sạch tai nghe kỹ lời ta nói đây” Điền Điền ra vẻ nghiêm túc nói “Bên trường Lưu Húc mời được học giả tiếp thị cao cấp nổi tiếng quốc tế Roch đến trường tọa đàm, có nghĩ muốn đi nghe không?” “Thật vậy sao?” Dương Tư Noãn mở to mắt ngồi dậy “Nghĩ gì nữa, đương nhiên là đi rồi?” Từ khi bắt đầu lên đại học, giáo

sư Roch vẫn là thần tượng mà Dương Tư Noãn sùng bái. Lúc giáo sư Roch chưa được bốn mươi tuổi thì đã là truyền kỳ, là thần thoại trong giới kinh doanh tiêu thụ trên thế giới rồi. Nếu như bản thân mình được nghe ông dạy bảo thì đây là vinh quang lớn lao nhất trong đời rồi. “Muốn đi hà, được rồi, nịnh nọt tởm đi” Tại thời khắc quan trọng thì Điền Điền chơi ác. “Điền Điền tốt nhất, tởm biết rõ cậu có cách mà” Dương Tư Noãn ngoắt ngoắt cái đuôi nịnh bợ Điền Điền. Những lời này lọt vào trong tai Điền Điền rất có hiệu quả “Ừ, được rồi, nhìn bộ dáng trẻ con đáng thương của cậu, cho nên tởm sẽ cho cậu cơ hội lần này” Điền Điền nhàn nhạt nói. “Thật vậy hả ?” Dương Tư Noãn hưng phấn nhảy tung tung trên giường “Điền Điền, tởm yêu cậu” “Nôn, đồ nịnh bợ. Tởm nay sáu giờ tởm đến đón cậu” Sau đó Điền Điền lại thần bí nói “Đến lúc đó sẽ cho cậu một niềm vui bất ngờ” “Niềm vui bất ngờ ngoài ý muốn gì hả ?” Thật là, nha đầu kia suốt ngày thần kinh cứ hề hề hà hà. “Gi mà ngoài ý muốn chứ ?” Đầu điện thoại bên kia Điền Điền bắt mẫn nhếch miệng nói “Bây giờ không nói cho cậu được, đến lúc đó sẽ nói cho cậu biết” “Thật là, nói ra dụ khị người ta tởm mò. Đúng rồi, Điền Điền, cậu nói xem tởm nên mặc áo quần gì là tốt nhất ?” Dương Tư Noãn không lựa chọn được hỏi. “A, my god” Điền Điền ở đầu điện thoại bên kia liếc mắt “Cô kia, cô đi là đi để nghe người ta thuyết trình, không phải đi để quyến rũ đàn ông, biết chưa ? Hơn nữa, người ta đã trung niên rồi, cậu cũng không nên phá hỏng hài hòa của xã hội chứ” “Xùy” Dương Tư Noãn đỏ mặt khê gất “Lộn xộn cái gì, mặc đẹp một tí cũng là một loại tôn trọng người khác đó” “A, đúng không ? Ta đây phải suy nghĩ lại đã” Điền Điền ra vẻ tự hời, trên khuôn mặt là cười tà “Tởm nghĩ, cậu mặc...” “Mặc cái gì là tốt nhất đây ?” Dương Tư Noãn bị Điền Điền cổ tình ra vẻ thần bí đến muốn hôn mê rồi. “Chà, tởm nghĩ cậu không nên mặc áo quần là tốt nhất” Sau khi Điền Điền nói xong, nhin không được cười lên ha ha, thiếu chút nữa là rơi nước mắt. “Điền Điền” Dương Tư Noãn ở bên này nghiêng răng nghiêng lợi do bị nha đầu kia đùa bỡn “Tởm cảnh cáo cậu, lúc đi đường vào ban đêm nên cẩn thận một chút, coi chừng tởm đem cậu. .hừ hừ” “Ha ha ha ha, tởm sợ quá đi” Điền Điền quá mức vui vẻ rồi. Dương Tư Noãn tức giận tất mấy luôn, nha đầu kia ba ngày không đùa bỡn cô thì nhất định sẽ khó chịu. Nhưng mà nghĩ đến buổi tọa đàm của giáo sư Roch thì cô lại kích động lên, trên mặt lại nở một nụ cười tươi rồi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ba Người Đàn Ông Trêu Chọc

“Minh Hiền, một giờ chiều nay Roch đáp chuyến bay đến đây, tởm đã sắp xếp ổn thỏa rồi” Giọng nói thanh thoát của Trần Vũ Phàm vang lên trong phòng làm việc. “Tốt, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau ra sân bay đón Roch” Thần sắc lạnh lùng trên mặt Mộ Minh Hiền lại xuất hiện vẻ kích động một cách hiếm có. Sân bay Phụng Hoàng thành phố A. Lúc ở sảnh lớn sân bay xuất hiện một người đàn ông đeo kính vàng nho nhã thì Trần Vũ Phàm và Mộ Minh vội vàng chạy lên nghênh đón. “Roch, vất vả rồi” Mộ Minh Hiền tiến lên ôm người đàn ông nho nhã kia. “Ha ha, Minh Hiền” Người đàn ông nho nhã vỗ nhẹ lên lưng Mộ Minh Hiền mấy cái. Trần Vũ Phàm cũng tiến lên bắt chuyện với người đàn ông nho nhã kia, tay tiếp nhận cặp công văn trong tay người đàn ông kia. Người đàn ông này tuy là giáo sư giảng dạy Roch của Trần Vũ Phàm và Mộ Minh Hiền, nhưng hơn thế nữa là quan hệ như những người bạn đồng lứa với nhau. Roch đề cho Mộ Minh Hiền và Trần Vũ Phàm gọi thẳng tên của mình, nếu không sẽ không xem hai người là bạn, không còn cách nào khác, hai người đành phải gọi thẳng tên của ông, nhưng khi nghe lại không thiếu sự tôn kính, ngược lại càng thân thiết hơn nữa. “Roch, lần này tới đây muốn ở lại bao lâu ?” Lúc này trong đôi mắt của Mộ Minh Hiền hiện lên ánh sáng nóng rực lập lòe vô cùng. “Đã lâu không về nước rồi, lần này về chắc sẽ ở lâu hơn một vài ngày” Roch ôn hòa nói. “Thật sự ? Thật tốt quá, lần này chúng ta có thể gặp mặt một lần cho ra trò rồi” Mộ Minh Hiền hưng phấn nói ra. “Ha ha” Roch nhìn Mộ Minh Hiền cũng có chút kích động. Đây là sinh viên ông tâm đắc nhất, sau khi tốt nghiệp trong thời gian hai năm ngắn ngủi đã làm nên thành tích được thế giới nhìn nhận, tuy nói cậu ta là sinh viên của ông, nhưng Mộ Minh Hiền đã là trò giỏi hơn thầy mà thẳng không kiêu ngạo. “Roch đi thôi, xe đang chờ bên ngoài” Mộ Minh Hiền ôm bà vai của Roch đi ra khỏi sân bay. Trợ lý đem hành lý của Roch bỏ vào cốp xe, sau đó mọi người ngồi trên xe chạy thẳng đến khách sạn Hennessy, Mộ Minh Hiền đã dành một phòng tốt nhất cho Roch. “Roch, lịch trình chiều nay thế nào ?” Mộ Minh Hiền nhìn Roch đang ở trong phòng sắp xếp hành lý đầu vào đây. “Lịch trình hôm nay không nhiều lắm, buổi tối bây giờ có buổi tọa đàm ở trường A thôi” Ngồi máy bay gần mười tiếng, trên mặt Roch có chút mệt mỏi. Mộ Minh Hiền đưa tay nhìn đồng hồ “Ừ tốt lắm. Roch, thầy cứ tắm rửa nghỉ ngơi trước đi đã, năm giờ em đến đón thầy, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm, sau đó em đưa thầy đến trường A” Mộ Minh Hiền cũng nhìn ra mệt mỏi trên mặt Roch, dù sao thời gian ngồi máy bay dài như vậy, còn chênh lệch múi giờ nữa. “Được, tất cả nghe theo sắp xếp của cậu” Roch mỉm cười gật đầu. Mộ Minh Hiền gật gật đầu, nói một câu chào Roch rồi đi ra ngoài trước. Roch nhìn bóng lưng Mộ Minh Hiền, trong lòng than lên một tiếng : cuộc đời này có một người bạn như vậy là đủ rồi. ~~~oOo~~~ Đúng năm giờ. Mộ Minh Hiền và Trần Vũ Phàm xuất hiện rất đúng giờ trong phòng của Roch. “Roch, nghỉ ngơi thế nào rồi ?” “Minh Hiền, Vũ Phàm, hai cậu đã tới, nghỉ ngơi tốt vô cùng” Trên mặt ông là dung nhan vui vẻ ôn hòa vô cùng, làm cho người ta như tắm gió xuân. Sau khi được nghỉ ngơi thì tinh thần Roch rất dồi dào, hoàn toàn nhìn không ra chênh lệch múi giờ có ảnh hưởng gì đến ông không. Đôi mắt đằng sau cặp kính lóe ra ánh sáng trí tuệ, vùng da trên mặt có râu mọc đã được cạo sạch sẽ trơn bóng, dáng người cao ngất vẫn còn cứng rắn như thời trai trẻ, viền áo sơ mi màu xanh đậm càng tôn thêm màu da khỏe mạnh, toàn thân đều tỏa ra khí chất từng trải mê người. “Vay được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi” Giọng nói Mộ Minh Hiền lộ ra vui sướng. “Được” Roch cầm lấy đồ dùng tùy thân chuẩn bị cùng hai người đi ra ngoài. “Aiz, tởm kết bạn với người vô tình quá” Trần Vũ Phàm đứng một bên nhìn Roch, rồi lại ngó ngó sang Mộ Minh Hiền, sau đó đột nhiên thờ dài. Mộ Minh Hiền và Roch dừng bước, kỳ quái nhìn Trần Vũ Phàm, tên nhóc này lại thờ dài gì đây ? Trần Vũ Phàm thấy hai người kia đang nhìn mình thì tiếp tục thờ dài “Aiz, tiền đồ của tởm là một mảnh xa vời nha !” “Tiếp tục” Mộ Minh Hiền nhíu mày, con người lạnh lùng quét qua mặt Trần Vũ Phàm khiến Trần Vũ Phàm run lên một cái, có chút lạnh a. Roch thì cho hai tay vào túi quần chờ xem kịch vui. Trên mặt Trần Vũ Phàm hiện lên thần sắc thống khổ, nhưng trong mắt lại tràn ngập vui vẻ “Nhìn hai người xem, một người là càng lớn tuổi thì càng mê người, thần tượng trung niên của các cô gái. Một người mặc dù lạnh giống như băng, tuy nhiên lại có vô số phụ nữ bỏ nhào qua như ruồi bọ thấy trứng thối. Aiz, nghỉ tới Trần Vũ Phàm tởm cũng tự cho mình là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, cũng là bạch mã vương tử trong mộng của nhiều cô gái nha, nhưng khi ở cùng một chỗ với hai người thì những phụ nữ kia sẽ làm ta nổi lên tức giận” Trần Vũ Phàm ê ẩm nói, sau đó đem đầu hướng đến hai người làm một bộ dạng tiểu bạch thỏ đáng thương “Hai người nói đi, có đúng là tởm kết bạn với người vô tình không ?” Nghe xong Trần Vũ Phàm oán thán, Mộ Minh Hiền và Roch liếc nhìn nhau. Mộ Minh Hiền cười tà một tiếng “Aiz, Trần Vũ Phàm, thẳng nhóc cậu hôm nay sao lại trở nên thông minh thế, rốt cuộc cũng hiểu được đạo lý này” Sau đó lại vỗ vỗ vai Trần Vũ Phàm, làm bộ nói lời thăm thía “Ừ, trẻ con là dễ dạy ! Có tiền đồ, có tiền đồ, tiếp tục cố gắng nha” Mộ Minh Hiền và Roch nhìn nhau nhưng không thèm nhìn Trần Vũ Phàm cùng nhau đi ra khỏi phòng, sau đó là truyền tới tiếng cười to ha ha của hai người đàn ông. Trần Vũ Phàm sững sốt một chút, nghe thấy tiếng cười của hai người đàn ông kia thì cảm giác mình như người “ăn trộm gà không được còn mất đi nắm gạo”. Ông trời ơi, ông địa ơi. . .Hắn chỉ không dám ngưng đậm chân nữa thôi. Trần Vũ Phàm ra khỏi phòng đuổi theo hai người, hướng đến hai bóng lưng nói to “Hai người...” Mộ Minh Hiền và Roch đồng thời quay đầu nhìn thoáng qua Trần Vũ Phàm, nhưng lại cho Trần Vũ Phàm một tràng cười. Tên nhóc kia, để xem lần sau còn dám bắt quái nữa không ?!

Chương 21: Cô Em, Cùng Đại Gia Đi Hóng Gió

Lúc Dương Tư Noãn xuất hiện trước mặt Điền Điền, Điền Điền đang nghiêng người dựa vào một chiếc xe thể thao màu đỏ mới mua, thiếu chút nữa Điền Điền té trên mặt đất, nha đầu kia thật là xinh đẹp quá đi. Áo màu trắng ôm sát eo nhỏ cùng với váy ngắn ôm lấy đường cong hoàn mỹ, áo khoác nhỏ cùng màu khoác bên ngoài, vồn vốc người đã cao gầy nay đi thêm gầy cao gót nữa càng cho đôi chân tăng thêm phần thon thả. Tại thời điểm hoàng hôn vào mùa hè này, Dương Tư Noãn giống như một đoá phù dung lén lút nở rộ. Điền Điền lưu manh huyết sáo với Dương Tư Noãn, vút ra một ánh mắt đưa tình “Cô em, cùng đại gia đi hóng gió không?” Dương Tư Noãn không để ý đến Điền Điền trêu chọc, mà là há to miệng, đi dạo quanh xe một vòng, ánh mắt không thể tin được. “Như thế nào? Cool a” Điền Điền anh tuấn lắc lắc mái tóc vàng quăn của mình. “Ừ” Dương Tư Noãn ý vị gật đầu, xe này đẹp quá, sau đó hỏi “Ai mua cho cậu vậy?” “Cậu hỏi vấn đề ngu ngốc gì đây?” Điền Điền bất mãn trừng mắt liếc Dương Tư Noãn “Trừ Lưu Húc nhà tớ ra thì còn ai vào đây nữa?” “Hắc hắc, tớ cứ tưởng có một ông chủ lớn nào đó ưng ý cậu chứ?” Dương Tư Noãn thẳng thắn nói “Aiz, thật không ngờ Lưu Húc cũng quá chiều cậu, lại mua xe tốt như vậy cho cậu” “Hi hi, anh ấy không mua cho tớ thì mua cho ai nha?” Điền Điền mang vẻ mặt hạnh phúc. “Hừ, cậu tự sướng đấy à?” Dương Tư Noãn quăng cho Điền Điền một cái liếc mắt, sau đó trực tiếp ngồi vào ghế phụ, Điền Điền cũng mở cửa xe lên ngồi. “Nói cái gì đó? Nha đầu xấu xa” Điền Điền không phục nói, có ý gì chứ? “Không có gì? Tớ chỉ đang nghĩ kỹ thuật lái xe của cậu rốt cuộc đã tốt hơn chưa thôi? Cậu cũng không nên làm nát bét một chiếc xe tốt như vậy” Dương Tư Noãn cố ý dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Điền Điền. “Nghĩ ngờ kỹ thuật lái xe của tớ à, có làm không đấy, tớ đã có bằng lái xe được một năm rồi đó” Điền Điền lớn giọng nói. “Ha, cười chết mất, có bằng lái xe được một năm?” Dương Tư Noãn lại liếc mắt với Điền Điền “Không biết người nào đó lái xe cộng lại có được một trăm km không nữa” “Này, còn không phải vì cậu sao, nếu không tớ mới không muốn lái xe?” Điền Điền trừng Dương Tư Noãn, nha đầu này thật không biết tốt xấu. “Hừ, đúng không? Tớ nhớ là người nào đó muốn làm oai đó thôi” Dương Tư Noãn hừ lạnh một tiếng. “A, tớ làm oai. Này, cậu nói tối hôm nay mặc áo quần gì tốt nhất?” Điền Điền học lại giọng điệu của Dương Tư Noãn khi sáng. “Hôm nay tớ cố ý ăn mặc thật đẹp, tớ son trét phấn giống như một hồ ly tinh” Điền Điền ngồi bên thấy Dương Tư Noãn như vậy thì nói trêu chọc. Bất kể ai nghe cũng hiểu ý tứ lời nói của Điền Điền, mặt Dương Tư Noãn ửng hồng, miệng cong lên, mặt nghiêng nghiêng nhìn ra ngoài cửa sổ. “Thế nào? Mất hứng à? Bị tớ nói trúng tim đen nên xấu hổ à?” Điền Điền cũng không muốn buông tha Dương Tư Noãn. “Đi chết đi, được cái nói bậy thôi” Dương Tư Noãn ngượng ngập quay đầu lại “Được rồi, được rồi, nhanh lái xe đi, nếu không sẽ không có chỗ ngồi” “Yên tâm đi, Lưu Húc đã sắp chỗ ngồi cho chúng ta xong rồi. Thế nào, thấy tớ cao tay chưa?” “Ừ” Dương Tư Noãn gật đầu nói “Cậu yên tâm đi, đại ân đại đức của cậu tớ sẽ không quên” “Không tề, không tề, cậu chuẩn bị báo đáp đại ân đại đức của tớ thế nào đây?” Điền Điền làm bộ nghiêm trang nói, cố ý dùng ánh mắt mê gái đẹp nhìn Dương Tư Noãn “Ừ, cô em này cũng có vài phần xinh đẹp, nếu không đại gia ta đây thu nhận cô em, cô em lấy thân báo đáp đi. Ha ha” “Đồ quỷ, lái xe đi” Dương Tư Noãn yêu kiều phun ra một câu nói cho Điền Điền, nhưng mà lời này nghe có vẻ quen tai? Đúng rồi, lần trước tại khách sạn lớn Hennessy, Mộ Minh Hiền cũng nói lời như vậy với cô. Xùy xùy, nghĩ thế nào mà lại nghĩ đến tên dê gái kia rồi. Nghĩ tới Mộ Minh Hiền là sắc mặt Dương Tư Noãn buồn bã, cảm giác tâm tình buồn bực. Dương Tư Noãn lắc đầu, không cần vì tên kia mà phá hư tâm trạng tốt của mình hôm nay. Vừa nghĩ sắp được gặp thần tượng trong lòng thì tâm trạng Dương Tư Noãn rộng mở trong sáng, nhìn không được trên mặt liền nở nụ cười. Điền Điền phát hiện lúc này Dương Tư Noãn rất im lặng, liền quay đầu liếc qua Dương Tư Noãn, vừa vận nhìn thấy nụ cười trên mặt Dương Tư Noãn. “Tư Noãn, tớ nói thật nha, không phải là cậu đã thầm mến giáo sư Roch đấy chứ?” Điền Điền biểu lộ kinh ngạc. Dương Tư Noãn liếc mắt trừng Điền Điền “Chuyên tâm lái xe đi, cậu nên phụ trách tính mạng của tớ” “Cậu á, gần giống mẹ của tớ rồi, thật là dài dòng. Cậu yên tâm, tớ cũng lo đến cái mạng của tớ nữa” Lúc hai cô gái đang nước miếng tung bay chiến đấu trong xe, rất nhanh xe đã đi vào trong sân trường A, đỗ xe đâu vào đó xong xuôi thì Dương Tư Noãn và Điền Điền đi tìm Lưu Húc trước. Lưu Húc là một thanh niên rất có tài, tính cách có chút hướng nội, không yêu đương lãng nhãng, gia cảnh giàu có, tại thành phố A gia tộc có rất nhiều sản nghiệp, nhưng Lưu Húc một mực đi theo sự nghiệp giáo dục, cho nên sau khi tốt nghiệp trường đại học A, bởi vì thành tích quá xuất sắc nên được giữ lại làm trợ giảng, trải qua vài năm phấn đấu, bây giờ đã là một giảng viên. “Lưu Húc” Sau khi Điền Điền thấy Lưu Húc, liền không để ý hình tượng gọi to. Lưu Húc quay đầu lại nhìn thấy Điền Điền và Dương Tư Noãn thì liền đi tới chỗ hai cô. “Giảng viên Lưu Húc, hôm nay rất cảm ơn anh” Dương Tư Noãn nhìn thấy Lưu Húc thì nói lời cảm ơn đầu tiên. Lưu Húc còn chưa mở miệng đáp lại thì Điền Điền đã cho Dương Tư Noãn một tát “Vừa vừa thôi, buồn cười quá, bày đặt khách khí” Dương Tư Noãn bắt đầu đi nhướn mắt “Lưu Húc, anh nhìn đi, Điền Điền nhà anh mỗi ngày đều bắt nạt em như vậy đấy. Aiz, vai của em bị đánh đến nội thương rồi” Lưu Húc nhìn Điền Điền đầy yêu thương, trong mắt tràn đầy nhu tình, sau đó là cười ha ha “Tư Noãn, mong em bao dung nhiều hơn, nha đầu kia nói năng thì điều ngoa nhưng trong lòng là đầu hủ thôi” Điền Điền vút một ánh mắt đưa tình cho Lưu Húc, còn khuyến mãi cho hai lúm đồng tiền như hoa. “Này, hai người làm tôi tức giận lắm rồi nha, có nghĩ đến cảm giác của tôi không?” Dương Tư Noãn nhìn bộ dạng của Lưu Húc, nhìn không được nói trêu ghẹo. Da mặt Lưu Húc rất mỏng, lập tức khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ, vội vàng chạy nhanh mời hai cô đến chỗ ngồi trước. Lưu Húc dẫn hai người đi vào cầu thang phòng học, hai người kinh ngạc phát hiện, mặc dù thời gian còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu giờ tọa đàm, nhưng là trong hội trường đã kín chỗ ngồi, nếu không có Lưu Húc thì hai người chỉ biết đứng mà nghe thôi. Dương Tư Noãn và Điền Điền ngồi xuống chỗ ngồi của mình, Lưu Húc nói qua loa mấy câu rồi vội vàng đi mất. Dương Tư Noãn nhìn bốn phía xung quanh, thấy những người ngồi ở đây không những có sinh viên, mà còn có nhân viên chức, có người ở bên phải đoàn, còn có người quản lý ở công ty, xí nghiệp..., trên mặt mỗi người tràn đầy kích động. “Lực ảnh hưởng của giáo sư Roch thật quá lớn đi” Dương Tư Noãn nhìn đám đông trong hội trường rồi nhỏ giọng trao đổi với Điền Điền. “Đó là đương nhiên rồi, nghe Lưu Húc nói, bởi vì trong trường có hợp tác với Roch một đề tài gì đó cho nên Roch mới về nước. Không phải ai có tiền cũng mời được ông ta đâu, người ta chính là người nổi tiếng thế giới đó” Điền Điền thần bí nói, Dương Tư Noãn gật gật đầu nghe. “Ừ, đúng là một cơ hội khó có được nha, cho nên tớ đã chuẩn bị cái này” Dương Tư Noãn lấy từ trong túi xách một quyển sách của Roch, tựa đề là [tầm quan trọng của tiêu thụ ở xí nghiệp hiện đại] “Xem, tớ chuẩn bị tìm giáo sư Roch ký tên” Trên mặt Dương Tư Noãn mỉm cười hạnh phúc. Có thể nghe thần tượng mình sùng bái dạy bảo là chuyện vui sướng nhất, hạnh phúc nhất từ khi sinh ra.

Chương 22: Mỹ Nhân Kế

Khi người chủ trì đến bục giảng thì lập tức toàn hội trường yên tĩnh, lặng ngắt như tờ. “Chào các bạn sinh viên. Tôi nghĩ trong lòng mọi người cũng đang kích động, chờ đợi giống như tôi. Chúng ta đều đang ở đây chờ đợi, chờ đợi một người, không, là chờ đợi một vị thần đến mới đúng. Tôi nghĩ mọi người đã không thể chờ đợi nhân vật chính của tôi nay được nữa, tôi không nói nhiều nữa, chúng ta nhiệt liệt vỗ tay chào mừng học giả tiếp thị quốc tế——xin mời giáo sư Roch. Dưới đài tiếng vỗ tay như sấm dậy, trong tiếng vỗ tay của mọi người, một người đàn ông khí chất nho nhã, khuôn mặt mỉm cười bước từng bước đi từ tin đến bục giảng, tiếng vỗ tay càng nhiệt liệt hơn nữa, không chỉ có tiếng vỗ tay mà còn cả tiếng hoan hô nữa. Xem ra Roch đã thấy tình cảnh như ngày hôm nay rất nhiều rồi, khuôn mặt tỏa ra âm áp nhìn một vòng quanh hội trường, sau đó giơ tay lên ý chỉ mọi người im lặng, mọi người thật vất vả mới đè nén cảm xúc kích động của mình xuống. “Chào mọi người, như lời người chủ trì đã nói, tôi chính là giáo sư Roch, nếu như mọi người đồng ý thì có thể gọi tôi là Roch” Giáo sư Roch nói một lời mở đầu thoải mái, kéo gần khoảng cách với mọi người ở đây. “Oa, giáo sư Roch so với trên ti vi hay báo chí còn đẹp trai hơn nữa, mà nhìn qua còn như rất trẻ tuổi, một chút cũng không giống người hơn bốn mươi tuổi” Dương Tư Noãn nhìn Roch đang nói êm tai trên bục giảng, hai mắt cô tỏa ra ánh sao, nhỏ giọng nói chuyện với Điền Điền. “Đúng vậy, đúng vậy” Điền Điền liếc mắt nhìn Dương Tư Noãn, tức giận nói “Nhanh lau miệng đi, nước miếng chảy xuống cả rồi” Dương Tư Noãn đưa tay quẹt quẹt miệng, cười ngây ngô nhìn Điền Điền, sau đó không để ý đến Điền Điền đang giễu cợt, tiếp tục tỏa sáng nhìn lên bục giảng. ~~~o0o~~~ Tại phòng khách quý ở trường đại học A, Trần Vũ Phàm và Mộ Minh Hiền đang nhìn Roch tọa đàm qua màn hình lớn, vì hai người không đến hội trường nghe trực tiếp. Mộ Minh Hiền là người chơi mất như vậy, cùng Roch xuất hiện ở chỗ đó, phỏng chừng sẽ có sự kiện đánh nhau nơi công cộng. Góc độ trong hội trường tốt vô cùng, Mộ Minh Hiền nhìn vào màn hình là có thể nhìn trong hội trường không sót một góc ngách nào. “Đã hai năm không nghe Roch giảng bài rồi, thật sự là càng ngày càng đặc sắc” Mộ Minh Hiền tán dương cùng nói chuyện với Trần Vũ Phàm. “Đúng vậy, bội phục nhất là mỗi lần thầy giảng bài, cái gì cũng không cần mang theo” Trên mặt Trần Vũ Phàm biểu lộ vẻ bội phục. Mộ Minh Hiền nghiêm túc nhìn màn hình, cảm giác cảm thấy có chỗ nào đó khác thường, thế nhưng lại không biết nơi khác thường ở chỗ nào. “Vũ Phàm, cậu có thấy trong hội trường khác thường không?” Đột nhiên Mộ Minh Hiền hỏi Trần Vũ Phàm một vấn đề khiến anh ta giật mình. “A, có chỗ nào khác thường? Có phải có người xấu muốn Roch bắt lợi không?” Trần Vũ Phàm khẩn trương từ trên ghế nhảy dựng lên, xem ra là muốn xông ra ngoài “Tổ lập tức đi nhìn xem thế nào” Mộ Minh Hiền vội vàng kéo Trần Vũ Phàm lại, ném cho anh ta một ánh mắt rõ ràng “Cái gì bắt lợi chứ? Bỏ đi, không nói với cậu, ngồi xuống đi” Trần Vũ Phàm đỏ mặt, không có ý tứ sờ sờ đầu, ngồi xuống tiếp tục xem. Đôi mắt Mộ Minh Hiền gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình, nhất định phải tìm ra nguyên nhân anh cảm thấy khác thường. Đột nhiên anh nhướn mày, thì ra là vì cô. Nhìn Dương Tư Noãn mặc đồ màu trắng mỉm cười, tựa như một thiên sứ lạc giữa chốn nhân gian. Anh sờ sờ má, tiếng vỗ tay thanh thúy vọng lại trong đầu Mộ Minh Hiền, làm cho lòng anh đột nhiên có chút bức bối. Mộ Minh Hiền móc hộp thuốc từ trong túi áo ngực ra, đưa cho Trần Vũ Phàm một điếu, còn chính mình lại tự đốt một điếu. Khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh ngồi trên ghế hút thuốc, đôi mắt gắt gao nhìn vào màn hình. Trần Vũ Phàm phát hiện Mộ Minh Hiền có điểm khác thường kỳ quái, người này thật sự trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn. Anh dùng tay đẩy Mộ Minh Hiền “Này, ông anh, ông anh lại sượng mặt sai chỗ rồi” Đôi mắt Mộ Minh Hiền vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, cũng không thèm nhìn Trần Vũ Phàm. Trần Vũ Phàm cũng không ngại, cũng quay đầu nhìn chăm chăm vào màn hình, muốn nhìn ra gì đó. Dương Tư Noãn ngồi trong hội trường cũng vỗ vỗ tay theo mọi người, cũng kích động như mọi người, nhưng cảm giác có đôi mắt ai đang nhìn cô chăm chăm, làm cho cô không được tự nhiên. Cô xoay đầu nhìn nhìn xung quanh, cũng không thấy có gì lạ cả. Cô lấy tay chọc chọc vào Điền Điền, nhỏ giọng nói “Điền Điền, tại sao tớ lại cảm giác có người nhìn tớ nha?” Điền Điền cũng nhìn quanh hội trường, cũng nhỏ giọng nói “Đúng vậy, đúng vậy, có rất nhiều tên mê gái đang nhìn cậu nha, cậu thật đẹp nha” Nói xong còn vất cho cô một cái liếc mắt. Dương Tư Noãn nhếch miệng, không để ý tới Điền Điền, tiếp tục nghe. “...Cho nên, nếu muốn doanh thu tiêu thụ mạnh, có thể tổng kết lại vài vấn đề: thứ nhất là phải xác định thương hiệu, thứ hai là quảng cáo tuyên truyền thương hiệu đúng chỗ, vấn đề này lại có hai vấn đề nhỏ khác: đầu tiên là phải quảng cáo chuẩn xác, tiếp theo đưa lên một lượng lớn sản phẩm thì phải đảm bảo thương hiệu tiến được vào lòng người tiêu thụ. Thứ ba là... Cuối cùng, cảm ơn tất cả các bạn sinh viên, cảm ơn!” Giáo sư Roch nói lời cảm ơn với mọi người trong hội trường, tọa đàm kết thúc. Trải qua hai tiếng tọa đàm, giáo sư Roch liên tục bị những tiếng vỗ tay như sấm dậy cắt lời, mọi người muốn dùng nhiệt tình nói cho Roch biết bọn họ rất sùng bái Roch, bọn họ bị ông thuyết phục, không chỉ vì học vấn của ông, mà còn vì sự khiêm tốn của ông, hiền hòa của ông. Mọi hành động của ông đều nho nhã, đều có phong cách quý phái. Dương Tư Noãn hai má hồng hồng vì hưng phấn, hai tay vỗ đến đỏ ửng đau rất, Điền Điền ngồi bên cạnh khinh khinh vỗ số lần, Dương Tư Noãn xem như không thấy. Người chủ trì nhắc nhở mọi người nếu có vấn đề gì muốn gấp mặt chất vấn thì có thể xếp thành hàng, giáo sư Roch còn có thời gian hai mươi phút cho mọi người. Lập tức Dương Tư Noãn kéo Điền Điền gia nhập vào đội quân xếp hàng, nhìn xem hàng dài phía trước làm Dương Tư Noãn ừ ừ vô cùng. Chỉ có thời gian hai mươi phút, chờ đến lượt cô thì giáo sư Roch đã rời đi rồi. Dương Tư Noãn về mặt đầu khổ nhìn Điền Điền nói “Điền Điền, xem ra nguyện vọng của tớ có khả năng bị hờ rờ” Điền Điền cũng nhìn về phía trước, rồi nhìn lại bộ dạng tiêu sái tỏ đáng thương của Dương Tư Noãn thì trong lòng thở dài. NND, tại sao mệnh tôi lại khổ như vậy chứ, sau đó lắc đầu thở dài. Điền Điền một tay lôi kéo Dương Tư Noãn, bắt đầu phát huy phong cách người đẹp chanh chua chen lên phía trước. “Này, hai cô làm gì vậy?” Một cô gái hình như là sinh viên bị chen chúc nên bất mãn tức giận nói. Mắt phượng Điền Điền hung dữ trừng lên, cô gái nhỏ đáng thương kia sợ tới mức ngậm miệng, trong lòng lại nghĩ thầm an ủi mình: cái đồ cộc mẹ, tôi là người làm bên công tác văn hóa, không chấp nhặt với cô. “Điền Điền, như vậy có tốt không?” Dương Tư Noãn da mặt mỏng nên có chút chột dạ nhỏ giọng nói. “Tốt lắm, chúng ta cứ chậm chậm chờ xem giáo sư Roch rời đi như thế nào cũng được?” Điền Điền quăng cho Dương Tư Noãn một ánh khinh bỉ, cô thật sự bị nha đầu này đánh bại. Dương Tư Noãn không nói nữa, đành phải cúi đầu đi sau theo Điền Điền. Trong lòng lại nghĩ thầm: tôi không biết cô ấy đâu, mọi người đừng nhìn tôi a. Vì Điền Điền gặp mấy người trẻ tuổi thì tỏ ra hung ác, gặp người lớn thì dùng mỹ nhân kế, dưới sự nỗ lực của cô mà hai người đã vượt qua trở ngại, lúc này đang đứng trước mặt giáo sư Roch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Ghen Tuông Nồng Đậm

Dương Tư Noãn giống như đang nằm mơ, không ngờ tới một ngày có thể tiếp xúc với thần tượng trong khoảng cách gần như vậy. Cảm giác này không chân thực tí nào, bởi vì cảm giác không chân thực cho nên cô không dám nói lời nào, sợ lời vừa nói ra sẽ làm giấc mơ này tan biến. Cho nên cô chỉ biết

ngơ ngác dùng đôi mắt đẹp nhìn Roch. Điền Điền đứng một bên thì nóng nảy, người ở sau thì hồi hức. Nha đầu này, làm gì vậy chứ ? Về mặt thì như người mê trai, thật sự là mắt mặt chết mắt, xem ra nên tìm bạn trai cho nó thôi. Điền Điền đẩy Dương Tư Noãn “Nhanh lên, cậu muốn người ta ký tên đó, ngu ngốc” “Á” Dương Tư Noãn cũng kịp phản ứng, đây không phải mơ, đây là thật, vốn mặt đã hồng nay còn đỏ hơn nữa, giống như vừa uống qua rượu, đỏ đến say lòng người. “Bạn sinh viên này có vấn đề gì cần tôi giải đáp thì cứ hỏi tự nhiên ?” Lúc Dương Tư Noãn chuẩn bị mở miệng nói thì giọng nói ôn hoà của Roch đã vang bên tai cô. Thật ra Roch cũng ngưng ngưng khi bị Dương Tư Noãn nhìn chăm chăm, dù ông đã duyệt qua vô số cô gái, nhưng ông cũng bị ánh mắt thanh khiết của Dương Tư Noãn làm cho giật mình. Ông đã gặp qua người có ánh mắt tràn ngập ý niệm tình dục, có ánh mắt chán ghét, có ánh mắt yêu mê, có ánh mắt quyến rũ. . . nhưng ánh mắt của Dương Tư Noãn thanh tịnh như nước hồ có thể thấy đáy, nhìn vào rồi thì không nở rồi đi, sau đó vô tình bị rơi vào trong đó. Nhưng dù sao Roch cũng đã trải qua sóng to gió lớn, một người với kinh nghiệm sống phong phú, cho nên lúc mình sắp trầm luân trong ánh mắt đó thì đã biết kịp thời thoát ra. “Roch. . . giáo sư Roch, ngài khoẻ chứ ? Em gọi là Dương Tư Noãn” Mặt Dương Tư Noãn đỏ ửng, nói chuyện thì cà lăm, hai tay vội vàng nâng lên cuốn sách đã chuẩn bị “Xin ngài ký tên giúp em” Roch nhẹ nhàng cầm lấy quyển sách, nhìn lướt qua thấy đây là sách của mình nhưng cũng không kích động gì nhiều, trên mặt vẫn là vẻ hiền hoà vốn có. Ông xoay xoay ký tên mình lên sách, sau đó nhẹ nhàng đưa trả sách cho Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn hai tay nhận lấy cuốn sách, nhìn nhìn rồi mừng rỡ như điên, cười ngọt ngào với Roch “Cảm ơn, cảm ơn giáo sư Roch” Roch lễ phép gật đầu nhẹ, ý bảo người kế tiếp. Tuy nhiên Dương Tư Noãn không muốn rời đi như vậy, nhưng không có lý do gì mà không đi, đành phải kéo Điền Điền chuẩn bị rời đi. “Giáo sư Roch, thật ra cô ấy muốn hỏi ngài đã kết hôn hay chưa ?” Lúc Dương Tư Noãn chuẩn bị rời đi thì giọng nói Điền Điền như sấm nổ vang lên bên tai Dương Tư Noãn, đồng thời ngón tay mềm mại không xương của Điền Điền chỉ vào người Dương Tư Noãn. Giọng nói như sét đánh này làm Dương Tư Noãn chóng mặt, nửa mặt cô đen thui, còn mặt bên thành màu gan heo rồi. Cô không dám nhìn Roch, cũng không dám nhìn phản ứng của những người khác, lập tức lúi Điền Điền chạy ra cửa, không biết trong miệng nha đầu này còn nói ra câu gì hù chết người ta nữa không ? Sau lưng cô vang lên tiếng cười “Ha ha” của Roch và những người khác. Điền Điền, nếu như tớ không giết cậu thì Dương Tư Noãn tớ sống uống phí hai mươi lăm năm rồi. Hôm nay thật sự dọa người rồi, hơn nữa còn trước mặt thần tượng mình sùng bái, khinh bỉ chính mình quá. Aiz. . . xông về trước. . . chạy nhanh rồi khỏi đây thôi. Mộ Minh Hiền vẫn một mực nhìn hội trường qua màn hình, khi anh chứng kiến Dương Tư Noãn và Điền Điền chen về phía trước, một lòng muốn tiếp cận Roch, ngay khi đứng trước mặt Roch thì khuôn mặt cô si ngốc, làm cho lòng anh cười lạnh một tiếng, hừ, tôi còn tưởng rằng cô là một cô gái ngây thơ, không ngờ cũng là một phụ nữ trong ngoài không giống nhau. Thì ra cô yêu mến đàn ông có tiền lớn tuổi, hừ. Trong màn hình, Dương Tư Noãn đang cười ngọt ngào với Roch, trong lòng anh lại thầm nghĩ một tiếng : Phụ nữ chết tiệt, muốn cùng Roch thân mật sao ? Cô cho rằng cô cười rất dễ nhìn sao ? Khó coi chết đi được. Trong lòng Mộ Minh Hiền đang nghĩ Dương Tư Noãn cười khó coi, nhưng thật ra con mắt anh không rời khỏi Dương Tư Noãn, thậm chí cũng bị nụ cười của Dương Tư Noãn mê hoặc. Lúc này người ta mới cười một chút thôi mà anh đã rơi vào tay giặc rồi, nhưng mà bản thân Mộ Minh Hiền không biết mà thôi. “Hừ, bây giờ Roch càng ngày càng có duyên với phụ nữ” Mộ Minh Hiền nhìn thái độ Dương Tư Noãn đối với Roch cũng làm anh khó chịu tới cực điểm, nhớ tới một cái tát kia liền oán hận nói “Hơn nữa khẩu vị cũng thay đổi, từ khi nào thì có hứng thú với một người không có phẩm chất như vậy ?” “Ách” Trần Vũ Phàm đứng một bên có chút phản ứng ngu ngu, sao trong lời nói của người này lại có chút lạ lạ, đúng, là cảm giác ê ẩm, không giống với khi bình thường. Anh ta nhìn trên màn hình thấy Dương Tư Noãn đang nói chuyện với Roch, sau đó lại nhìn thái độ trên mặt Mộ Minh Hiền, nghĩ thầm : không phải người này có ý tứ gì với cô bé đó chứ, hình như ăn giấm rồi. Có chuyện hay, ha ha. “Ừ, càng ngày Roch càng có phẩm chất” Trần Vũ Phàm cố ý chọc giận Mộ Minh Hiền. “Cậu nói xem, cô bé đó thật rất giống tiên không, rất tươi mát thoát tục” Trần Vũ Phàm lại bổ sung thêm, nhưng mà dưới đáy lòng lại khen ngợi : cô bé này có ánh mắt trong suốt, giống như tiên rơi xuống trần. “Tiên à ? Hừ” Mộ Minh Hiền hừ lạnh một tiếng, lời nói khen ngợi của Trần Vũ Phàm làm cho anh có cảm giác khó lọt tai. “Như thế nào ?” Trần Vũ Phàm nhún mày, nghiêng mắt nhìn Mộ Minh Hiền, người này hôm nay thật sự có vấn đề, hẳn cảm giác được Mộ Minh Hiền có quan hệ gì đó với cô bé áo trắng kia, một nụ cười tà nổi lên trên mặt Trần Vũ Phàm “Nhưng mà cũng lạ, người như cậu luôn có mấy cô gọi cảm vậy quanh, làm sao lại cảm thấy hứng thú với loại bé con thanh thuần như vậy ?” Trần Vũ Phàm thoải mái nhìn Mộ Minh Hiền nói, đồng thời chú ý đến biến hoá trên mặt Mộ Minh Hiền “Nhưng mà, loại này lại hợp khẩu vị của tớ. Ha ha, thiếu một đối thủ cạnh tranh như cậu thì kết quả khả quan hơn. Ừ, tớ nghĩ nên đi tán tỉnh thế nào cho tốt đây ?” Trên mặt Trần Vũ Phàm vừa mê đắm vừa nói, thật sự rất ra vẻ trầm tư, thật ra trong lòng đã cười đến biến dạng rồi. Cô bé này rất tuyệt, nếu như trong lòng hẳn không có cô ấy thì khả năng sẽ câu cô bé đó rồi. Nghĩ đến cô ấy thì trong lòng lại khổ sở. “Cô gái này không cho cậu động vào. Nếu không. . . Hừ” Mộ Minh Hiền bá đạo nói. “Này, cậu nói không có đạo lý gì hết nha, cậu không thích thì chẳng lẽ không cho tớ đụng vào sao ?” Trên mặt Trần Vũ Phàm biểu lộ mười phần bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Đụng Phải Một Người

“Những thứ khác thì có thể nhưng cái này thì không được” Mộ Minh Hiền không cho ý kiến nhưng lại dùng giọng điệu lạnh lùng nói với Trần Vũ Phàm “Giáo sư Roch, cô ấy còn muốn hỏi ngài đã kết hôn chưa ?” Lúc Mộ Minh Hiền nghe được câu này, lập tức một đám roi xuống tay vịn ghế sofa, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng khách, đi về phía Roch bên kia. Mẹ nó, cái đồ chết tiệt, da mặt thật dày quá, chẳng lẽ cô ta muốn gả cho Roch thật sao ? Hừ, cũng không nhìn lại bộ dạng của mình đi, Roch sẽ lấy cô sao ? Đồ phụ nữ vô si không biết trời cao đất rộng là gì, đúng là làm trò cười cho thiên hạ. Roch thật sự sẽ lấy cô ta sao ? Đột nhiên giờ phút này Mộ Minh Hiền cũng không xác định được. Trần Vũ Phàm đi theo phía sau, thái độ của Mộ Minh Hiền đã xác nhận suy đoán của mình là đúng, hơn nữa sự kiện “dấu ngón tay” cũng có thể là kiệt tác của cô bé kia. Ha ha, một cô bé rất thú vị. Nhưng mà, nhớ tới thái độ của cô bé với Roch, ha. Roch, thầy gặp nạn rồi. ~~~o0o~~~ “Aiz, cậu bị thần kinh đấy à ! Này, chạy chậm một chút” Điền Điền nói to với Dương Tư Noãn. Nhưng Dương Tư Noãn không để ý đến cô, chỉ cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước. “Đông” Cô đụng phải một vật thể không rõ lai lịch, không, chuẩn xác mà nói là đụng phải một người. “Này, anh đi đường không có mắt à ?” Dương Tư Noãn vừa vặn đang tức giận, ai bảo có người chọc giận chứ. Cô vội vàng ngẩng đầu nhìn người đi tới, hình như nhìn quen quen, mặc kệ, cũng không đợi người nọ mở miệng nói chuyện, lập tức lúi Điền Điền chạy mất. Vốn Mộ Minh Hiền rất bình tĩnh nay lại càng khó nhìn hơn, cô gái chết bầm này, rõ ràng là cô ta đụng vào người mình, thế mà lại mắng anh, ghê tởm hơn nữa là đã thấy anh rồi còn giả bộ như không biết. Hai tay buông lỏng của Mộ Minh Hiền nắm chặt lại thành quyền. Nhìn thấy bóng dáng Dương Tư Noãn đã chạy xa, theo thói quen anh lại xoa xoa trán của mình. “Ha ha ha” Trần Vũ Phàm đứng một bên đã cười đến không còn hình tượng. Quá sung sướng, hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi, thật không ngờ, đường đường tổng tài tập đoàn Đình Thiên lại có một ngày đáng kinh ngạc như vậy, thậm chí có phụ nữ đụng trúng anh ta mà cũng không thèm nhào vào người anh ta, hơn nữa nhìn bộ dạng Mộ Minh Hiền thì vẫn không thể đem người ta dạy dỗ như thế nào. Ha ha, hôm nay thật sự trôi qua vui vẻ nha. Tốp năm tốp ba người đi đường đi ngang qua nhìn xem hai người đàn ông

kỳ quái, một người thì khuôn mặt khốc siêu cấp lạnh lùng, một người là đẹp trai cười tươi rói sáng lạn, cũng không khỏi bị người khác ghé mắt nhìn qua. Âm thanh bên lề : người qua đường Giáp ‘oa, hai người này rất đẹp trai nha’ Người qua đường Ất ‘rất đẹp trai, nhưng mà nhìn thái độ của hai người thì giữa hai người có quan hệ gì?’ Người qua đường Bính ‘không phải là loại quan hệ bình thường a?’ Người qua đường Giáp ‘không thể nào, đàn ông đẹp trai như vậy, thật là đáng tiếc’ .....Che miệng chảy nước mắt như điên. .... Mộ Minh Hiền quay đầu lại trừng mắt nhìn Trần Vũ Phàm, u ám nói “Có phải cậu muốn chết phải không?” “E hèm, e hèm” Trần Vũ Phàm ra vẻ đứng đắn hắng giọng một cái, che đi sự vui vẻ “Làm sao vậy?” Mộ Minh Hiền tiếp tục đi về phía Roch, không để ý đến Trần Vũ Phàm, bây giờ chắc bên kia đã xong xuôi hết rồi. Anh dùng tay cào cào tóc, ảo não chính mình, hôm nay anh làm sao vậy? ~~~o0o~~~ “Hô hô...” Dương Tư Noãn và Điền Điền cùng thở hổn hển, ngừng lại một tay che ngực, vừa khéo bên cạnh có một ghế dài, hai người cũng không để ý có sạch hay không, liền đặt mông ngồi xuống, thở phì phò từng hơi từng hơi một, mệt chết đi được. “Điền Điền đáng chết” Dương Tư Noãn rống lên một tiếng như sư tử gầm, làm cho mấy con chim đậu trên cành bay tán loạn. Cô lại vỗ ngực, thở dốc một hơi. “Tớ còn sống đây” Điền Điền nói tiếp lời, sau khi nói xong cũng thở dốc một hơi, chạy nhiều như vậy bệnh tim không phát tác mới lạ. “Cậu, cái đồ chết bầm, xem tớ trừng trị cậu thế nào đây” Dương Tư Noãn nói xong thì hai tay đã vurun đến nách gãi ngứa cho Điền Điền, đây chính là nhược điểm trí mạng của Điền Điền. “Cậu không nói câu nào cũng không ai nghĩ là cậu cảm” Dương Tư Noãn vừa cù vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói “Cậu không nói câu nào cũng không ai nghĩ là cậu đã chết nha, mặt mũi của tớ đều ném về nhà bà ngoại tớ rồi” “Ha ha....A ơ....Ha ha” Điền Điền bị cù nên cười không ngừng, nước mắt cũng chảy ra, đứng lên chạy ra sau trốn, nhưng vẫn chạy không thoát ma trảo của Dương Tư Noãn. “Được rồi, Noãn Noãn....tha....ha ha....tớ a....ha ha....” Điền Điền thật sự chịu không nổi rồi, đành phải ăn nói khép nép với Dương Tư Noãn để được tha thứ, biết thức thời mới là trang tuấn kiệt nha. “Tha cho cậu? Nghĩ khá lắm, sao vừa rồi cậu không buông tha cho tớ đi” Vốn muốn để lại ấn tượng với giáo sư Roch, lập tức bị mất mặt, cho nên cô lại mạnh tay hơn nữa. “Tớ sai rồi...ha, cậu đại nhân không chấp tiểu nhân...ha ha...tha cho tớ....a” Điền Điền đã cười đến hai má móm móm, toàn thân vô lực rồi, cũng đã quỳ gối xuống rồi. Dương Tư Noãn thấy Điền Điền đã kiệt sức lắm rồi mới dừng tay lại, nhưng mà cô vẫn thở phì phì. Điền Điền vịn cái ghế đứng lên, nặng nề ngồi phịch xuống ghế, há mồm thở dốc, mẹ ời, thiếu chút nữa đã mất mạng nhỏ, cái này quá nguy hiểm. “Sớm biết thế này thì tớ đã không làm như vậy....tớ sẽ không mang cậu đến đây rồi” Điền Điền đôi giọng, tiếp tục nói “Khiến tớ thiếu chút nữa đoạn mạng. Cái đồ nha đầu vong ân phụ nghĩa” Dương Tư Noãn liếc cô một cái “Cậu như vậy là đáng đời, ai bảo cậu nói lung tung để cho tớ mất mặt với giáo sư Roch muốn chết” Dương Tư Noãn nghĩ đến mà ảo não, nhất định giáo sư Roch sẽ cho rằng mình loại người phóng dăng cho xem. Aiz, tức chết, tức chết rồi. Lại trùng trùng Điền Điền, tay lại vurun qua, lúc này Điền Điền đã có kinh nghiệm, xem xét tình hình không đúng liền vội vàng tránh né ma trảo của Dương Tư Noãn. “Có làm hay không, người ta cũng không biết cậu, mặt mặt cái gì chứ? Hôn nữa đây là thời đại nào rồi, cậu còn sống chết so đo làm gì” Điền Điền lắc lắc đầu nhìn Dương Tư Noãn, thật sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thôi. “Hồi ông ấy đã kết hôn chưa thì sao chứ? Cái này rất bình thường đấy thôi? Vấn đề đơn giản đều bị cậu làm cho phức tạp. Cũng thường xuyên có những người hâm mộ diễn viên, ca sĩ cũng hỏi họ đã kết hôn hay chưa đó thôi, tin tức bát quái vẫn đầy rẫy ra đó không biết à, có riêng gì cậu đâu, suốt ngày ngốc hê hê” Điền Điền nói một hơi xong thì cảm giác khô cổ, đáng tiếc bình nước mang theo đã uống hết, đành phải nuốt nuốt nước miếng. Dương Tư Noãn nghĩ lại lời nói vừa rồi của Điền Điền, cũng đúng a, khả năng bây giờ giáo sư Roch nhìn thấy mình cũng không nhận ra đi, có ấn tượng tốt hay không cũng không sao cả. Buồn cười là bản thân mình lại lo lắng nhiều như vậy, aiz... Dương Tư Noãn nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, đột nhiên nhớ tới một sự kiện xen vào ở giữa. “Này, Điền Điền, có phải vừa rồi chúng ta đụng trúng một người không?” Dương Tư Noãn không xác định được, vừa rồi mình quần quá muốn vội vàng về đến nhà, giống như có ma cũng giống như không có. “No, no” Điền Điền cau mày, lắc lắc ngón trỏ “Chính xác là cậu đụng phải một người, không phải chúng ta” “A, vậy cậu có thấy rõ người tớ đụng phải là ai không?” Dương Tư Noãn cảm thấy nếu quả thật đụng trúng người thì hẳn là đụng phải một người quen, nhưng mà thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc là đụng phải ai đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Gặp Lại Cố Nhân

“Ừ, là một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông tuấn tú lạnh lùng” Điền Điền khẳng định nói. “Vậy cậu có biết hắn hay không?” Bình thường nói đến người quen của Dương Tư Noãn thì khả năng quen biết của Điền Điền là 0,99%. “Hình như có chút quen mặt, nhưng vào tình huống lúc đó thì tớ nào có cần thận xem kỹ chứ” Điền Điền tức giận nói, sau đó lại liếc trắng Dương Tư Noãn “Cậu nghĩ rằng tớ và cậu giống nhau sao? Mẽ trai giống cậu sao? Con mắt cứ nhìn vào người ta không tha, đến cả đàn ông cũng phải ngượng ngùng. Hừ hừ, thật đúng là nhìn không ra đó” “Cậu nói bậy bạ gì đó? Có phải lại ngứa da rồi không?” Dương Tư Noãn lại đỏ mặt. “Nhưng mà tớ cho cậu biết một bí mật nha, người bình thường tớ sẽ không nói cho biết đâu” Đột nhiên Điền Điền nhích tới gần Dương Tư Noãn, ra vẻ thần bí nói “Thật ra đàn ông rất yêu thích những cô gái cởi mở can đảm đó” “Giống như cậu vậy á?” Dương Tư Noãn hỏi ngược lại Điền Điền, nha đầu kia lại bắt nạt cô, hừ hừ. “Xùy, nha đầu chết tiệt kia” Điền Điền tức chết rồi, chân đá lên tảng đá “Lời tớ nói cậu phải nhớ kỹ, đó là lời vàng lời ngọc đó biết không? Cậu đã lớn như vậy rồi mà không khác gì một cô bé mới lớn, bao giờ mới trưởng thành đây?” “Dạ, bà cô” Thật đúng là, không nói thì thôi chứ mở miệng nói ra thì bộ dạng không khác gì một bà cô đang răn dạy người khác. “Cậu nói cái gì?” Hai hàm răng của Điền Điền va vào nhau vang lên cạc cạc, bộ dạng như muốn ăn thịt người lao về Dương Tư Noãn, hai người làm âm ỷ cả một góc đường. Đang đùa giỡn thế này nên Dương Tư Noãn đã quên chuyện mình để bụng nãy giờ rồi. “Tư Noãn, là em sao?” Lúc hai người đang đùa giỡn thì một tiếng nói trầm thấp của đàn ông vang lên, giọng nói có chút quen tai. Hai người dừng lại không đùa nhau nữa, quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói kia. “Vương Kiến Khôn?” Dương Tư Noãn và Điền Điền đồng thanh kêu lên, nhưng mà sắc mặt Điền Điền có chút xấu hổ. “Đúng là hai em rồi!” Giọng nói của Vương Kiến Khôn rất vui mừng. Tuy nhiên trong miệng nói là hai em nhưng ánh mắt lại dừng trên mặt Dương Tư Noãn nhiều hơn. “Tại sao anh lại ở đây?” Dương Tư Noãn thắc mắc hỏi anh ta, không phải anh ta nên ở Nghi Thành sao? “A, anh cũng đến buổi tọa đàm của giáo sư Roch” Vương Kiến Khôn có chút kích động nói “Vừa rồi ở trong hội trường anh nhìn thấy hai em ở xa, nhưng cũng không rõ lắm, hơn nữa lại có rất nhiều người nên chen lên cũng không được. Cuối cùng thấy hai em chạy ra khỏi hội trường nên anh cũng chạy theo, thật vất vả mới đuổi theo đến đây” Vương Kiến Khôn mặt đỏ hồng, quả nhiên là biểu hiện vừa mới trải qua vận động. Nét mặt Dương Tư Noãn không khỏi ửng hồng, nói như vậy thì bộ dạng mất mặt của cô đã bị Vương Kiến Khôn nhìn thấy rồi, lập tức cô lại nghiêng mắt hung hăng trừng liếc Điền Điền. Điền Điền bĩu môi, giả vờ như không biết. “Thật sự là rất khéo, lúc Dương Tư Noãn đang nghe tọa đàm thì cảm giác có ánh mắt quái dị nhìn nó, thì ra là anh nha” Điền Điền biểu hiện thái độ biết rõ, sau đó lại dùng ngón tay chỉ vào hai người là Dương Tư Noãn và Vương Kiến Khôn “Hai người đúng là có điểm gì đó chung chung? A, đúng rồi, là tâm linh tương thông” Sau khi nói xong thì tặc tặc cười. Dương Tư Noãn nghe xong thì thiếu chút nữa ngất đi, người này là cái loại gì đây, cái miệng không biết che lại gì cả, tại sao cô lại có người bạn như vậy chứ, đúng là bị kịch a. “Điền Điền, chớ nói nhảm” Dương Tư Noãn hung

hăng liếc Điền Điền, sau đó nói với Vương Kiến Khôn “Anh đừng nghe nó nói bậy bạ, nha đầu này vừa thấy anh là sẽ nói năng lộn xộn liền” Hừ, gậy ông đập lưng ông. Lúc Điền Điền đang muốn phát tác thì đúng lúc điện thoại vang lên, Dương Tư Noãn liền nhún mày cười với cô. Điền Điền cũng nhún mắt, lấy điện thoại ra nghe, lập tức giọng nói trở nên rất dịu dàng “Luu Húc à... được...ừ, được, em lập tức tới ngay” Nói xong thì tắt máy, sau đó nhìn nhìn kiểu xin lỗi với Vương Kiến Khôn “Kiến Khôn, thật ngại quá, em có chút việc phải đi gấp, em đi trước, lần sau có rảnh sẽ liên lạc lại sau” “Không sao, Điền Điền, em cứ đi trước đi” Vương Kiến Khôn nhìn Điền Điền cười cười, rồi nói tiếp “Cũng đúng lúc anh có việc muốn nói với Tư Noãn” Dương Tư Noãn vốn muốn cùng đi với Điền Điền, nhưng Vương Kiến Khôn lại nói như vậy, cho nên lời muốn nói cũng không ra khỏi miệng được rồi, đành phải dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về Điền Điền. “Được rồi, hai người cứ từ từ nói chuyện, em đi trước. À quên, Tư Noãn, lúc về nhớ gọi điện thoại cho tớ nghe” Điền Điền vờ như không phát hiện âm hiệu của Dương Tư Noãn, lập tức bước đi thẳng. Hừ, cho chết, ai bảo cậu vừa rồi chơi lại tở, hắc hắc. Dương Tư Noãn thăm mắng một tiếng : nha đầu thói tha. Tuy trong lòng Dương Tư Noãn rất cảm kích Vương Kiến Khôn, nhưng vì anh ta có quan hệ với Tô Minh Tuấn, nên cô không muốn tiếp tục có liên lạc với anh ta, vừa nhìn thấy Vương Kiến Khôn, cô sẽ không tự chủ mà nghĩ đến Tô Minh Tuấn, cảm giác không thoải mái tí nào. Nhưng bây giờ đã gặp mặt, lại không thể không để ý đến người ta. Điền Điền chết tiệt, thật sự là đã đạt đến trình độ nào đó rồi. “Đúng rồi, Kiến Khôn, anh nói tìm em có việc, là chuyện gì vậy ?” Dương Tư Noãn nghĩ thầm muốn rồi đi chỗ này nhanh nhanh. Vương Kiến Khôn có ý bảo vừa đi vừa nói chuyện “Cũng không có chuyện gì cả” Giọng nói dừng lại một chút rồi nói tiếp “Tư Noãn, gần đây em thế nào ?” “Ừ, em rất khỏe nha” Dương Tư Noãn nghe xong lời thăm hỏi ân cần của anh ta thì trong lòng vẫn có chút ảm áp. Vương Kiến Khôn nhìn thoáng qua Dương Tư Noãn, sau đó lại sâu kín nói “À, vậy là tốt rồi. Em biết không, anh đã gửi rất nhiều tin nhắn cho em nhưng em đều không trả lời, sau này mới biết là em đã đổi số rồi” Nói xong thì cười khò một cái, chẳng lẽ vì Tô Minh Tuấn mà cũng hận lấy sang anh sao ? Đây chính là chuyện anh không muốn nhất. “À, thật ngại quá” Dương Tư Noãn có chút xấu hổ, sau đó là nói dối “Sim cũ không cẩn thận rơi vào nước rồi, không thể dùng lại được nữa, đành phải thay một sim mới, cho nên tất cả số điện thoại đều mất hết, không thể liên lạc được với anh cũng đúng thôi” Sau khi nói xong thì lạng lẽ lau mồ hôi trên trán, NND, thì ra nói dối cũng không dễ dàng nha. Aiz, mà mình nói ra cũng được đấy thôi, hơn nữa đây là là lời nói dối có thiện ý nha. Hi hi, Dương Tư Noãn cổ vũ cho bản thân mình một chút. Vương Kiến Khôn nghe cô nói như vậy, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, cũng không muốn phản bác lại lời cô, chỉ nhàn nhạt đáp trả “À, ra là vậy” “Ừ, đúng vậy a, thật là xui xẻo” Dương Tư Noãn tiếp tục giả ngốc, nhưng mà ngược lại mặt lại đỏ, thật vất vả mới nói dối được, xem ra người khác không tin tưởng được rồi, cũng may là trời buổi tối, không có ánh sáng, cho nên Vương Kiến Khôn không nhìn rõ sắc mặt cô, nếu không càng khó nói chuyện. “Đúng rồi, anh đến thành phố A khi nào vậy ?” Dương Tư Noãn tranh thủ thời gian chuyển qua đề tài khác. “Ha ha” Vương Kiến Khôn cười khẽ một tiếng nói “Thật ra anh đã đến thành phố A được nửa tháng rồi, anh từng đến công ty tìm em, nhưng mà lại không có em ở đó, anh để lại số điện thoại cho đồng nghiệp của em, để em gọi lại cho anh, kết quả là...hắc hắc” Anh cười khổ một tiếng tiếp tục nói “Sau này công việc tương đối nhiều nên không có thời gian đi tìm em nữa, không ngờ hôm nay lại được gặp em ở đây” Nói xong lại thăm sâu nhìn thoáng qua Dương Tư Noãn, trong ánh mắt khác thường là tâm tình bắt đầu khởi động. Dương Tư Noãn đỏ mặt hời hợt, đột nhiên nhớ tới ngày đó Điền Điền có đưa một tờ giấy nhỏ cho cô, thì ra là số điện thoại của Vương Kiến Khôn. Nhưng mà cũng không thể trách cô được, là do anh ta không ghi tên ra đó chứ. Nhưng là nếu anh ta có ghi tên ra thì này sẽ gọi điện sao ? Hắc hắc, khẳng định là sẽ không rồi, aiz, coi như xong, không nghĩ nhiều như vậy làm chi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Già Trẻ Đều Mê Hoặc

“Đúng rồi, khi nào thì anh trở về ?” Dương Tư Noãn cảm giác cảm thấy Vương Kiến Khôn có điểm là lạ, cho nên hy vọng anh ta nhanh trở lại Nghi Thành đi. “Em rất muốn anh trở về sao ?” Đột nhiên Vương Kiến Khôn dừng bước, nhìn xem Dương Tư Noãn, con người đen sẫm dưới ánh điện lại toả sáng loè loè. “À, em không có ý này” Dương Tư Noãn thật sự không biết trả lời như thế nào, không thể nói ra ‘đúng vậy’ như trong lòng nghĩ được. “À, ý của em là, anh không dễ dàng gì đến thành phố A, em và Điền Điền muốn mời anh ăn bữa cơm thôi” Cô lại lau mồ hôi. “Thật không ? Vậy sau này cơ hội như vậy nhiều lắm” Vương Kiến Khôn lại nở một nụ cười “Công ty của anh đúng lúc mở một chi nhánh công ty ở thành phố A, mà anh lại là người phụ trách ở chi nhánh. Nói cách khác, từ nay về sau chúng ta cùng hít thở một bầu không khí chung trong một thành phố rồi” Trong lời nói của Vương Kiến Khôn nghe có chút mập mờ, nhưng trên mặt Dương Tư Noãn vẫn tươi cười, sau đó tránh nặng tìm nhẹ nói “Thật sao ? Vậy nên chúc mừng anh thăng chức rồi, Vương tổng” Trong đôi mắt đen của Vương Kiến Khôn lóe lên một tia cô đơn không dễ phát hiện được, nên Dương Tư Noãn không chú ý đến, mà có lẽ là không muốn chú ý đến thì đúng hơn. Nhưng rất nhanh Vương Kiến Khôn đã điều chỉnh lại tâm trạng, cười nói “Không cần phải cười anh, như vậy đi, hôm nào đó anh mời em và Điền Điền ăn bữa cơm” “Chắc chắn đó” Dương Tư Noãn vừa nghe có người mời ăn cơm, lập tức hai mắt tỏa sáng “Một lời đã định, không được quýt nợ đâu đấy” Trong lòng Dương Tư Noãn không hề khách sáo, không có tiền đồ chút nào, trước mắt được ăn ngon cái đã, aiz. Nha đầu nhỏ này vẫn giống như thời đại học, không hề có sức miễn dịch với ăn uống, đột nhiên trong lòng Vương Kiến Khôn cảm thấy rất ảm áp. Aiz, xem ra có một số việc cần phải đến từ từ, không thể nóng vội, trong lòng anh nghĩ như vậy cho nên đã bình thường lại, lập tức trong lòng cảm thấy thoải mái hơn. Cho nên anh không tự chủ được mở miệng trêu đùa “Ha ha, sẽ không đâu, có thể mời được hai người đẹp ăn cơm cũng là vinh hạnh nhỏ của anh đó” “Hừ hừ, Vương Kiến Khôn, bây giờ anh cũng học cái thói lải nhải phải không ?” Dương Tư Noãn trêu ghẹo nói, vừa nghe người ta mở miệng mời ăn cơm thì thái độ đối với Vương Kiến Khôn đã tốt hơn rất nhiều. “Kiến Khôn, thời gian không còn sớm nữa, em về trước đây” Dương Tư Noãn nhìn thời gian trên điện thoại, đã hơn mười giờ rồi, nếu không trở về thì ba mẹ sẽ lo lắng. “Anh đưa em về” “À, không cần đâu, em gọi cho Điền Điền đón em về là được, cô ấy còn đang chờ em” Dương Tư Noãn từ chối lễ phép. Vương Kiến Khôn cười cười tự giễu “Vậy được rồi, em hỏi Điền Điền đang ở đâu trước đi, anh đưa em tới đó” Dương Tư Noãn không từ chối nữa, dù nói thế nào thì hai người cũng là bạn bè của nhau mà. Vì vậy cô gọi điện thoại cho Điền Điền, lúc nghe điện thoại không tránh khỏi mấy lời trêu chọc của Điền Điền, nhưng Dương Tư Noãn không để ý đến. Cuối cùng hai người hẹn gặp nhau ở bãi đỗ xe. Sau đó Dương Tư Noãn và Vương Kiến Khôn sống vai nhau đi đến bãi đỗ xe. ~~~oO~~~ Roch từ trong hội trường đi ra, nhưng mà đằng sau vẫn có một đám fan phụ nữ già trẻ đều có đi theo sau. Người chủ trì không ngừng giải thích : hôm nay giáo sư Roch còn có lịch trình khác nữa, lần sau nếu có cơ hội thì mọi người đến nghe giáo sư Roch giảng bài lần nữa. Nhưng đám fan kia không hiểu lời nói một chút nào, mà trong đó phụ nữ lại chiếm đa số, dù loại phụ nữ hình dạng, màu sắc khác nhau, tất cả đều dùng ánh mắt mê đắm nhìn chăm chăm vào Roch, hận không thể nhào lên, nhưng khi nhìn thấy dáng người hai vệ sĩ đi bên cạnh Roch thì lại sợ hãi không dám bước lên trước, trên mặt mỗi người là vừa muốn biểu lộ vừa sợ hãi. Mộ Minh Hiên và Trần Vũ Phàm đi đến đúng lúc nhìn thấy tình cảnh này. Anh hừ lạnh một tiếng “Thật đúng là nhìn không ra, Roch đúng là già trẻ đều mê hoặc !” Trần Vũ Phàm đứng một bên cười trộm, nói “Ừ, sao trong không khí lại có mùi chua vậy nhỉ ?” Mộ Minh Hiên quăng một ánh mắt “Cậu muốn chết à ?” cho Trần Vũ Phàm. Lập tức anh ta dẩu đi nụ cười, nhưng trong lòng đã cười đến chết trong rồi. Lúc đám phụ nữ kia nhìn

thấy Mộ Minh Hiền và Trần Vũ Phàm, thì tiếng hét lại nhiều hơn nữa, có một số người ngưỡng mộ Mộ Minh Hiền liền vội vàng chạy qua, nhưng mà tất cả đều bị bảo vệ của Roch ngăn lại. Có cô đứng tại chỗ khóc rống lên, thượng đế ơi, tại sao người lại xử phạt con như vậy? Để cho con nhìn thoáng qua nhiều anh đẹp trai mà lại không để cho con có được, a, con muốn đi tìm cái chết, đâm đầu vào tường. ... “Đi thôi” Mộ Minh Hiền nhìn Roch rồi nhàn nhàn nói một tiếng, cũng không đợi phản ứng của Roch, tự mình đi lên trước, cũng không thèm nhìn đến đám phụ nữ si mê kia. Roch khó hiểu nhìn qua Trần Vũ Phàm, nhưng Trần Vũ Phàm chỉ cười tà một tiếng. Tên nhóc Minh Hiền này làm sao vậy? Tại sao mình lại có cảm giác như đắc tội với nó nhỉ? Nhưng hôm nay mình làm gì có thời gian để đắc tội với nó đâu chứ. Roch dùng ánh mắt điều tra nhìn qua Trần Vũ Phàm, dùng ngón tay chỉ chỉ Mộ Minh Hiền. Trần Vũ Phàm nhìn bộ dáng Mộ Minh Hiền buồn bực đang đi phía trước, trên mặt lại nở nụ cười gian chối lợ. Sau đó nói nhỏ bên tai Roch vài câu, Roch nghe xong không khỏi cười lên, chuyện này không giống với biểu hiện bình thường của tên nhóc Minh Hiền này nha. Nhưng mà, sau khi nghe Trần Vũ Phàm nhắc nhở nên Roch cũng đã nhớ đến cô bé Dương Tư Noãn kia, cô bé có ánh mắt trong suốt, khuôn mặt thuần khiết, thái độ ngượng ngùng, toàn bộ đều xuất phát từ nội tâm, không hề ra vẻ thù mị giả dối, thật là một cô gái thanh thuần hiếm có. Lại nghĩ tới bộ dạng chật vật của cô bé khi rời đi, ha ha, chắc cô bé là một cô gái rất thú vị. Roch hí hóp, nở một nụ cười, khuôn mặt ôn hòa làm cho người ta dễ dàng trầm luân trong đó. Trần Vũ Phàm nhìn thoáng qua thấy được biểu hiện của Roch, trông mặt lại đảo lông vòng, ha ha..., có... “Roch, thầy cảm thấy cô bé Dương Tư Noãn kia thế nào? Giọng nói Trần Vũ Phàm hỏi Roch rất nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để Mộ Minh Hiền nghe được. “A, Dương Tư Noãn?” Nhất thời Roch cũng chưa kịp có phản ứng. “Chính là cô bé vừa rời ngõ ngác nhìn thầy, sau đó muốn thầy ký tên, sau đó lại hỏi thầy đã kết hôn chưa đó, chính cô bé ấy đấy” Trần Vũ Phàm cố ý nhắc nhở Roch, Mộ Minh Hiền ở trước nắm tay lại đã rất chặt rồi. “À, tôi nhớ ra rồi, đúng đúng, hình như cô bé có nói qua tên của mình, cậu nhắc nên tôi đã nhớ ra rồi” Đột nhiên Roch hiểu ra ý đồ của Trần Vũ Phàm nên phối hợp lại rất ăn ý. “Cảm thấy cô bé thế nào?” “Ừ, không tồi, rất thanh thuần” Roch nói ra cảm giác từ lòng mình. “Thật sao? Thầy cũng hiểu được à, thầy cảm thấy em kết giao cùng cô bé đó thế nào, có thích hợp không?” Trần Vũ Phàm tiếp tục khiêu chiến trọng tâm với Mộ Minh Hiền. “Vấn đề này...” Roch vốn diễn trò với Trần Vũ Phàm, nhưng đối với vấn đề này, đột nhiên ông không muốn nói, chỉ nhàn nhạt nói một câu “Khó mà nói được” “Vì sao chứ?” Lần này Trần Vũ Phàm thật sự khó hiểu, tại sao Roch lại nói như vậy? Hắn nhìn nhìn Roch, hy vọng có thể phát hiện ra điều gì đó không ổn trên mặt ông không. Mộ Minh Hiền nghe Trần Vũ Phàm cố ý bàn luận với Roch về Dương Tư Noãn, lúc nghe Roch nói có ấn tượng không tồi về Dương Tư Noãn thì lửa cháy trong lòng càng bốc cao hơn nữa, nếu như đối tượng không phải Roch thì anh đã ra tay từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cô Cầm Miệng Cho Tôi

Trần Vũ Phàm và Roch vừa đi vừa nói, đột nhiên Mộ Minh Hiền dừng bước, giống như đang nhìn gì đó. Hai người bước nhanh đi tới, cũng nhìn theo ánh mắt của Mộ Minh Hiền. A, phía trước con đường có một đôi yêu nhau sóng vai bước đi. Mộ Minh Hiền gắt gao nhìn chăm chăm về hai người phía trước, trong lòng thầm nghĩ: Cái cô này đúng là chuyên đi quyến rũ đàn ông, mười phút trước còn muốn biết Roch đã kết hôn hay chưa, một giây sau đã anh anh em em với người khác, còn không biết có bao nhiêu con cả đàn ông như vậy rồi, thật đúng là một phụ nữ không biết xấu hổ. Trần Vũ Phàm cũng kỳ quái nhìn kỹ, a, cô bé kia hình như là... Aha ha. Trần Vũ Phàm vui vẻ, dùng cánh tay huých huých vào Mộ Minh Hiền “Này, hình như kia là Dương Tư Noãn thì phải, người đi bên cạnh chắc là bạn trai cô bé rồi” Dương Tư Noãn và Vương Kiến Khôn vừa đi vừa nói. Vương Kiến Khôn cũng nhân cơ hội này muốn xin số điện thoại mới của Dương Tư Noãn, lần này cô thật sự không tìm được cái cớ gì để không cho rồi, aizz. Đột nhiên Dương Tư Noãn cảm giác sau lưng có cảm giác lạnh buốt, toàn thân run rẩy một chút, cảm giác này giống như đã trải qua khi nào rồi? Cô lập tức quay đầu lại, bởi vì trong sân trường người đến người đi, cô cũng không chú ý đến mấy người Mộ Minh Hiền, cũng không phát hiện có cái gì không ổn. Vương Kiến Khôn phát hiện thấy Dương Tư Noãn có điểm khác thường, liền quan tâm hỏi thăm “Làm sao vậy?” Dương Tư Noãn cười ngọt ngào với anh “A, không có gì, em chỉ cảm giác hình như có người nhìn chúng ta thôi, nhưng có thể em quá mệt mỏi nên có ảo giác” Vương Kiến Khôn nhìn nhìn xung quanh, cũng không phát hiện có gì không ổn, hai tay nâng vai cô an ủi “Không cần sợ, có anh ở đây rồi, xem có ai dám có ý đồ xấu với em” “Ừ” Dương Tư Noãn gật đầu, sau đó hai người nhìn nhau cười rồi tiếp tục đi về phía trước. “A!” Đột nhiên Dương Tư Noãn hét lên một tiếng, không biết từ khi nào có người ở sau chạy lên túm lấy tay của cô lôi cô đi, người nọ rất khỏe, có vùng vẫy như thế nào cũng không thoát. Bởi vì người ta đưa lưng về phía cô nên không thấy rõ mặt, nhưng nhìn bóng lưng thì nhất định là một người đàn ông. Đàn ông, Dương Tư Noãn thật sự rất sợ hãi, theo bản năng hô to với Vương Kiến Khôn “Vương Kiến Khôn, cứu em” Lúc đầu Vương Kiến Khôn hơi sững sốt một chút, nghe tiếng kêu cứu của cô mới bừng tỉnh, chạy nhanh đuổi theo. Vương Kiến Khôn vừa đuổi theo vừa hô “Mau buông cô ấy ra, nếu không tôi báo cảnh sát” Đường như Mộ Minh Hiền không nghe thấy nên không quay đầu lại, còn Dương Tư Noãn thì vừa gầy dựa vào lưng kêu cứu. Mấy người tốp năm tốp ba đi ngang qua cũng kỳ quái nhìn xem, không hiểu chuyện gì xảy ra. Roch và Trần Vũ Phàm hai người thoáng nhìn qua nhau rồi cũng đi theo, Roch lắc đầu khẽ thở dài một cái. Mộ Minh Hiền nghe tiếng kêu cứu của Dương Tư Noãn thì tức điên lên rồi, cả tay và chân đều dùng sức, cơ hồ là một đường chạy chậm đi thẳng đến xe của anh, mở cửa xe đẩy Dương Tư Noãn vào, sau đó khoá trái cửa lại. Mộ Minh Hiền ngồi trên ghế lái khởi động xe. “Anh là ai, nhanh thả tôi xuống” Đến bây giờ Dương Tư Noãn cũng không hiểu được đây là chuyện gì xảy ra, làm sao đang yên đang lành lại bị người ta bắt cóc rồi, rốt cuộc là tổng tiền hay cưỡng hiếp đây. “Anh thả tôi đi đi, anh muốn bao nhiêu tiền, tôi...tôi đều cho...cho anh” Dương Tư Noãn thật sự rất sợ hãi nha, nói chuyện đã cả lần rồi, cô vội vàng mở ví tiền ra, móc tất cả tiền đưa về phía trước “Toàn bộ tiền của tôi đều cho anh, tôi chỉ...chỉ có chừng này thôi, xin anh...thả tôi đi” Giọng cô càng ngày càng nhỏ đến khi nói xong lời cuối cùng, bởi vì cô không biết người nọ có thể chê cô đưa ra ít tiền không. Mẹ nó, cô gái này lại cho anh là loại cướp bóc, nhìn qua gương chiếu hậu chứng kiến Dương Tư Noãn đưa ra hơn một trăm tệ cho anh, thật sự Mộ Minh Hiền đã bị cô đánh bại, cô gái này nghĩ rằng cô ta có rất nhiều tiền lắm à. “Cô cầm miệng cho tôi” Mộ Minh Hiền quay đầu lạnh lùng nói một câu, không cho Dương Tư Noãn cầm miệng lại thì không biết cô gái ngu ngốc này còn có thể làm ra chuyện gì. Anh thật sự rất sợ mình sẽ bóp cổ cô đến chết. Dương Tư Noãn nghe giọng nói kia nạt nộ thì càng sợ hãi hơn, nhưng đồng thời cũng thấy rõ ai đã bắt cóc mình. A, thì ra là tên lưu manh kia, mẹ nó, hôm nay thật là ra khỏi cửa không hên chút nào, gặp phải quỷ. Biết là Mộ Minh Hiền bắt mình đi, đột nhiên Dương Tư Noãn không còn sợ hãi như vậy nữa, nhưng cô có nghĩ đến nát óc cũng không hiểu được tại sao anh ta lại bắt cóc mình, chẳng lẽ do mình đánh anh ta một bạt tai, hay là anh ta muốn mình bồi thường tiền? Hừ, nếu là đúng như vậy thì làm cho anh ta không đòi tiền nữa là được, dù sao đòi tiền cũng không có. “Này, rốt cuộc anh muốn làm gì vậy?” Dương Tư Noãn vốn định đắp một câu đồ đẽ gái, nhưng lại sợ chọc giận anh ta, dù sao bây giờ cô đang ở trong tay anh ta mà. Không có phản ứng. “Này, tại sao anh không nói chuyện, nói gì đi chứ?” Vẫn không có phản ứng. “Được rồi, anh không nói gì hết nhé” Dương Tư Noãn nghiêng người mở cửa xe, lại phát hiện cửa bị khoá trái rồi, căn bản không mở được, cô nhụt chí dựa lưng vào ghế ngồi. “Cô muốn chết à” Cuối cùng Mộ Minh Hiền cũng mở miệng, anh nhìn qua gương chiếu hậu thấy

Dương Tư Noãn mở cửa xe trong khi xe đang chạy, rớt cuộc trong đầu cô gái này chứa những gì đây. “Anh...” Dương Tư Noãn đang chuẩn bị nói chuyện thì đột nhiên xe phanh gấp, dừng lại, cô không chủ ý nên đâm đầu vào ghế phía trước, cô chậm rãi bình tĩnh lại nhìn về phía trước. Mộ Minh Hiền đã xuống xe, một mình đi lên trước, thì ra là Vương Kiến Khôn chặn trước đầu xe. “Cậu muốn chết à, nhóc con, cậu cút ra xa một chút cho tôi” Mộ Minh Hiền nhìn thấy Vương Kiến Khôn thì hận không thể chặt hai tay của tên đó xuống, đem hất vút qua một bên, vừa rồi lại lấy tay đặt trên vai Dương Tư Noãn cơ đấy. “Anh là ai, tại sao lại muốn bắt cô ấy đi?” Sau khi Vương Kiến Khôn đến thành phố A chưa được bao lâu thì có biết đến danh tiếng của Mộ Minh Hiền, nhưng lại chưa thấy Mộ Minh Hiền lần nào. Vương Kiến Khôn chỉ cảm thấy người đàn ông trước mắt này khí vũ hiên ngang, hai đầu lông mày toát lên vẻ quý khí, làm cho người ta không tự chủ được kính sợ anh ta, nhưng hắn là đàn ông, cũng có kiêu ngạo của mình, cho nên mặc kệ anh ta là người nào cũng không thể ức hiếp Dương Tư Noãn. “Chuyện của tôi còn chưa đến lượt cậu quản” Mộ Minh Hiền khinh thường nói, sau đó cũng không thèm nhìn Vương Kiến Khôn liền đi về phía xe. “Kiến Khôn, tôi cứu em nhanh, cứu em, Kiến Khôn” Dương Tư Noãn gõ cửa kính xe, nhưng kính xe này cách âm quá tốt, âm thanh gì bên ngoài cũng không nghe thấy, thậm chí Vương Kiến Khôn còn không nhìn thấy được Dương Tư Noãn. “Anh không cần phải khinh người quá đáng” Vương Kiến Khôn muốn bước lên thì hai cánh tay đã bị người giữ lại. Vương Kiến Khôn giương mắt nhìn xem, lại là hai người đàn ông có khí thế bất phàm kia, một người tuổi còn trẻ, một người thì hơi đứng tuổi một tí, xem ra anh ta là người có thân phận địa vị. “Anh bạn, nếu như không muốn dính đến phiền toái thì mời anh cách xa cô gái kia ra một chút” Trần Vũ Phàm cảnh cáo Vương Kiến Khôn, nhưng trong lòng lại có một chút đồng cảm với thanh niên này, aiz, cô gái mà Mộ Minh Hiền đã vừa ý thì người khác còn có cơ hội nữa không? “Dựa vào cái gì? Tôi là bạn trai cô ấy” Vương Kiến Khôn thốt ra, căn bản cũng không biết vì sao mình lại có thể nói như vậy? Nếu như Dương Tư Noãn biết thì nhất định sẽ trách hắn, nhưng là, aiz, mặc kệ, trước tiên cứu cô ấy đã rồi nói sau. “Hơn nữa nhìn bề ngoài của hai người cũng là người có thân phận địa vị, như vậy cũng không thể chèn ép người được” Vương Kiến Khôn tiếp tục nói. Roch nhú nhú mày, thả một cánh tay của Vương Kiến Khôn ra, đi đến bên cạnh xe gọi to một tiếng “Minh Hiền” Mộ Minh Hiền quay kính xe xuống, không để cho Roch nói tiếp, chỉ nhìn về phía Trần Vũ Phàm “Vũ Phàm, cậu đưa Roch về khách sạn trước đi” Sau đó quay kính xe lên lại rồi khởi động xe chạy thẳng về trước. “Tư Noãn” Vương Kiến Khôn trở mắt nhìn Dương Tư Noãn bị mang đi. Roch bất đắc dĩ lắc đầu khẽ thở dài một tiếng, aiz, đứa trẻ này. Khi Mộ Minh Hiền đã đi, Trần Vũ Phàm mới thả tay Vương Kiến Khôn ra, cũng không để ý đến phản ứng của Vương Kiến Khôn, liền cùng Roch đi về khách sạn trước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cứu Tớ

“Kiến Khôn, Kiến Khôn” Dương Tư Noãn ra sức đập cửa kính xe, có thể Vương Kiến Khôn không nghe được tiếng kêu cứu của cô, cô cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Vương Kiến Khôn cách cô càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất hẳn. “Này, cái tên biến thái kia, anh nhanh thả tôi xuống đi” Dương Tư Noãn hét lớn tiếng, có thể người phía trước như tượng gỗ nên căn bản không có phản ứng. “Được, là anh không thả tôi đấy nhé” Dương Tư Noãn đột nhiên nghĩ tới, tại sao lại quên một câu nói quan trọng: có khăn thì tìm đến cảnh sát. Đúng, tìm mấy chú cảnh sát giúp đỡ, tôi không tin cảnh sát mà anh cũng không sợ. “Alô, 110 phải không?” “Chào cô, có chuyện gì cần giúp đỡ sao?” Giọng nói của một cảnh sát truyền tới. “Các chị mau tới cứu tôi, tôi bị người ta bắt cóc rồi, đang ở trên xe” “Nói cho tôi biết vị trí của cô” “Tại vùng phụ cận thành phố A” “Biển số xe?” “Không biết biển số xe, chỉ biết là một chiếc BMW thôi” “Có mấy người?” “Chỉ có một người đàn ông, tên Mộ Minh Hiền” Hắc, may mắn là nhớ rõ tên của anh ta, cái tên nổi tiếng như vậy, hẳn là rất dễ dàng tra ra số xe thôi. “Cô gái, xin hỏi Mộ Minh Hiền nào?” Mẹ nó, đây cũng là câu hỏi à? Chẳng lẽ còn có mấy Mộ Minh Hiền khác nữa. “Chính là Mộ Minh Hiền tổng tài tập đoàn Đình Thiên đó” Dương Tư Noãn có chút mất hứng. Đầu điện thoại bên kia thoáng im lặng “Cô gái, báo án giả là phạm pháp, cô có biết không đây? Chúng tôi rất bận rộn, lúc cô đang báo án giả, nếu có người thật sự gặp vấn đề nhưng vì cuộc gọi của cô mà không kịp thời báo án, hậu quả xảy ra cô có thể chịu trách nhiệm không?” “Đồ... đồ...” Gì cảnh sát tận tình khuyên bảo giáo dục Dương Tư Noãn một trận, sau đó cúp máy cái rụp. Mộ Minh Hiền tổng tài tập đoàn Đình Thiên bắt cóc người, nằm mơ tôi cũng muốn anh ta đến bắt cóc tôi đây này! Các cô gái trẻ tuổi thời nay trí tưởng tượng thật phong phú quá! “Chị nói báo án giả gì chứ?...Alô, alô?” Trong điện thoại trừ tiếng tút tút ra vẫn chỉ có tiếng tút tút. Dương Tư Noãn tức giận ném di động qua một bên, mẹ nó, gì mà 110 chứ, lại nói cô báo án giả, cảnh sát bắt người ta đóng thuế để làm gì? Bón tiền thư ta đây bây giờ bị bắt cóc, lại nói ta báo án giả, tức chết mất. Mộ Minh Hiền ngồi phía trước nghe đoạn đối thoại khôi hài kia, sắc mặt vẫn lạnh lùng không đổi, cô gái chết bầm này lại thật sự nghĩ anh là loại cướp bóc, còn dám gọi điện thoại báo cảnh sát, thật là rất cần phải ăn đòn rồi. “Tích tích” Âm thanh tin nhắn điện thoại của Mộ Minh Hiền, anh ta nhìn qua một cái rồi tiện tay xóa đi. Xe dừng lại một lần nữa, lần này Dương Tư Noãn đang tựa vào ghế sau bất ngờ bị chồm lên trước đụng phải thành ghế, mẹ ơi, sao rơi đầy trời rồi. “Này, tại sao anh lại dừng xe?” Dương Tư Noãn đau đến nhe răng nhếch miệng. Lại là không có âm thanh gì cả. Dương Tư Noãn ngẩng đầu lên nhìn nhìn ra ngoài cửa xe, mẹ ơi, đây là nơi nào đây, giống như ở một nơi hoang vu a, nhìn hồi lâu cũng không thấy có người qua đường hay có xe chạy qua. Vừa rồi ở nơi đông người nên Dương Tư Noãn vẫn không biết sợ hãi như thế nào, có thể đang ở một nơi vắng vẻ như vậy nên trong lòng không khỏi thấy sợ hãi, đặc biệt là sợ người đàn ông này, chính mình đã từng đánh anh ta, mắng anh ta, đáng sợ nhất là anh ta đã từng cứu mình, nhưng rớt cuộc không biết anh ta muốn làm gì, chao ôi, làm sao bây giờ đây. Điện thoại, đúng, gọi điện thoại cho Điền Điền. Điện thoại vừa kết nối được cô liền run rẩy nói “Alô, Điền Điền, tôi cứu tớ với?” “Tư Noãn, cậu đang ở đâu vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?” Giọng nói lo lắng của Điền Điền truyền tới. “Tớ cũng không biết đây là nơi nào, chỉ biết nơi này rất vắng vẻ, cũng không có một toà nhà nào rõ ràng cả” Dương Tư Noãn bất đắc dĩ nói. Đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc rồi giọng nói của Điền Điền lại truyền tới “Noãn Noãn, đừng sợ, tớ sẽ nghĩ biện pháp tìm được cậu, cậu không cần lo lắng biết không, nhất định phải bảo vệ mình thật tốt” “Ừ” Dương Tư Noãn rơm rớm nước mắt ngắt điện thoại. Mộ Minh Hiền vốn nhìn tin nhắn kia thì tâm trạng đã tụt dốc lắm rồi, bây giờ lại nhìn qua kính chiếu hậu thấy biểu hiện sợ hãi của Dương Tư Noãn thì trong lòng càng bức bối hơn nữa. Cô gái chết bầm này đối với đàn ông khác đều vui vẻ ra mặt, vì sao đối với mình lại trung ra bộ mặt giống như ăn nướp đắng, nếu không thì tỏ ra thái độ rất chán ghét mình, mẹ nó, cô ta quá ghê tởm. “Đừ” Mộ Minh Hiền không hiểu hét to một tiếng với Dương Tư Noãn, Dương Tư Noãn khẽ giật mình, tay run lên làm điện thoại rớt xuống sàn xe, thảm rồi, đã lên con rồi! “Anh nghĩ anh đang làm gì? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?” Dương Tư Noãn phục hồi lại tinh thần gầm lên, hiện tại sợ cũng không giải quyết được vấn đề, không trông cậy được người khác thì phải dựa vào bản thân mình thôi, cậu người không bằng cậu mình đi. “Cô ở đây sợ hãi cái gì?” Mộ Minh Hiền đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn chứng kiến trong ánh mắt của anh ta có hai ngọn lửa nhỏ đang cháy, mặt cũng âm âm đáng sợ, khiến cô không khỏi khiếp đảm vài phần. “Tôi sợ hãi? Vì sao tôi phải sợ chứ, thật là buồn cười” Tuy Dương Tư Noãn có chút lo lắng, nhưng vẫn không chịu thua, cũng dùng đôi mắt đẹp rơm rớm nước mắt trừng lại Mộ Minh Hiền, áo găng không để nước mắt chảy ra, không thể để cho anh ta xem thường chính mình được. Nhìn khuôn mặt quật cường mà đỏ bừng lên, đôi môi phàn nộn hơi khô, dưới ánh đèn trần xe, trong con

người ngập nước lại toả ra ánh sáng khác thường, bởi vì khăn trương mà hơi thở dồn dập như có như không phả lên mặt mình, đột nhiên Mộ Minh Hiền cảm giác cổ họng khô khốc, không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, đồng thời ở một nơi nào đó trong lòng lại mềm nhũn, có lẽ hôm nay bản thân mình đã làm sai rồi. Người đàn ông này thật sự là yêu nghiệt, cái trán cao rộng có chút nhẵn lại, mũi thẳng tắp, môi mỏng kêu gọi khẽ mím, một đôi mắt đen sâu thẳm nhìn vào không thấy đáy. Nếu không biết người đàn ông này là tên dê gái, lưu manh thì nói không chừng mình cũng bị anh ta mê hoặc giống như những cô gái khác thôi. Đột nhiên Dương Tư Noãn cảm thấy môi hơi khô, à, hẳn là đã lâu không uống nước rồi, còn nguyên nhân từ này đến giờ nói nhiều nữa. Cô không tự chủ đưa lưỡi liếm liếm đôi môi khô của mình. Cô không biết làm như vậy chính là hại chính mình. Cô gái chết tiệt, không biết như vậy là nguy hiểm lắm sao ? Mộ Minh Hiền nhìn thấy Dương Tư Noãn liếm liếm môi thì trong lòng thầm mắng. Trong lòng thì mắng chửi nhưng trên người lại nổi lên phản ứng, cảm giác toàn thân khô nóng, đôi mắt nhìn về phía Dương Tư Noãn lại có thêm ý niệm tình dục. Dương Tư Noãn cũng cảm thấy Mộ Minh Hiền khác thường, theo bản năng dùng hai tay che trước ngực. Đáng chết ! Mộ Minh Hiền gầm nhẹ một tiếng, không thể kiên nhẫn được nữa, đột nhiên anh lưu loát vươn chân qua, nhôm dẩy từ ghế lái ra ghế sau, ngồi xuống bên cạnh Dương Tư Noãn, tay dài vươn ra có chút bá đạo ôm Dương Tư Noãn vào ngực của mình, hạ môi mình xuống môi cô. Biến hoá bất thành linh làm cho Dương Tư Noãn như nằm trong mơ, hoàn toàn không biết tình huống bây giờ là gì ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Cẩn Nát

Mộ Minh Hiền đặt môi trên đôi môi mềm mại của Dương Tư Noãn, toàn thân nhìn không được run run. Dương Tư Noãn phát hiện anh ta muốn hôn cô, theo bản năng hét lên một tiếng “A”, nhưng môi vừa hé mở thì Mộ Minh Hiền liền nhân cơ hội đi vào, dùng đầu lưỡi uốn lượn của mình đuổi theo cái lưỡi tròn mềm ngọt ngào của cô, thật thom quá, lần này hôn không giống với lần trước, lần này là tinh tế nhắm nháp, tinh tế hiểu biết. Rốt cuộc Dương Tư Noãn cũng hậu tri hậu giác tỉnh ngộ ra mình bị cưỡng hôn rồi, mẹ nó, lưu manh đáng chết, cô dùng hàm răng ra sức mà cắn. Trong miệng Mộ Minh Hiền bị đau nên trong lòng giận dữ, cô gái chết bầm này lại cắn hấn. Nhưng anh cũng không dùng miệng lại, mà có một loại sức mạnh rất lớn thúc dục anh chinh phục, làm cho anh càng mút nhiều hơn hương thơm của cô, đồng thời một bàn tay không an phận xoa nắn trước ngực cô, vuốt ve thứ mềm mại của cô. A, Dương Tư Noãn chỉ cảm thấy toàn thân run lên, lại rất xấu hổ, trên răng lại dùng sức lần nữa, đột nhiên trong miệng có vị ngọt ngào, dây dưa trong miệng là tràn ngập vị tanh. Oa, chảy máu, Dương Tư Noãn không dám cắn nữa, không may cắn cái tên này rồi lỡ xảy ra chuyện gì thì cô bồi thường không nổi. Cô lấy tay dùng sức đẩy Mộ Minh Hiền ra nhưng vô ích, làm sao bây giờ, “pằng” âm thanh thanh thúy vang lên lần nữa. Rốt cuộc Mộ Minh Hiền cũng thả lỏng Dương Tư Noãn ra, “phì” chỗ nước miếng ra là màu đỏ, mẹ nó, bị cô ta cắn cho nát rồi. Dương Tư Noãn ngẩng đầu nhìn về đôi mắt đang cháy lên ngọn lửa phẫn nộ, làm cho cô cũng cảm thấy ngấy đại. Người đàn ông này sẽ không giết cô chứ ? Tình hình ở đây có vẻ vắng vẻ, đúng là nơi giết người hoàn hảo, không biết ngày mai báo chí có giật tít như thế này không ‘tại một vùng ngoại ô hoang vắng phát hiện một thi thể nữ vô danh’, sau đó là đi kèm một tấm hình chụp xác chết là cô. A, cô không muốn như vậy a !!! ‘Cái đồ lưu manh nhà anh, biến thái chết tiệt, anh...anh vì sao lại ức hiếp tôi?’ Dương Tư Noãn đỏ mặt nói ra lời áp chế trước. Mộ Minh Hiền nhìn Dương Tư Noãn, trong lòng khó thở. Để cho tôi hôn cô một chút thì cô sẽ chết đi à ? Cô cho rằng người nào tôi cũng hôn hết à ? Đúng là hưởng phúc rồi mà còn không biết. “Lưu manh ? Tôi lưu manh ?” Mộ Minh Hiền cười lạnh nói, đây là lời chê bai hấn cảm thấy buồn cười nhất, hẳn đường đường là tổng tài lại thành lưu manh, không biết có bao nhiêu thiếu nữ muốn nằm dưới người hấn, thế mà cô gái trước mắt này mới chỉ có hôn qua một cái thôi mà đã nói hấn là lưu manh rồi. Hơn nữa, cô ta không phải là loại người thích đi quyến rũ đàn ông sao ? Bây giờ cô ta có tư cách gì nói hấn là lưu manh. “Tạm thời ở trước mặt tôi cô bỏ cái bộ dạng thanh thuần đó đi” Mộ Minh Hiền vừa nghĩ đến thái độ cô đối với Roch và Vương Kiến Khôn thì tức giận hơn nữa “Có bạn trai rồi còn đến nơi đông người quyến rũ đàn ông, còn muốn gả cho Roch, cô có biết xấu hổ hay không ?” Quyển rũ đàn ông ? Muốn gả cho giáo sư Roch ? Dương Tư Noãn nghe xong thì tức điên rồi, cô khi nào thì nói qua muốn gả cho giáo sư Roch, cô khi nào đi quyến rũ đàn ông để anh ta nhìn thấy. Cô chợt nhớ lại chuyện xảy ra ở bãi đỗ xe trường đại học A, có vẻ anh ta và giáo sư Roch có quen nhau rồi, chẳng lẽ những lời này là giáo sư Roch nói cho anh ta biết. Hừ, đều là ra về đạo mạo cả thôi, thiết thời cho mình đã sùng bái ông ta nhiều năm, thật sự là không thể xem bẽ ngoài được, đàn ông không có ai tốt cả. “Ai nói tôi có bạn trai, tôi thích đi quyến rũ đàn ông đấy, anh quản được tôi à ? Tôi vui đấy, tôi thích đấy” Thật sự là không hiểu được, cứ cho là đầu đưng trúng cành cây đi ! Cô lại nói tiếp “Còn có người thiện toái như giáo sư Roch, đã lớn tuổi như vậy rồi, cũng đứng tự cho mình đa tình. Ông ta nghĩ mình là tình thánh à ? Tôi yêu heo, yêu chó, yêu mèo, cũng sẽ không thích ông ta, hừ. Tôi không biết xấu hổ à, chính anh mới không biết xấu hổ !” Mộ Minh Hiền vốn nghe câu cô thích đi quyến rũ đàn ông thì rất muốn đánh chết cô, nhưng sau khi nghe cô nhắc chửi Roch thì trong lòng lại nở nụ cười, không biết khi Roch nghe được lời nói như vậy thì sẽ có phản ứng gì ? Ha ha, hay thật ! Trong lòng thì cười trộm nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài mặt. “Cô nói cô không có bạn trai ?” Lúc Mộ Minh Hiền nghe được lời này của Dương Tư Noãn, không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy có chút ít vui vẻ cũng có chút ít thoải mái, hẳn muốn xác định lời thoáng qua kia là thật hay giả, vừa rồi Vũ Phạm gửi tin nhắn nói cô đã có bạn trai rồi, chính là oắt con chặn xe hấn lúc trước. “Á” Dương Tư Noãn sững sốt một chút, nhớ tới vừa rồi mình có nói qua mình không có bạn trai, thật muốn cầm cục gạch đánh chết mình quá. Đầu óc đảo lòng vòng, đúng, nếu như mình có bạn trai thì không chừng anh ta sẽ không dám làm gì mình nữa. “Tôi nói qua lời này khi nào chứ ? Anh nghe lầm rồi” Cô vội vàng thề thốt phủ nhận “Tôi có bạn trai rồi, nếu như anh ấy biết anh đối với tôi như vậy thì chắc chắn anh ấy sẽ không tha cho anh. Tuy anh có tiền nhưng không phải ai cũng sợ anh đâu” Sau khi nói xong còn nhướn nhướn mày với Mộ Minh Hiền, hừ. “A, đúng không ? Được, tôi đây sẽ chờ” Mộ Minh Hiền nhìn thái độ của Dương Tư Noãn thì biết bây giờ cô nói ra toàn là nói dối thôi. “Sao nào ? Đây là uy hiếp sao ? Nghĩ chúng tôi sợ anh à ? Anh có tiền là giỏi lắm à ?” Nhưng mà Dương Tư Noãn thật sự rất sợ. “Có tiền là không có gì là không thể, nhưng không có tiền cũng có thể thôi, cô đừng nói là quên rồi đó, cô còn nợ tiền của tôi đấy. Quan trọng hơn nữa là mạng của cô là của tôi, tôi còn cần phải uy hiếp cô nữa sao ?” Mộ Minh Hiền miễn cưỡng nhắc nhở. Sau khi biết được Dương Tư Noãn không có bạn trai thì người cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, Mộ Minh Hiền cũng cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lại có cảm giác như vậy, nhưng chỉ âm thầm lắc đầu. “Tôi không nói anh cứu tôi, cho dù người cứu tôi là heo, là chó, là quỷ thì tôi cũng không cần anh cứu” NND, cho dù đã cứu tôi cũng không được ức hiếp tôi như vậy, trong nháy mắt lưng Dương Tư Noãn lại cứng ngắc lên. Cái gì ? Chẳng lẽ nói anh không bằng súc vật sao ? Nói cả nửa ngày Mộ Minh Hiền mới kịp phản ứng là Dương Tư Noãn đang nói móc anh, được, rất tốt, tôi đây sẽ theo chơi cùng cô. “Nhưng tôi đã cứu, đây là sự thật không thay đổi được” Mộ Minh Hiền hào tâm nhắc nhở. “Tôi đã nói cảm ơn anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa ?” Lời kia vừa thốt ra Dương Tư Noãn hận không thể cắt đứt đầu lưỡi của mình, như vậy không phải người ta đào hố chờ mình nhảy xuống sao ? “Tôi muốn thế nào à ?” Mộ Minh Hiền dùng ánh mắt nấp mờ liếc nhìn người Dương Tư Noãn “Cô nói đi, chuẩn bị báo đáp tôi thế nào đây ?” Dương Tư Noãn bị ánh mắt nhìn chằm chằm của Mộ Minh Hiền làm cho sợ hãi, liền dịch ra phía cửa xe một chút, gian nan nuốt nước miếng,

ôi, báo đáp thế nào à, cho tới bây giờ tôi cũng chưa nghĩ qua sẽ báo đáp anh, chẳng lẽ muốn tôi làm trâu làm ngựa để báo đáp, hay là lấy thân báo đáp, xùy xùy, nghĩ giỏi nhỉ, Dương Tư Noãn dùng sức lắc đầu, đây là khả năng không thể có nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 30: Cô Gái, Đừng Trẻ Con Như Thế

“Anh... anh thật vô sỉ” Dương Tư Noãn nhìn nửa ngày mới nhỏ ra mấy chữ này. “Tôi vô sỉ?” Mộ Minh Hiền hỏi ngược lại. “Đúng, anh vô sỉ, anh quá vô sỉ rồi, anh là người có thân phận địa vị như vậy, thuận tay cứu giúp người khác, lại bắt người ta trả ơn anh, hành vi như vậy so với du côn lưu manh thì có gì khác nhau, anh ngoại trừ có cái tên nổi danh ra thì không có gì khác với bọn họ cả, cũng hạ lưu, vô sỉ giống như bọn họ thôi. Anh nói... uhm” Mộ Minh Hiền buồn cười nhìn Dương Tư Noãn, cái miệng nhỏ nhắn cứ khép mở khép mở, nói không ngừng, khuôn mặt trắng nõn vì bức xúc mà đỏ bừng, dưới ánh điện lại tỏa ra ánh sáng ấm áp. Cơ thể Mộ Minh Hiền lại nóng lên, vội vàng kéo người mới bị ức hiếp qua, Dương Tư Noãn lao vào ngực của anh, vừa định phản kháng thì môi đã bị Mộ Minh Hiền phủ lên, tham lam mút vào, nếu như nói vừa rồi là bá đạo giữ lấy thì bây giờ là ôn nhu cướp đoạt. Lại nữa rồi, Dương Tư Noãn chóng mặt, mà không dám cản a, rất sợ mình sẽ cắn đứt đầu lưỡi của tên dê gái này, như vậy cô phải đền tiền mất thôi, hơn nữa cần xem ra đối với anh ta không có hiệu quả. Lúc này Dương Tư Noãn cảm thấy đầu mình đông cứng. Thần ơi, cứu tôi cứu tôi đi. “Thùng thùng” Khi Dương Tư Noãn sắp đắm chìm trong nụ hôn của Mộ Minh Hiền thì có người tới gõ cửa kính xe. Dương Tư Noãn hoàn hồn, mặt đỏ bừng bắt đầu giãy dụa. Mộ Minh Hiền mặc kệ có người quấy rầy hay không, một tay ôm cô chặt hơn, một tay đã mò vào trong áo cô, nắm lấy thứ mềm mại của Dương Tư Noãn, nhẹ nhàng xoa nắn. “Uhm” Dương Tư Noãn nhìn không được khẽ ngậm một tiếng, Mộ Minh Hiền chỉ cảm thấy nơi nào đó trên người sắp cương cứng lên rồi. Trong lòng Dương Tư Noãn đã mắng chính mình đến chết rồi, tại sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ, làm sao bây giờ đây? “Thùng thùng” Tiếng gõ cửa xe vẫn tiếp tục vang lên, hơn nữa càng gõ càng nhanh. Ừ, không sai, người tới có tính thần phi thường chuyên nghiệp, không đạt mục đích thì không bỏ qua! Trong lòng Dương Tư Noãn khen trước một cái. Dương Tư Noãn liều mạng đẩy anh ra, Mộ Minh Hiền đành phải buông cô ra, trong lòng rủa thầm một tiếng: thật đáng chết. Quay cửa kính xe xuống lập tức có một luồng nhiệt ập đến. Mộ Minh Hiền cảm tức nhìn ra phía ngoài, liền nhìn thấy hai người cảnh sát. Anh lạnh lùng nói “Có chuyện gì?” Hai vị cảnh sát trông thấy người lộ mặt ra cửa xe thì cả kinh, nhìn thấy ánh mắt tối tăm của Mộ Minh Hiền thì người không tự giác mà run lên, vội nói “Mộ tổng tài, thì ra là ngài ở chỗ này nha! Chúng tôi đúng lúc đi ngang qua đây, phát hiện có xe dừng ở đây mãi không thấy đi, sợ có chuyện gì cho nên chúng tôi chạy qua đây xem thế nào” “Hừ” Mộ Minh Hiền hừ lạnh một tiếng, không nói gì. Hai người lại dùng khoé mắt nhìn trong xe, phát hiện có một cô gái đôi môi sưng đỏ, quần áo không chỉnh tề, cả khuôn mặt đỏ bừng, xem ra vừa rồi bọn họ... không xong rồi, vậy không phải bọn họ đã quấy rầy chuyện tốt của người ta rồi sao? Hai người nhìn nhìn nhau, chuẩn bị chào hỏi Mộ Minh Hiền rồi đi nhanh. “Chú cảnh sát ơi cứu tôi với! Tôi bị anh ta bắt cóc!” Đột nhiên trong xe vang lên tiếng kêu cứu. Hai cảnh sát nhìn vào trong xe, thì ra là cô gái kia, hai người thối tim nhìn về Mộ Minh Hiền “Mộ tổng tài, có chuyện gì xảy ra với cô gái này vậy?” Mặc dù có chút sợ hãi Mộ Minh Hiền, nhưng dù sao bọn họ cũng là cảnh sát, phải làm chức trách của mình thôi. Mộ Minh Hiền đen mặt nhìn Dương Tư Noãn, nhàn nhạt nói “À, đây là bạn gái của tôi, đang dở tính trẻ con ra đùa giỡn với tôi thôi” Nói xong liền ôm lấy vai Dương Tư Noãn, cười cười ôn nhu với cô, cũng ôn nhu nói “Bảo bối, không nên náo loạn nữa được không?” Mẹ nó, không có việc gì thì cười tươi như vậy cho ai xem đây? Nhưng Dương Tư Noãn không biết là mình đang ngẩn ngơ, quên cả phản kháng lại. Hai cảnh sát xem tình hình như vậy thì chắc là bạn gái của anh ta rồi, cô gái này thật tốt phúc, dĩ nhiên là bạn gái của Mộ Minh Hiền nổi danh lắm rồi, trong ánh mắt hai người tràn đầy hâm mộ nhìn về phía Dương Tư Noãn. Hai người cười cười với Mộ Minh Hiền “Mộ tổng tài, thật ngại quá, đã quấy rầy ngài rồi, hai người cứ tiếp tục, chúng tôi đi đây” Sau đó lại nhìn về phía Dương Tư Noãn nói “Cô gái, không nên trẻ con như thế, nhanh cùng Mộ tổng tài về nhà đi” Hai người ngưỡng mộ Mộ Minh Hiền xoay người đi. Dương Tư Noãn không kịp phản ứng lớn tiếng hét to “Này, hai anh trở lại đi, tôi không phải bạn gái của anh ta đâu” Hai người quay đầu, đứng xa xa nói với lại với Dương Tư Noãn “Cô gái, không cần náo loạn nữa, mau trở về đi thôi” Nói xong hai người ngồi lên xe cảnh sát rồi đi. “A, hai chú...” Dương Tư Noãn nhìn chiếc xe rồi đi thì cúi đầu chán nản thất vọng, tại sao không có ai tin tưởng Mộ Minh Hiền bắt cóc mình chứ? Ai, vốn thấy được hy vọng, kết quả là thất vọng nhiều hơn, trong lòng đau xót, nước mắt lại muốn trào ra. “Xin anh thả tôi để cho tôi về nhà được không?” Đột nhiên Dương Tư Noãn ngẩng đầu, cố gắng kìm nén nước mắt, sau đó nhỏ giọng nói “Đã trẻ như vậy rồi, người nhà tôi sẽ lo lắng” Mộ Minh Hiền vốn bị hai cảnh sát phá mất hào hứng mà cảm tức, đồng thời ào nãu vì Dương Tư Noãn lại nói với cảnh sát anh là bọn cướp, nhưng bây giờ nhìn đến bộ dạng này của cô thì không hiểu sao trong lòng lại đau xót. Trước kia Mộ Minh Hiền ngoại trừ nhìn thấy Dương Tư Noãn bị lưu manh ức hiếp không có ai ra tay cứu giúp ra thì những lúc khác cũng giống như chim nhỏ, làm cho người ta nhìn qua đều là một quật cường không chịu thua của cô. Mà bây giờ cô mềm yếu như vậy lại hoàn toàn do anh tạo ra. Aiz, anh cũng không hiểu, tại sao hôm nay mình lại không có kiểm soát, thời gian gần đây mình làm sao vậy, tại sao đơn giản chỉ là bị cô chọc giận, lại sẽ bị cô hấp dẫn, thậm chí có ý tưởng muốn chiếm giữ cô? Không có khả năng, đúng rồi, có thể gần đây mình quá rảnh rồi thôi, công ty sắp tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch cho nên nhất định sẽ rất bận rộn rồi. Nhưng mà, thời gian nhàn chán thì gọi cô đến giải buồn cũng hay. Ừ, không tồi! Dương Tư Noãn nhìn Mộ Minh Hiền nửa ngày không lên tiếng, trong lòng còn sót lại một tia hy vọng thì tan vỡ, tại sao tâm địa người đàn ông này còn cứng rắn hơn đá vậy? Rốt cuộc anh ta có phải là người hay không đây! “Nhà của cô ở đâu?” Lúc trong lòng Dương Tư Noãn đang thầm mắng Mộ Minh Hiền thì đột nhiên anh mở miệng nói chuyện. “À” Dương Tư Noãn hơi ngẩng ra một lúc, nhưng rất nhanh đã phản ứng “A, anh không cần đưa tôi về nhà, cho tôi đi nhờ xe ra đường chính là được rồi” Nói địa chỉ nhà cho anh biết à, tôi không ngu như anh tưởng đâu! “Được, vậy bây giờ cô xuống xe đi” Cô gái này thật là phiền toái, đến lúc này rồi mà còn đầu tranh với hắn nữa. “A, anh nói cái gì?” Có làm hay không, bây giờ để cho cô xuống xe, ở đây không có cú tởm sót lại, chim không đẻ trứng, cá đêm cũng không thấy một chiếc xe chạy qua, đây không phải là tự mình tìm đường chết sao! Không đúng, có gặp một chiếc xe, là xe cảnh sát, chỉ tiếc là gặp phải hai cảnh sát đàn, nếu không có đã trở về nhà ngủ từ lâu rồi. “Hoặc là nói địa chỉ nhà cho tôi biết, hoặc là xuống xe tự mình nghĩ cách trở về nhà” Đột nhiên Mộ Minh Hiền lại tốt tính lần nữa, cô gái chết bầm này thật là, lại để phòng anh như để phòng cướp, trong lòng anh thầm mắng một tiếng: thật đáng chết. Trong lòng Dương Tư Noãn ăn căn thâm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Mộ Minh Hiền, người đàn ông này thật là hèn hạ, chuyên chọn lúc khó khăn để ức hiếp người ta. Hơn nữa anh ta là người không có lương tâm lại vô sỉ như vậy thì có chuyện gì là không làm được chứ, con gái tốt không chịu thiệt thòi trước mắt, hơn nữa, nhà mình ở đâu anh ta lại không biết, hắc hắc...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 31: Tôi Có Thời Gian Trò Chuyện Rất Ít, Tôi Rất Bận Rộn

Dương Tư Noãn đang suy nghĩ đến tên một khu chung cư cách nhà cô tương đối gần, lấy địa chỉ đó nói cho Mộ Minh Hiên, trong lòng cô đã cười trộm rồi. NND, anh ngầm chơi tôi thì tôi cũng theo chơi cùng anh, hừ ! Trong lòng Mộ Minh Hiên cũng cười lạnh một tiếng, muốn đầu trí thông minh với tôi à, cô còn non lắm ! Anh đứng dậy, vờn chân qua hướng ghế lái, lập tức sau lưng Mộ Minh Hiên Dương Tư Noãn làm một động tác khinh bỉ anh, đúng lúc Mộ Minh Hiên nhìn được qua gương chiếu hậu, mặt anh lại biểu lộ tươi cười ôn nhu, nhưng vì đưa lưng về phía Dương Tư Noãn cho nên cô cũng không nhìn thấy. Mộ Minh Hiên thuận thực khởi động xe, cảm nhận hương thơm của anh rất tốt nên rất nhanh đã đến khu chung cư như lời Dương Tư Noãn nói. “Đến nơi rồi, tôi xuống xe ở đây là được, cảm ơn” Dương Tư Noãn nghĩ công khu chung cư này cách công nhà cô cũng không bao xa, có tốn chút thời gian đi đường thôi. Mộ Minh Hiên dừng xe lại, Dương Tư Noãn chuẩn bị mở cửa xe thì giọng nói của tên biến thái kia lại vang lên “Khoan đã, còn có một chuyện quan trọng chưa đầu vào đâu cả !” Mẹ nó, cái tên biến thái chết tiệt này lại muốn làm gì đây. Dương Tư Noãn liếc mắt, tức giận nói “Chuyện gì nữa đây ?” Mộ Minh Hiên nhàn nhạt giễu cợt nói “Cô đúng là quý nhân hay quên chuyện nhỉ ? Có muốn tôi nhắc nhở lại không ?” Dương Tư Noãn trừng trừng Mộ Minh Hiên, có chút căm tức nói “Có chuyện nói mau, có rắm mau thả” Mộ Minh Hiên cứng lại, cái cô chết bầm này sao lại thô lỗ như vậy chứ ? Mộ Minh Hiên có lòng tốt nhắc nhở “Vậy được rồi, tôi nhắc qua cho cô : là cô chưa nói gì về việc báo đáp ơn cứu mạng của tôi như thế nào cả” “Anh...” Dương Tư Noãn quay quắt, chống mặt, tại sao lại quẩn lại vấn đề này rồi, mẹ nó, thật sự là sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước làm như vậy làm gì a. Sớm biết như vậy thì không bằng để tên côn đồ kia ức hiếp cho rồi, như vậy hôm nay sẽ sẽ giảm đi phiền toái. Nhưng mà tên côn đồ kia cũng không phải tốt đẹp gì nha, có thể có kết cục thảm hơn so với bây giờ nha. Aiz, không muốn, phiền chết mất, làm sao có thể làm cho chính mình ra nông nỗi này a. Dương Tư Noãn nghĩ mình sắp đến gần cửa nhà rồi, mặc kệ anh ta đi, trước mở cửa xuống xe rồi nói sau. Tay cô mở cửa xe nhưng đẩy ra thì không nhúc nhích, hay là bị khóa trái. Aiz, Dương Tư Noãn thật sự bị thất bại. “Này, cô có thái độ như vậy là thế nào ? Không phải cô muốn vong ân phụ nghĩa đấy chứ ?” Mộ Minh Hiên có chút ranh mãnh nhìn Dương Tư Noãn nói “Nhìn thái độ của cô thì chắc là không nghĩ đến chuyện báo đáp đại ân đại đức của tôi rồi. Như vậy đi, tôi là người không có yêu cầu cao, tôi cho cô hai lựa chọn, cô chọn một trong hai, ok” “Hai lựa chọn gì ?” Dương Tư Noãn không tự giác ngây ngốc hỏi lại, đến khi lời ra khỏi miệng mới hối hận, khó trách Điền Điền thường xuyên nói cô dần, mình thật đúng là ngốc nghếch mà, biết rõ người ta giăng bẫy mà còn đuổi đầu ra tự chui vào trong. Mộ Minh Hiên một bộ chính mình chịu thiệt nói “Một là làm trâu làm ngựa cho tôi, hai là tôi chịu lỗ vốn, chấp nhận cô lấy thân báo đáp” “Làm trâu làm ngựa ?” Hừ, thật buồn cười, đúng là nhà tư bản bóc lột nhân dân lao động cực khổ mà, cái này thế kỷ nào cũng như vậy. “Như vậy đi, trước cô khoan nóng vội lựa chọn đã, cần thận suy nghĩ đi, nghĩ kỹ rồi thì tới tìm tôi” Đòi mất Dương Tư Noãn trừng Mộ Minh Hiên, trong miệng nhả ra mấy chữ “Biến thái, thực nhảm chán” Mộ Minh Hiên mở cửa khoá xe nói “Tôi có thời gian trò chuyện rất ít, tôi rất bận rộn, cô phải nghĩ thật kỹ đấy, xuống xe đi” “Hừ” Dương Tư Noãn hừ lạnh một tiếng rồi xuống xe, đằng sau lại truyền đến tiếng cười cùng tiếng khởi động xe của Mộ Minh Hiên. Dương Tư Noãn buồn buồn nhìn xe Mộ Minh Hiên chạy ra đường chính lòng nghĩ thầm : nói rõ ra là lão nương ta lại bị lừa bịp. Dương Tư Noãn không dám đi trước, chờ xe Mộ Minh Hiên đi xa rồi cô mới dám chạy chậm một đường về chung cư nhà mình. Đứng trong lối đi nhỏ dưới lầu nhà mình, Dương Tư Noãn “o o” thờ hồn hèn, lấy tay vuốt ngực không ngừng, vừa bình ổn lại tâm trạng của mình, vừa nghĩ về nhà giải thích với ba mẹ thế nào đây. Về nhà muộn như vậy nhất định ba mẹ sẽ hỏi, cô cũng không thể nói thật ra được, nếu không ba mẹ sẽ bị dọa chết mất. Aiz ! Dương Tư Noãn đi lên lầu đến cửa nhà mình, sửa sang lại quần áo của mình, lấy tay cào cào lại tóc, đồng thời lại hít một hơi thật sâu để cho mình trấn định lại. Cô dùng chìa khoá mở cửa, trong phòng khách vẫn còn sáng đèn, quả nhiên là ba mẹ chưa ngủ đang ngồi trên ghế salon, xem thần sắc của hai người rất lo lắng. Nghe được tiếng mở cửa, ba mẹ Dương Tư Noãn đồng thời từ trên ghế salon đứng lên, nhìn về phía cửa ra vào, hai người đồng thời thở dài một hơi đi về phía Dương Tư Noãn. “Noãn Noãn, tại sao con lại về muộn như vậy ?” Dương mẹ mở miệng đầu tiên, trong giọng nói có trách cứ đồng thời cũng có lo lắng, Dương ba cũng biểu lộ nghiêm túc nhìn cô, từ nhỏ đến lớn con gái chưa từng về nhà muộn một lần. “Ba mẹ” Dương Tư Noãn sợ hãi kêu lên một tiếng, gương mặt nhìn đồng hồ trên tường, mẹ ơi, đã một giờ rồi, bản thân mình từ nhỏ đến lớn chưa từng về nhà muộn như thế này, hơn nữa lần này còn không nói gì với ba mẹ cả. “Con xin lỗi” Cô lại nhỏ giọng nói thêm “Đã trễ như vậy rồi tại sao ba mẹ lại chưa ngủ ?” Cô còn chưa nghĩ ra cái cớ gì để nói dối nha. “Muộn ? A, con cũng biết muộn à ?” Giọng điệu của Dương ba rõ ràng là không vui “Con nói đi, rốt cuộc là con đi nơi nào ?” “Con...” Dương Tư Noãn vừa mở miệng thì Dương mẹ đã cắt lời cô. “Điền Điền gọi điện thoại tới nhà rất nhiều lần, hỏi con đã về nhà hay chưa. Mẹ thấy kỳ quái, không phải hai đứa đi nghe toạ đàm của giáo sư gì đó sao ? Tại sao Điền Điền lại không biết con ở đâu ?” Dương mẹ có chút nghi ngờ hỏi “Mẹ và ba con gọi điện thoại cho con thì con tắt máy. Nếu con không về thì mẹ và ba đi báo cảnh sát rồi” Bây giờ đầu Dương Tư Noãn lớn bằng hai cái đầu, nhưng mà lại rất may mắn, xem ra hai người cũng không biết chuyện Mộ Minh Hiên bắt cóc cô đi, nếu không còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì ? “A, là như vậy à” Đầu óc Dương Tư Noãn lại nhanh chóng chuyển động “Con và Điền Điền nghe xong toạ đàm, đang chuẩn bị về nhà thì vô tình gặp lại mấy bạn học cũ. Vốn Điền Điền muốn đi họp mặt cùng bọn con, nhưng vì Lưu Húc có việc nên Điền Điền không đi được” Dương Tư Noãn vừa nói vừa liếc trộm nhìn sắc mặt của ba mẹ. Cô lại tiếp tục nói “Bởi vì bọn con đã lâu rồi không gặp mặt nên mọi người nói chuyện vui về đến quên trời đất, cũng quên gọi điện thoại báo cho ba mẹ, cũng không ngờ lại về nhà muộn như vậy” Sau đó cô lại ôm Dương mẹ nịnh nọt nói “Con xin lỗi, lần sau không dám nữa” “Con...” Dương ba chuẩn bị mở miệng thì bị Dương mẹ cướp lời “Có chuyện như vậy à, lần sau nhất định phải nhớ gọi điện về nói với ba mẹ một tiếng, ba mẹ đỡ lo lắng biết không ?” Sau đó lại nháy mắt với Dương Tư Noãn “Aiz, được rồi, không nói nữa, trở về an toàn là tốt rồi, nhanh tắm rửa đi ngủ đi” Dương Tư Noãn lập tức nghe lời nhu thuận nói “Con đã biết, mẹ yên tâm đi, không có lần sau nữa đâu” Dương mẹ lười kéo Dương ba đi vào phòng ngủ “Ừ, tốt, ba mẹ đi ngủ trước” Dương Tư Noãn nói ngọt “Ba mẹ ngủ ngon” Vừa đi vừa nghe Dương ba bắt mồn nói “Bà thật là, làm hư con mất thôi” Dương mẹ nhỏ giọng nói “Con gái đã lớn như vậy rồi, không cần phải suốt ngày căng thẳng, hơn nữa con bé láu lỉnh như vậy, sẽ có đúng mực” “Bà...” Câu nói kế tiếp Dương Tư Noãn không nghe được rồi vì cửa phòng ngủ đã đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 32: Rất Mềm Mại

Dương Tư Noãn thè lưỡi với bóng lưng của ba ba, đồng thời cũng cảm thấy áy náy vô cùng. Mình đã lớn như vậy rồi mà còn làm cho ba mẹ phải quan tâm như vậy. Aiz... Mẹ nó, đều là do cái tên đàn ông biến thái chết tiệt kia, vừa nghĩ tới chuyện xảy ra đêm nay, trong lòng Dương Tư Noãn vẫn có chút sợ hãi, chỉ hy vọng đây là giấc mơ dài, ngày mai tỉnh lại mọi chuyện như chưa từng xảy ra. Đúng rồi, Điền Điền, nha đầu kia nhất định cũng có chút lo lắng cho mình à. Cô cảm lấy điện thoại gọi cho Điền Điền “Điền Điền, tớ đã về” “Tư Noãn, rốt cuộc cậu cũng đã về” Giọng nói kích động của Điền Điền truyền tới “Đúng rồi, cậu có khỏe không? Anh ta có làm gì cậu không đó? Tớ và Lưu Húc lái xe đi tìm cậu khắp nơi, nhưng cũng không tìm thấy hai người, mau nói cho tớ biết đi, tớ lo muốn chết rồi đây này” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Điền Điền ứu ứu như khóc. Trong lòng Dương Tư Noãn ảm áp, đừng xem nha đầu kia luôn mồm cô, kỳ thật bạn bè như vậy mới chân thật nhất, cũng là biết quan tâm nhất. Dương Tư Noãn chân thành nói “Thật xin lỗi, tớ đã hại cậu lo lắng rồi, tớ không sao cả” Bây giờ Điền Điền đã biết Dương Tư Noãn trở về an toàn nên tâm trạng cũng thoải mái hơn, lại khôi phục bản tính của mình “Cậu cứ đi luôn đi, trở về làm gì nữa?” “Đúng rồi, Tư Noãn, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì hả? Đang yên đang lành lại bị người ta bắt cóc đi? Đến bây giờ tớ vẫn không hiểu ra sao cả?” Cả đêm Điền Điền đều thắc mắc vấn đề này. “Aiz, tớ cũng không biết rõ nữa là, chuyện này một lời khó nói hết, không biết nói như thế nào nữa” Bây giờ Dương Tư Noãn không muốn thảo luận đến vấn đề này, hơn nữa chuyện này cũng không thể để ba mẹ nghe được. Đột nhiên Dương Tư Noãn hạ giọng nói “Hắc hắc, đúng rồi, bây giờ có chuyện rất cần cậu giúp đỡ” Điền Điền có chút tò mò hỏi lại “Chuyện gì mà thần bí như vậy?” Dương Tư Noãn nhỏ giọng đem chuyện cô nói dối ba mẹ lần đầu tiên ra nói với điện thoại, lẽ ngày nào đó ba mẹ gặp Điền Điền rồi hỏi chuyện ngày hôm nay, đến lúc đó Điền Điền nói không giống với cô thì sẽ rất thảm. Aiz, nói dối thật là khó nha, một lời nói dối cũng phải dối cho tròn một trăm. Rốt cuộc hôm nay Dương Tư Noãn cũng cảm nhận được hàm nghĩa của những lời này. Sau khi Dương Tư Noãn nói xong lại bổ sung thêm một câu “Tớ không muốn làm ba mẹ tớ lo lắng” “Tớ biết rồi, cậu yên tâm đi, nhanh đi ngủ sớm đi, ngày mai tớ đến gặp cậu” Điền Điền hiểu được suy nghĩ của Dương Tư Noãn, cũng là con gái với nhau, phải tận lực không làm cho ba mẹ lo lắng. “Ừ, được, sayonara” Dương Tư Noãn cúp điện thoại, trong lòng vẫn thấy ảm áp, cảm giác có bạn thật tốt. Aiz, một mối quá nha, Dương Tư Noãn ngồi trên ghế salon dưới thẳng lưng một cái, giăng co cả một buổi tối, bây giờ cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi. Vợ vàng đứng dậy đi tắm rửa một cái, sau đó bò lên giường chìm vào giấc ngủ. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Sáng sớm Điền Điền hấp tấp chạy qua nhà Dương Tư Noãn, sau khi chào hỏi ba mẹ cô xong thì không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của hai người trực tiếp xông vào phòng Dương Tư Noãn. Dương Duyên Niên và Tư Ngọc Phấn liếc nhìn nhau rồi lắc đầu. Nha đầu Điền Điền kia vẫn luôn hấp tấp như vậy, con gái nhà mình so với nó thì trầm tĩnh hơn rất nhiều, nhưng Điền Điền vẫn là cô gái lương thiện, cho nên đại khái đó cũng là nguyên nhân vì sao nó làm bạn thân với con gái mình lâu năm như vậy. Ha ha! Điền Điền xông vào phòng ngủ Dương Tư Noãn, thuận tay khóa trái cửa lại. Điền Điền nhẹ nhàng gọi một tiếng “Tư Noãn” “Uhm” Dương Tư Noãn phát ra một tiếng mơ ngủ, sau đó lại truyền tới tiếng hít thở đều đều. “Aiz” Điền Điền bắt đầu đi lắc đầu, nếu là bình thường thì cô đã sử dụng bạo lực rồi. Tuy trong lòng cô có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi Dương Tư Noãn nhưng cô vẫn biết chừng mực. Điền Điền ngồi xuống bên giường Dương Tư Noãn, nhìn Dương Tư Noãn ngủ say mà lòng mảy mảy cau lại, giống như có chuyện gì phiền lòng đến nỗi trong khi ngủ cũng không thoải mái được. Điền Điền nghe hơi thở đều đều của Dương Tư Noãn, biết rõ cô một lúc sau cũng không tỉnh lại nổi. Ngay cả Điền Điền cũng không chịu nổi mà ngáp một cái, con buồn ngủ đánh úp xuống, tối hôm qua mình lo lắng cho nha đầu này lâu như vậy, buổi tối nằm ngủ mà đầu vẫn suy nghĩ chuyện của nó nên ngủ cũng không ngon, sáng sớm hôm nay lại dậy khá sớm, bây giờ nhìn Dương Tư Noãn ngủ ngon như vậy, cũng mặc kệ áo quần nằm ở trên giường Dương Tư Noãn luôn. Chỉ chớp lát sau, Điền Điền cũng nặng nề chìm vào giấc ngủ. Sau khi Dương Tư Noãn ngủ đủ tỉnh giấc, cũng không phát hiện bên người có thêm một người, mắt nhắm lại giơ hai tay dưới thẳng lưng một cái “Ư...Ư...” Oái? Tại sao cảm thấy tay rơi xuống một chỗ thật mềm nha, cô dùng tay vuốt qua một cái “Uhm...” Đột nhiên một tiếng ngáy khê vang lên bên người. A, đây là tình huống gì đây? Dương Tư Noãn vợ vàng mở to mắt, nhìn về bên người, mẹ ơi, khi nào thì trên giường có thêm một người nữa đây? Thiếu chút nữa cô sợ hãi mà kêu ra tiếng. Cô liếc mành dụi dụi mắt, aiz... thì ra là nha đầu Điền Điền chết tiệt, hừ chết cô rồi. Đồng thời cô cũng phát hiện vừa rồi dĩ nhiên tay của mình dùng trên vị trí là bộ ngực sữa đầy đặn của Điền Điền, nghĩ lại động tác vừa rồi của mình khiến cô mặt đỏ hồng, động tác của mình giống như có chút... Nhưng mà cô lại nghĩ tới phản ứng vừa rồi của Điền Điền, nhìn không được cười cười dữ dội. “Nha đầu chết tiệt kia, mới sáng sớm mà bị động kinh rồi à?” Giọng điệu có chút bất mãn lạnh lùng vang lên bên tai Dương Tư Noãn, thì ra sau khi Điền Điền ngáy khê một tiếng thì tỉnh lại, chỉ có điều đang giả bộ ngủ, sau đó cô lại dùng khước mắt quan sát biểu lộ của Dương Tư Noãn, cho nên cô rất rõ ràng Dương Tư Noãn cười vì cái gì. “À, không có gì, không có gì” Dương Tư Noãn vợ vàng ngồi dậy, sau đó nghiêng người dựa lưng phía sau giường, dùng ánh mắt mê đắm nhìn một chỗ trên người Điền Điền “Oa, thực sự rất cơ dân nha, xúc cảm thật tốt” Nói xong, còn ra vẻ lấy tay chùi chùi khoe miệng vì nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống. Dương Tư Noãn còn để sát miệng bên tai Điền Điền, nhẹ giọng nói “Vừa rồi không phải cậu đang tưởng Lưu Húc nhà cậu sờ cậu đó chứ?” Điền Điền đỏ mặt lên, vợ vàng nhảy dựng lên, phun ra “Không biết xấu hổ, từ khi nào da mặt cậu đã dày lên như vậy rồi, có phải là đêm qua... các cặc...” Điền Điền phát ra tiếng cười giòn giã cho lắm. “Đi chết đi, lộn xộn cái gì, nói bậy bạ” Dương Tư Noãn vợ vàng đứng dậy, sau đó ký quái hỏi lại “Đúng rồi, tại sao cậu lại chạy đến nằm trên giường mình hả?” “Cậu à, không có lương tâm, hại tớ sáng nay muốn ngủ cũng không ngủ ngon vì muốn tới an ủi cậu” Điền Điền hung hăng liếc mắt với Dương Tư Noãn “Tớ tới nhà cậu thì thấy cậu vẫn còn tốt chán, ngủ ngon như heo, tớ hết cách, tớ chỉ là quân tử liệu mình xả thân cùng ngủ một chỗ với cậu thôi” “Đúng không, cậu có lòng tốt như vậy sao?” Dương Tư Noãn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Điền Điền, nhưng thật ra trong lòng cảm động vô cùng, nhìn cặp mắt nó sưng vù, biết nó đêm qua lo cho cô muốn chết nên không ngủ ngon. Trong lòng rất ảm áp nhưng miệng lại cố ý nói như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cảm Giác Hạnh Phúc

“Hừ!” Căn bản Điền Điền không quan tâm ánh mắt của Dương Tư Noãn, vợ vàng trở lại chuyện chính “Nhanh nói cho tớ biết rốt cuộc tối hôm qua xảy ra chuyện gì đi? Không phải cậu ở cùng với Vương Kiến Khôn à? Làm sao lại bị người ta bắt cóc? Rốt cuộc là làm gì hả? Vì sao lại thả cậu trở về? Còn có anh ta có làm gì cậu không đó? Đối mặt với một loạt câu hỏi của Điền Điền, Dương Tư Noãn xoa xoa cái trán, bắt đầu đi lắc đầu, thật ra đến bây giờ cô cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì nữa là, vì sao cái tên biến thái kia lại bắt cóc cô đi. “Hừ, còn nói nữa à, đều tại cậu” Đột nhiên Dương Tư Noãn trừng mắt hướng Điền Điền. “Trách tớ á? Có ý gì chứ?” Thiếu chút nữa trong ánh mắt Điền Điền toát lên hai ngọn lửa nhỏ. Sáng sớm mình không ngủ được, có ý tốt đến xem nó, kết quả lại đổ hết trách nhiệm lên đầu mình. “Có ý gì hở?” Dương Tư Noãn liếc trắng Điền Điền “Cậu nghĩ đi, nếu như

đêm qua cậu không bỏ tờ lại với Vương Kiến Khôn thì làm sao tờ lại xảy ra chuyện được chứ ?” “Này, cậu muốn làm rõ phải không, là Vương Kiến Khôn nói đúng lúc có chuyện muốn nói với cậu nhé, tờ sao không biết xấu hổ mang cậu đi chứ” Mắt hạnh Điền Điền trừng trừng. Dương Tư Noãn chun mũi ngồi nghe, cố nói tiếp “Oa, sao lại có hương vị ề ẩm ở đây ha ? Bình dấm chua nhà ai không đập kín nắp nha” Nói xong còn cố ý dùng ánh mắt liếc trên người Điền Điền. Trên mặt Điền Điền hiện lên vẻ xấu hổ “Đi chết đi, nói mò cái gì ?” “Aiz, Điền Điền” Dương Tư Noãn đột nhiên dấn sát vào người Điền Điền, nhỏ giọng nói “Cậu nói thật cho tớ biết đi, đã nhiều năm như vậy rồi, cậu có còn thăm mền người ta nữa không đó ? Cậu cũng không nên quên, bây giờ cậu đã là hoa có chủ rồi, cũng không nên làm chuyện gì có lỗi với Lưu Húc ơ” “Cậu muốn chạy đến đâu ?” Điền Điền đỏ mặt lên, lập tức thành thật nói với Dương Tư Noãn “Thật ra, đêm qua mới vừa thấy anh ấy tờ có chút xấu hổ, thậm chí có một chút kích động, nhưng mà, trong lòng lại rất nhanh đã trấn tĩnh. Đến bây giờ tờ mới biết rõ, trước kia tờ đối với anh ấy là... cảm giác ưa thích mông lung, không phải là tình yêu” “Điền Điền thoáng dừng lại rồi nói thêm “Cậu có biết lúc tờ nhìn thấy Vương Kiến Khôn thì nhớ đến ai không ?” Dương Tư Noãn có chút ngu ngơ lắc đầu, bình thường thấy một Điền Điền ưa thích náo nhiệt, bây giờ thấy một Điền Điền vẻ mặt nghiêm túc cũng làm cho cô có chút rung động, oa, làm bạn thân cùng cô nhiều năm như vậy mà bây giờ cô mới biết được nha đầu chết tiệt kia cũng có một mặt cảm tính như vậy. “Tớ nghĩ đến Lưu Húc” Điền Điền không chút ra vẻ nói. Khi nói đến Lưu Húc, trên mặt cô lại lộ ra ánh sáng hạnh phúc “Mà sau khi tờ nghĩ đến anh ấy thì anh ấy lại gọi điện thoại tới, một giây đó, tờ thật sự cảm thấy cái gì gọi là tâm linh tương thông. Khi tờ cần anh ấy bên cạnh, dĩ nhiên anh ấy cũng ở bên cạnh tờ, loại cảm giác này... thật sự, thật sự rất hạnh phúc” Dương Tư Noãn nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Điền Điền thì trong lòng cũng vui vẻ thay cho nó. Nhớ năm đó, cô và Điền Điền học năm nhất, Tô Minh Tuấn và Vương Kiến Khôn học năm tư, vì cô và Tô Minh Tuấn có quan hệ nên bốn người bọn họ thường xuyên đi chơi cùng nhau. Qua một thời gian thì Điền Điền lại thăm mền con người trầm tĩnh Vương Kiến Khôn. Theo lý mà nói, có người đẹp Điền Điền thăm mền như vậy, Vương Kiến Khôn nên vui mừng mới đúng, tuy tính cách Điền Điền có chút nóng nảy, nhưng các mặt khác đều xuất sắc, xinh đẹp còn đa tài đa nghệ, khiếu vũ giỏi, còn biết đánh đàn... Nhưng kỳ quái là sáng tối chạm mặt cô hay cả hai người, Vương Kiến Khôn cũng không tỏ thái độ gì, cho đến khi anh ta và Tô Minh Tuấn tốt nghiệp. Vì thế, tính thần Điền Điền buồn bực sa sút, cho đến khi kỳ nghỉ cô về nhà, quen biết Lưu Húc cũng học tại đại học A, Điền Điền mới thoát khỏi nỗi buồn chuyện cũ mà đi tiếp. Nhưng dù sao Vương Kiến Khôn cũng là đối tượng mối tình đầu của Điền Điền, bình thường con gái với mối tình đầu là khó quên nhất. Ngày hôm qua nhìn thấy thái độ của Điền Điền khi gặp Vương Kiến Khôn, Dương Tư Noãn còn tưởng rằng Điền Điền còn chưa quên tình cũ, bây giờ nghe Điền Điền tâm sự, khiến lòng cô thật sự vui vẻ. Cuối cùng nó cũng bước ra được, tìm được hạnh phúc của mình, cô chúc phúc cho hai người. Mà bản thân mình thì sao đây, aiz... Trong lúc vô tình Điền Điền thoáng nhìn qua thấy thân sắc cô đơn của Dương Tư Noãn, làm lòng cô đau xót, đều do chính mình, lại để cho nó nhớ lại chuyện không vui về gì. “Tư Noãn, nhất định cậu sẽ tìm được một người đàn ông ưu tú hơn rất nhiều, nhất định cậu sẽ hạnh phúc hơn tớ, ngọt ngào hơn tớ” Điền Điền chân thành hy vọng Dương Tư Noãn sớm tìm được một nửa tình yêu của mình. Điền Điền còn nói “Thật ra, có đôi khi hạnh phúc ngay bên cạnh mình, có khi nào cậu không phát hiện ra không ?” “Cảm ơn lời mong ước tốt đẹp của cậu, nhất định tớ sẽ mở to mắt nhìn bên cạnh tớ xem có thể phát hiện ra một đồng cỏ tươi hay không ? Ha ha” Dương Tư Noãn tự giễu cười. “Cứu trâu ? Lộn xộn gì nữa đó ?” Điền Điền liếc trắng Dương Tư Noãn, nha đầu kia bề ngoài tuy nhu nhược nhưng thật ra nội tâm lại rất kiên cường. Dương Tư Noãn cười nói “Tớ là hoa nhài, đương nhiên muốn cắm trên bãi cỏ tươi rồi, ha ha” “Cậu tự sướng đấy à ? Hoa nhài nữa chứ, có mà cô đuôi chó á ! Được rồi, được rồi, nói lại chuyện chính thôi, tờ vừa hỏi cậu chuyện, cậu vẫn chưa trả lời, may thì bị cậu quỵt rồi” Điền Điền nhướn mắt, biết là thiệt thòi đó nhưng khi tình ngộ lại thì nhớ tới mục đích hôm nay mình đến đây. Trong lòng Dương Tư Noãn khẽ thở dài một tiếng, có chuyện mà nói như thế nào đây trời ? Cô xuống giường nhẹ mở cửa phòng ra nhìn nhìn phòng khách, trong nhà im ắng, xem ra ba ba đã đến siêu thị rồi, còn mẹ chắc đi mua thức ăn, cô nhẹ nhàng thở ra một cái, đóng cửa lại, sau đó bò lên giường lần nữa. Điền Điền kỳ quái nhìn hành động của Dương Tư Noãn, giống như đang cách mạng dưới lòng đất ấy. Dương Tư Noãn chồm lên người Điền Điền cười cười nói “Có mấy lời tớ không muốn bị ba mẹ nghe thấy” Dương Tư Noãn đem chuyện nói đại khái cho Điền Điền nghe, chỉ có điều nội dung cái biến đi một ít, cô nói Mộ Minh Hiền bắt cô đi là do lần trước cô đánh anh ta một bạt tai, đồng thời cũng tóm tắt một ít hình ảnh trẻ nhỏ không nên xem, cô cũng không muốn để Điền Điền chê cười, kể cả chuyện Mộ Minh Hiền nói cô báo đáp ân nghĩa cũng tóm tắt luôn, chắc là chuyện những kẻ có tiền rảnh rỗi thích làm nên cô sẽ không cho là thật. Sau khi Điền Điền nghe xong thì miệng há to đến mức có thể nhét được quả trứng vịt, cũng dùng ánh mắt lạ lạ cao thấp đánh giá Dương Tư Noãn. “Cậu làm gì thế, sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn tớ ? Cái cảm đã rơi xuống giường rồi kia, sớm biết thế này tờ đã không nói cho cậu nghe” Dương Tư Noãn vươn tay nhắc cái cảm Điền Điền khép lại, chỉ sợ nó nhìn ra trong lòng cô đang chột dạ. Điền Điền trừng mắt hạnh hỏi ngược lại “Cậu nói là tổng tài tập đoàn Đình Thiên trối cậu lại là vì lần trước cậu đánh anh ta một bạt tai, sau đó người ta lại không tổn hại đến một sợi lông của cậu đem cậu đưa về đây ?” Đây cũng quá giật gân đi, tối hôm qua cô nghĩ nát óc cũng không nghĩ đến người bắt cóc Dương Tư Noãn là Mộ Minh Hiền. Hơn nữa tổng tài một tập đoàn sao có thể so đo với một cô gái bình thường nhiều như vậy ? Nếu như chỉ có như vậy, sao lại làm lớn chuyện lên a, trừ khi... oa, con bé này thật có sức quyến rũ nha, hừ hừ ! Điền Điền cười gian, trong mắt hạnh lộ ra ánh sáng khôn ngoan nhìn thẳng Dương Tư Noãn, giống như muốn nhìn thấu cô nói “Cố tình tiết gì bỏ sót không ?” Dương Tư Noãn đỏ mặt, có chút chột dạ nói “Đã nói không có rồi mà”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Người Ta So Với Trong Kho Báu Còn Quý Giá Hơn

“A, thật không ?” Về mặt Điền Điền không tin tưởng nói “Nhất định Mộ tổng tài bị ném đá vào đầu rồi, nếu không làm sao lại hơn nửa đêm bắt cóc một cô gái không thân quen để báo thù vì cô gái này đã đánh anh ta một bạt tai chứ ? Anh ta không rảnh rỗi đến như vậy nha, nếu quả thật trả thù một bạt tai kia thì có thể tùy tiện gọi một người dưới cấp là được rồi, làm gì phải tự mình ra tay chứ ? Khăng định là có chuyện gì hay ho bí mật không nói cho tớ biết phải không ?” Điền Điền phân tích trùng trùng tìm đến làm cả người Dương Tư Noãn mất lạnh, nha đầu kia thật có tiềm năng làm cảnh sát đi. “Không có a, cậu không nên suy nghĩ bậy bạ” Tuy ngoài miệng Dương Tư Noãn nói như vậy nhưng khuôn mặt đã đỏ ửng bán rẻ cô rồi. “A, thật sao ? Vậy cậu đỏ mặt làm gì ?” Con mắt Điền Điền không rời khỏi Dương Tư Noãn “Còn nữa, vì sao điện thoại của cậu lại khoá máy hả ?” “Tớ cũng không biết, đại khái là hết pin, đúng rồi, điện thoại di động của tớ” Dương Tư Noãn nhảy xuống giường vội cầm lấy túi xách. “Oái, điện thoại di động của tớ ?” Dương Tư Noãn lục tung túi xách, kỳ quái, vật gì khác đều có, nhưng duy chỉ điện thoại di động là không có. Cô đến đó vốn để xin chữ ký giáo sư Roch, vốn xem như là bảo bối, bây giờ không cần nữa rồi, cô lấy quyển sách ra tiện tay ném lên trên bàn, nhưng nghĩ nghĩ lại cuối cùng vẫn cầm lấy bỏ vào ngăn kéo, trước cất đi đã rồi nói sau. “Aiz, điện thoại di động của mình” Dương Tư Noãn có chút chán nản thất vọng đặt mông nặng nề ngồi xuống giường, từ tối hôm qua cô về nhà đến giờ túi xách đều không mở ra, cho nên không có khả năng điện thoại để nơi khác trong nhà. Nếu như cô đoán đúng thì... điện thoại đã rơi trên xe của tên biến thái kia rồi. “Làm sao vậy ?” Điền Điền phát hiện Dương Tư Noãn khác thường, Dương Tư Noãn lắc đầu, vẻ mặt đau

khô nhin về Diên Diên “Không thấy di động của tớ” Diên Diên cũng có chút sốt ruột “À, có nhớ là đã để quên ở đâu không ?” “Nếu như tớ nhớ không sai thì... chắc là để quên trên xe của anh ta rồi” Về mặt Dương Tư Noãn đau khổ nhớ lại nói “Lúc ấy tớ nói chuyện xong với cậu thì anh ta hét to một tiếng với tớ, làm tay tớ run lên, hình như điện thoại rơi xuống xe lúc đó, sau lại quên nhặt lên” “Cậu á, tớ thật mắt mù” Diên Diên có chút tức giận nói “Lá gan cậu làm bằng gì hả ? Người ta hét một tiếng thôi mà dọa cậu làm rơi luôn điện thoại, cậu thật là” Dương Tư Noãn không phục cãi lại “Này, cậu phải biết rõ chứ, tại lúc ấy tình huống như vậy ai mà không sợ” Giọng điệu Diên Diên nghiêm trọng giáo huấn Dương Tư Noãn “Sợ, tại sao phải sợ ? Nha đầu kia, tớ đã với cậu bao nhiêu lần rồi, có đôi khi phải học lấy nắm bắt cơ hội, nhưng cậu vẫn không nghe lời. Cậu xem đi, ngày hôm qua có cơ hội tốt như vậy, cũng không biết phát huy sức quyến rũ của mình để bắt anh ta gì cả” “Cậu nói cái gì ? Có người bạn nào như cậu không ? Lại đi dạy tớ mấy thứ bậy bạ kia hả” Dương Tư Noãn bắt mẫn nói, cái tên biến thái kia ai mà thêm chứ ! Diên Diên liếc mắt, sau đó đến gần cô tiếp tục nói “Tớ thấy cái đầu của cậu cũng chỉ để cho con lừa đá thôi, đối phương là Mộ Minh Hiền đó, là kim cương vương lão ngũ nổi tiếng toàn cầu đó, rất nhiều thiếu nữ xếp hàng chờ anh ta liếc mắt nhìn đó. Cậu tốt số hơn, người ta hôn cậu mà cậu còn đánh người ta, nếu đối là người khác thì đã cười thầm trong lòng rồi, cảm tạ tổ tiên phù hộ rồi. Hôn nữa tớ căn cứ vào phân tích chuyện hôm qua, chắc anh ta có cảm tình với cậu, đàn ông ưu tú như vậy, nếu quả thật có thể ở cùng một chỗ với anh ta, thì cậu là cô gái hạnh phúc nhất thế gian này đó” Diên Diên vừa nói xong với Dương Tư Noãn thì Dương Tư Noãn ngẫm nghĩ, con mắt lại toả sáng ánh sao. “Này, con kia, không phải cậu cũng có cảm tình với anh ta đó chứ ? Vừa mới nói với tớ Lưu Húc nhà cậu tốt này nọ, bây giờ lại nói anh khác tốt cỡ nào à” Dương Tư Noãn nghiêng mắt nhìn lễ Diên Diên. Mộ Minh Hiền có cảm tình với cô ? Chuyện này có thể buồn cười hơn so với chuột yêu mèo, đây đại khái là trò chơi mèo vờn chuột của kẻ có tiền thôi. Thật nhàm chán, vui vẻ trên niềm đau của người khác, đúng là hèn hạ vô sỉ, biến thái ! “Là tớ phân tích cho cậu nghe, để cho cậu nắm chắc cơ hội tốt này, không phải đang nói tớ, được không ?” Diên Diên nhướn mắt, nói chuyện với nha đầu này sao lại mệt mỏi như vậy chứ. “Hừ, nghe giọng điệu của cậu thì anh ta giống như báu vật trong kho báu vậy. Có gì đặc biệt hơn người đâu, không phải chỉ nhiều tiền thôi à, đương nhiên tiền có nhiều mấy đi nữa thì giới hạn trong mấy con số, đời người sống không có mục tiêu, mà đời người sống không có mục tiêu thì khác gì cái xác không hồn đâu chứ ! Cậu như vậy thì sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ, sẽ mất đi rất nhiều niềm vui. Cái tên không có phẩm chất kia bị các cô gái tôn thờ giống như cậu đó, tớ thấy anh ta là tên lưu manh, sỏi dối thôi. Anh ta trong mắt tớ một đồng tiền cũng không đáng” Dương Tư Noãn chỉ vào hai mắt của mình không để ý gì nói, đàn ông như vậy, cô trào cao không nổi, mà cô cũng không muốn trào cao, cũng không mơ mộng được trào cao. “Trong kho báu ? Người ta so với trong kho báu còn quý giá hơn” Diên Diên vừa nói vừa gõ vào đầu Dương Tư Noãn, tại sao lại không thông suốt như vậy “Cậu, cậu thật là người đầu gỗ. Trời ạ, tớ thế nào mà có một người bạn như vậy oa” Cô khóc không ra nước mắt. “Được rồi, không nói chuyện này nữa, đi mua điện thoại với tớ” Dương Tư Noãn kéo kéo Diên Diên, cô cũng không muốn nhớ chuyện không vui ngày hôm qua. Chuyện gì qua rồi thì thôi, xem như là giấc mơ đi, thả một cái rắm đi, hắc hắc, có chút thô tục a ! “Mua đi động ?” Diên Diên nhất thời không có phản ứng. “Đúng vậy, điện thoại rơi trên xe của tên biến thái kia, tớ không có khả năng đi lấy về, mua cái khác cho rồi” Dương Tư Noãn một bộ không sao cả, cô cũng không muốn gặp lại tên kia, tuy cô không nỡ mất đi động của mình, nhưng là, không có cách nào. “Cậu có nhiều tiền lắm à ? Nhiều tiền quá thì cho tớ bớt đi. Như thế nào, cậu sợ anh ta à ?” “Không phải sợ, mà là không muốn dẫn đến phiền toái không cần thiết, lỡ người ta không thừa nhận thì làm sao bây giờ ? Coi như xong, mua một cái khác hiện đại hơn một chút, cũng không tốn nhiều tiền đâu” Dương Tư Noãn vừa nói vừa thay quần áo. Đang lúc Diên Diên muốn nói chuyện thì điện thoại vang lên, đành phải bắt đầu đi nghe điện thoại. Dương Tư Noãn đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Diên Diên nghe xong điện thoại thì nghiêng người dựa vào cửa phòng tắm, vẻ mặt vui vẻ nhìn Dương Tư Noãn nói “Nhanh lên, trưa nay có người mời ăn cơm đó” “À, thật không !” Dương Tư Noãn vừa nghe có người mời ăn cơm thì lập tức kích động “Là ai tốt như vậy ?” “Không có tiền đồ, ăn một bữa cơm mà phấn chấn đến như vậy” Diên Diên khinh thường nói “Vương Kiến Khôn mời chúng ta đi Ngọc Bích ăn lẩu” Dương Tư Noãn có chút ngây ngốc nói “Oa, lẩu Ngọc Bích nha, nghe nói hương vị lẩu ở đó mới đúng là hương vị lẩu. Hi hi, lẩu, món tớ yêu nhất nha” Tuy nhiên bây giờ là Hạ Thiên, có thể cô thích ăn lẩu ở Hạ Thiên, yêu thích cảm giác thoải mái ở đó. Diên Diên như biết được suy nghĩ của Dương Tư Noãn liền gọi một tiếng “Tư Noãn” “Đạ, gì chứ ?” Dương Tư Noãn mờ mịt nhìn Diên Diên, tại sao con này đột nhiên trở nên sâu sắc như vậy. Diên Diên thành thật nói “Tớ cảm thấy Vương Kiến Khôn có tâm tư với cậu”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Không Cần Đàn Gậy Tai Trâu

Dương Tư Noãn tức giận liếc cô một cái “Hôm nay cậu uống lộn thuốc à ? Lúc thì nói người kia có cảm tình với tớ, lúc thì nói người này có tâm tư với tớ, từ khi nào tớ có sức quyến rũ như vậy hả ?” “Là tớ nói thật, cậu cứ nghĩ đi, đêm qua anh ta gọi điện cho tớ mấy lần hỏi tình hình của cậu, nghe giọng nói của anh ta thật rất lo lắng cho cậu, còn hôm nay nữa...” Diên Diên còn chưa nói xong thì đã bị Dương Tư Noãn cắt lời “Được rồi, được rồi, tớ không muốn nghe phân tích lộn xộn của cậu nữa, chuyện này thì có gì kỳ quái, bạn bè quan tâm nhau thì có làm sao đâu, tại sao khi vào trong miệng cậu lại thành không bình thường. Tớ rất ổn, chúng ta đi thôi” “Aiz, tớ còn chưa nói hết” Diên Diên kêu to, Dương Tư Noãn cũng mặc kệ, lôi Diên Diên đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa uy hiếp Diên Diên “Nếu như cậu còn nói những chuyện không đâu vào đâu nữa thì tớ sẽ nghỉ chơi với cậu” Hai người mới vừa ra đến cửa thì đúng lúc mẹ của Dương Tư Noãn đi mua thức ăn đã về. “Mẹ, ơ” Dương Tư Noãn và Diên Diên cùng nhau chào hỏi. Dương mẹ rất nhiệt tình nói với Diên Diên “Aiz, hai đứa muốn đi đâu đó ? Trưa nay Diên Diên ở đây ăn cơm đi” “Cảm ơn ơ” Diên Diên cười ngọt ngào với Dương mẹ “Không cần đâu ạ, trưa này có người mời con và Dương Tư Noãn đi ăn rồi, chúng con sẽ không ăn ở nhà đâu ạ” “Đúng đó mẹ, trưa nay bọn con ra ngoài ăn, buổi chiều sẽ về nhà sớm” Dương Tư Noãn nhìn vào mắt mẹ, trong lòng còn đang chột dạ vì chuyện tối qua. “À, vậy được rồi” Dương mẹ từ ái nói, sau đó lại nhìn về phía Dương Tư Noãn “Lần sau nhớ nói Diên Diên đến nhà ăn cơm” Dương Tư Noãn và Diên Diên lại đồng thời nói ra “Được ạ, cảm ơn gì, chúng con đi đây, sayonara” Dương mẹ cười cười vẫy tay với hai cô. ~~~lanhuacac.wordpress.com~~~ Diên Diên lái xe chở Dương Tư Noãn đi vào cửa hàng bán điện thoại. Diên Diên đỗ xe trước cửa hàng xong xuôi, sau đó cùng Dương Tư Noãn xuống xe, mới đi được vài bước, liền phát hiện cách không xa chỗ đậu xe có một chiếc xe nhìn rất quen mắt, trong lòng thầm nghĩ một tiếng : sẽ không trùng hợp như vậy chứ, mới ra ngoài đã gặp phải quỷ rồi. Diên Diên chú ý tới khác thường của Dương Tư Noãn, cũng nhìn theo ánh mắt Dương Tư Noãn về phía bãi đỗ xe, thuận miệng hỏi “Làm sao vậy ?” Dương Tư Noãn chỉ tay về chiếc xe màu trắng, thờ dãi nói “Đạ, hình như đó là xe của tên biến thái kia thì phải” “Oa, sẽ không trùng hợp như vậy chứ” Ánh mắt Diên Diên sáng ngời nhìn Dương Tư Noãn nói “Thấy chưa, ngay cả ông trời cũng không nhẫn tâm nhìn cậu tiêu tiền phung phí, đi, bất ngờ gặp được thì chúng ta cũng nên đi chào hỏi một tiếng” “Thôi, tớ không muốn đi tìm phiền toái đâu, lỡ may bị người ta trả đũa thì còn thảm hại hơn” Dương Tư Noãn nghĩ lại chuyện hôm qua mà thấy sợ hãi hơn. “Sợ cái gì ? Có tớ ở đây rồi, xem ai dám ức hiếp cậu nào” Diên Diên nhướn mày, để cho tớ tạo cơ hội cho cậu, hắc hắc, trai đẹp nha. Diên Diên nói xong, không chờ Dương Tư Noãn phản đối đã lôi kéo Dương Tư Noãn đi tới trước

xe. Từ ngoài xe nhìn vào thì chắc bên trong không có người, sau đó hai người ngáy giấc ghé mắt xuống cửa xe nhìn vào bên trong, đáng tiếc xe này dùng loại kính từ ngoài không nhìn vào được, nên căn bản không thấy rõ ràng. “A...uhm...Mình Hiền” Lỗ Băng Băng nằm dưới người Mộ Minh Hiền thờ gấp, hai tay không an phận đang sờ từng cục áo của Mộ Minh Hiền, còn một tay Mộ Minh Hiền thì đang cực lực xoa nắn ngực Lỗ Băng Băng, tay kia thì không ngừng chạy loạn trên người cô ta thám hiểm. Đột nhiên khoe mắt anh phát hiện hình như có người đang ghé mắt trên cửa xe nhìn xem bên trong, anh cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn, mẹ nó, thoáng chốc nhiệt độ trên người giảm đi một nửa, lại là cái cô chết tiết kia. Sao cô ta lại chạy đến xe anh làm gì? Nhưng sao lại lén lút lút lút, rốt cuộc cô gái chết bầm này suốt ngày suy nghĩ cái gì vậy không biết!? Đang ham muốn tình dục nổi dậy, Lỗ Băng Băng đang ham muốn Mộ Minh Hiền càng hành động điên cuồng hơn thì phát hiện Mộ Minh Hiền dừng lại động tác. “A...Mình Hiền...dừng dừng lại...A...tiếp tục...” Hai tay Lỗ Băng Băng không ngừng ma sát trên da thịt Mộ Minh Hiền, trong ánh mắt lóe ra ngọn lửa tình dục. Mộ Minh Hiền hơi nghiêng người rời khỏi thân thể Lỗ Băng Băng, dứt khoát quay cửa kính xe xuống. A, đột nhiên một khuôn mặt đàn ông phóng đại trước mặt Dương Tư Noãn, theo bản năng cô lùi ra sau mấy bước. Điền Điền nghe thấy âm thanh kính ngác của Dương Tư Noãn thì vội vàng chạy đến bên này, thì ra trong xe có người, mà người đó chính là Mộ Minh Hiền. Áo quần anh ta xóc xếch miễn cưỡng dựa lưng vào ghế, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Dương Tư Noãn, đột nhiên lại có một cô gái xinh đẹp áo quần lộn xộn từ ghế sau ngồi dậy, bắt màn sữa sang lại áo quần, sau đó lại dính lên trên người anh. Cô gái này không phải là cô gái đã gặp hai lần lúc trước, cô gái này có một đầu tóc cực ngắn. Lỗ Băng Băng dùng ánh mắt tức giận khoét Dương Tư Noãn, cô à thói tha này từ đâu xuất hiện thế không biết, quấy rầy chuyện tốt của cô, thật muốn đánh à ta hai cái bạt tai. Nhìn Mộ Minh Hiền và cô ta mỗi sung đồ giống nhau, trên mặt còn vương ý niệm tình dục, đại khái là biết rõ bên trong xe xảy ra chuyện gì. Dương Tư Noãn nhìn xem không tự chủ được mặt đỏ lên, mẹ nó, thật không biết xấu hổ, dưới ban ngày ban mặt lại làm chuyện này. Nghĩ đến việc này khiến cô không khỏi quét ánh mắt chán ghét về cái người hèn mọn kia. Mộ Minh Hiền nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Dương Tư Noãn, trong lòng rùng mình, mẹ nó, đây là cô gái đáng chết, vì sao mỗi lần nhìn thấy hân đều dùng ánh mắt này, chẳng lẽ trong mắt cô ta mình thật sự tệ mạt như vậy sao! Anh nhìn Dương Tư Noãn rồi lạnh lùng mở miệng nói “Sao thế, mới rời khỏi tôi hai mươi bốn tiếng đồng hồ mà đã nhớ tôi rồi à?” “Hừ, anh cũng quá đề cao mình rồi đấy” Dương Tư Noãn không khách khí đáp lại, cô ghét nhất là loại đàn ông luôn tự cho mình là đúng này. Điền Điền đứng bên cạnh lấy tay gõ nhẹ vào Dương Tư Noãn, nha đầu kia, không biết nói chuyện dịu dàng một chút được à? Đây là lần đầu tiên Điền Điền nhìn Mộ Minh Hiền trong khoảng cách gần như vậy, bề ngoài anh ta thật không có chỗ nào để bắt bẻ, cộng thêm thân thể của anh ta nữa, khó trách có nhiều phụ nữ vây quanh như vậy. Sau đó cô lại liếc qua Dương Tư Noãn, trong lòng khẽ thờ dài một tiếng: nha đầu kia sao lại không giống với mấy người khác chứ. “Thật có lỗi đã quấy rầy hai người” Điền Điền lập tức nói tiếp lời “Tôi và Tư Noãn đến đây chẳng qua là muốn hỏi, điện thoại di động của Tư Noãn rơi trên xe anh, anh có thấy hay không thôi?” “Điện thoại rơi trên xe tôi. Ha ha, thật là buồn cười, điện thoại của mình không biết cất giữ cẩn thận, bị mất lại chạy đến tìm tôi, chẳng lẽ tôi là nhà từ thiện à?” Mộ Minh Hiền cười lạnh, trong giọng nói không mang một chút cảm tình, không ngờ tới cái cô chết bầm này ngoại trừ thích đi quyến rũ đàn ông, còn có thể đi lừa bịp kiếm tiền nữa, hừ! Dương Tư Noãn vốn không trông mong gì anh ta để tìm lại điện thoại, bây giờ nhìn thái độ và nghe giọng điệu của anh ta thì ngược lại cô lại đi lừa anh ta. “Anh, anh như thế nào lại thành như vậy, tại sao...” Vốn Điền Điền rất có ấn tượng tốt về Mộ Minh Hiền thì nay lại bị Mộ Minh Hiền chọc giận. “Điền Điền, chúng ta đi thôi” Dương Tư Noãn ngắt lời Điền Điền, kéo cô ấy lại, cũng dùng giọng nói lạnh lùng nói ra “Không cần đàn gảy tai trâu” Sau đó cô và Điền Điền không để ý đến Mộ Minh Hiền liền đi về phía cửa hàng điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 36: Một Miệng Long Chó

“Tư Noãn, cậu kéo tớ làm gì? Cái loại người kia nói như vậy mà cậu không tức giận sao?” Điền Điền vừa đi qua một bên khó hiểu hỏi “Để cho tớ đi nể anh ta vài câu, để cho anh ta biết kiến thức của lão nương cũng rất lợi hại” Nói dứt lời thì Điền Điền nhướn mày, quơ quơ năm ngón tay. “Thôi, chớ cần cậu một miếng, cậu còn muốn đi cắn lại chó một miếng sao?” Dương Tư Noãn nhàn nhạt nói, tuy nhiên âm thanh không lớn không nhỏ, vừa vặn để cho Mộ Minh Hiền Và Lỗ Băng Băng nghe được rõ ràng. “Đúng a” Điền Điền ra vẻ bưng bít đại ngộ, cười nói tiếp “Nói như vậy là miệng chó cắn lông rồi à?” “Ha ha” Hai người liếc nhìn nhau, hai cô tưởng tượng đến cảnh miệng đầy lông chó thì nhìn không được cười lên ha ha. Khoe miệng Lỗ Băng Băng nhìn không được cũng run rẩy vài cái, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, cho nên lúc này biểu hiện trên mặt có chút quái dị. Mộ Minh Hiền thực sự bị lời nói và thái độ của Dương Tư Noãn chọc giận, không biết tại sao cô ta lại có thể dễ dàng chọc giận hân. Anh gầm thét với bóng lưng của hai cô “Hai cô đứng lại đó cho tôi” Nhưng Dương Tư Noãn và Điền Điền lại ngoảnh mặt làm ngơ với câu rít gào của anh ta, rất nhanh bóng lưng của hai cô đã biến mất ở cửa ra vào. Gân xanh trên trán Mộ Minh Hiền nổi lên, theo thói quen lấy tay bóp cái trán bóng loáng, thờ hờn hờn, sau đó rất cảm tức nện một đấm lên trên cửa xe. “Mộ tổng, không nên tức giận” Lỗ Băng Băng đứng lúc ở bên cạnh an ủi, lại mãnh liệt cọ cọ trước ngực Mộ Minh Hiền “Loại người không biết xấu hổ như vậy em đã thấy nhiều rồi, vì cô ta mà tức giận không đáng giá tí nào” Tuy Lỗ Băng Băng không biết Dương Tư Noãn, nhưng chuyện chuyên đi bỏ đá xuống giếng thì rất giỏi, hai người lợi mình chứ có sao đâu. Mộ Minh Hiền nghiêng người nhìn Lỗ Băng Băng khẽ nhếch cặp môi mỏng sưng đỏ cùng ánh mắt tràn đầy ý niệm tình dục, lập tức ôm chặt lấy cô ta, hung hăng chụp lên môi cô ta, ra sức mút lấy, Lỗ Băng Băng lập tức đón nhận vượn lờn ra của mình ra, ôm lấy Mộ Minh Hiền chăm chú quấn lờn với nhau, nhẹ nhàng thờ gấp, còn hai tay luôn vào áo quần của Mộ Minh Hiền... Nếu như vừa rồi cô gái chết tiết kia sẽ cắn hân hoặc cho hân phần thưởng là một bạt tai rồi, không biết tại sao, lúc này Mộ Minh Hiền lại nhớ đến phản ứng của Dương Tư Noãn, nghĩ tới cô khiến hân chột thấy mất hết hứng thú, liền đẩy Lỗ Băng Băng ra, có chút ảo não lấy tay bới bới tóc. Lỗ Băng Băng đang chìm trong một ham muốn mới, đột nhiên lại bị Mộ Minh Hiền đẩy ra, cô ta liền mở đôi mắt quyến rũ uy khuất nhìn Mộ Minh Hiền, lúc này trong ánh mắt của cô ta tràn đầy lửa tình dục. Hôm nay làm sao vậy, vì sao anh ta tiếp tục rồi lại đẩy cô ra. Đột nhiên cô ta ghi hận Dương Tư Noãn, đều do cô ta, nếu không cô, cô và anh ta đã...Hừ, đừng để cho tôi gặp lại cô, nếu không sẽ cho cô đẹp mặt, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng, nhưng rất nhanh đã biến mất. Mộ Minh Hiền nhàn nhạt nhìn lướt qua Lỗ Băng Băng, đang muốn mở miệng thì điện thoại vang lên. “Là tớ, được...tớ lập tức đến” Anh nói đơn giản vài câu xong thì cúp điện thoại. “Anh đưa em về nhà trước” Mộ Minh Hiền không đợi Lỗ Băng Băng trả lời đã mở cửa xe đi xuống. “Ừ, được” Lỗ Băng Băng nghe lời bước theo xuống xe lên ngồi ở ghế trước. Trong lòng cô ta trăm ngàn lần không muốn cũng không dám biểu hiện ra trước mặt Mộ Minh Hiền. Nếu như không cẩn thận thì khả năng đây là lần gặp cuối cùng, vì cô ta đã dùng rất nhiều suy nghĩ thủ đoạn để trèo lên được người Mộ Minh Hiền. Mộ Minh Hiền mở cửa xe ngồi trên ghế lái, sau đó khởi động xe đi ra đường chính. Lỗ Băng Băng vượt về chiếc điện thoại nhãn hiệu quốc tế mới đưa ra thị trường, sau đó ngẩng mặt lên nhìn Mộ Minh Hiền đang lái xe, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, nịnh nọt nũng nịu nói ra “Mộ tổng tài, cái điện thoại này rất đẹp, em rất thích. Anh thật tốt với em, cảm ơn anh nha” Mộ Minh Hiền nhìn thoáng qua Lỗ Băng Băng, trên mặt cũng nở nụ cười nhàn nhạt “Chỉ cần em thích là được rồi” Mộ Minh Hiền nghĩ thầm: con gái nèn như Lỗ Băng Băng, ngoan ngoãn dịu

dàng mới hay, cái cô chết tiệt kia không biết có phải là con gái hay không, làm sao toàn thân lại mọc đầy gai đâm người ta ? Anh vừa nghĩ tới Dương Tư Noãn thì trong lòng không hiểu sao lại bức bối, lập tức thu hồi nụ cười trên mặt. Biểu hiện trên mặt Mộ Minh Hiền được Lỗ Băng Băng thu hết vào đáy mắt, tuy nhiên cô không có cách nào suy đoán được tâm tư của anh, nhưng dựa vào sự miễn cảm vốn có của phụ nữ thì cô cảm thấy khả năng anh có quan hệ với à thối tha kia. Bây giờ trong lòng cô càng hận Dương Tư Noãn, đều do cô ta mình mới chột vật như hôm nay, sức quyến rũ trước mặt Mộ Minh Hiền hoàn toàn biếm mất, hừ, chờ xem ! Mặc dù trong lòng oán hận nhưng trên mặt cô ta vẫn duy trì nụ cười thoả mãn, khi ở trước mặt Mộ Minh Hiền cô ta chính là một cô gái ngoan ngoãn. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Dương Tư Noãn và Điền Điền nắm tay nhau đi vào cửa hàng điện thoại, Điền Điền đoán chừng Mộ Minh Hiền không nhìn thấy hai người nữa mới nhìn qua Dương Tư Noãn, có chút hối hận nói “Tư Noãn, tớ xin lỗi, lại để cho người ta khinh bỉ cậu” “A !” Dương Tư Noãn bị lời nói không đầu không đuôi của Điền Điền làm cho sững sờ, nhưng sau đó thì lập tức hiểu được “Đi chết đi, nói cái gì đó, tớ biết là cậu quan tâm tớ” Cô lại nói tiếp “Đúng lúc mượn cơ hội này cho cậu mở rộng tầm mắt, đàn ông cực phẩm trong miệng cậu tốt đến cỡ nào, để xem cậu từ nay về sau còn muốn phản kháng lời nói của tớ nữa hay không, hắc hắc” Nói xong, Dương Tư Noãn nhìn không được bật cười. Điền Điền cứng lại, lập tức trên mặt biểu hiện vẻ tức hận, đồng thời cũng có chút đau lòng nói “Aiz, thật không ngờ tới, đàn ông ưu tú xuất sắc như vậy tại sao lại nói chuyện cay nghiệt như thế ? Cái đó và cái xuất chúng bên ngoài đối lập nhau a !” “Ồ, như vậy là sự chú ý của cậu bị vỡ thành từng mảnh rồi” Dương Tư Noãn trêu tức vừa nói vừa cười nhìn Điền Điền “Này, con kia, nghe giọng điệu của cậu thì không phải cậu thật sự vừa ý anh ta đó chứ ?” “Đi chết đi” Điền Điền liếc cô một cái “Là tớ tiếc thay cho cậu, vốn có đàn ông xuất sắc như vậy qua lại với cậu, cơ hội như vậy thật tốt, muốn thay cậu tranh thủ cơ hội, kết quả. ...aiz, ngoài ý muốn quá rồi, ngoài ý muốn quá đi thôi” Điền Điền thiếu chút nữa là đám ngực dậm chân. Dương Tư Noãn suýt khí phát phát tay nói “Được rồi, nói như vậy thì hôm nay là lần nói cuối cùng, lần sau trước mặt tớ không được nhắc tới loại người này, đỡ cho tớ mất công chán ghét” Điền Điền làm ra bộ dạng nô tài cúi đầu nói “Được rồi, được rồi, tớ biết rồi, là tớ một lòng vì bạn bè, trước kia tiểu nhân không hiểu chuyện, bây giờ xin cho nô tài chuộc tội” Dương Tư Noãn khoan thai nói, tay lại vuốt ra sờ đầu Điền Điền “Đại nhân không chấp tiểu nhân, biết tội là được rồi” Điền Điền tiếp tục giả vờ nói “Đa tạ đại nhân khích lệ, để tỏ lòng hối lỗi của tiểu nhân, tiểu nhân muốn mua điện thoại cho ngài, ngài thấy thế nào ?” “A, không phải đâu ?” Dương Tư Noãn kinh ngạc nhìn Điền Điền, thái độ của nó không giống nói dối, nhất thời không tiếp thu được bánh ngon từ trên trời rơi xuống, có chút dằn dặt hỏi “Bồi tội gì vậy ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Ta Có Thể Nói Không Vui Sao

“Aiz, tớ thẳng thắn, tớ có hai tội” Điền Điền dơ lên hai ngón tay đẹp nói “Tội thứ nhất là đêm qua không nên để cậu lại với Vương Kiến Khôn, cuối cùng để cho cậu gặp nguy hiểm, cũng vì vậy mà mất điện thoại. Tội thứ hai là vừa rồi không nên không để ý đến phản đối của cậu, muốn đi đến chỗ tên biến thái kia hỏi điện thoại cho bằng được, kết quả bị anh ta vũ nhục. Cho nên tổng hợp lại những gì tớ đã gây ra thì tớ nên mua điện thoại cho cậu” “Oa, nghe cậu nói như vậy thì tớ cảm thấy cậu không chỉ có tội, mà là tội ác ngập trời luôn đó” Dương Tư Noãn vừa nói ra lời này thì toàn thân Điền Điền phát lạnh, suy nghĩ xem mình có tội ác ngập trời như cô nói không. “Được rồi, không cần nói nhiều nữa, chúng ta nhanh đi xem điện thoại thôi” Điền Điền cảm giác mình đã không chịu nổi tội ác của mình rồi. Dương Tư Noãn khôi phục bình thường nói “Được rồi, hay là thế này đi, vẫn để mình mua điện thoại cho cậu” Điền Điền hung hăng nói “Không cần dài dòng nữa, nếu cậu không để tớ mua điện thoại cho cậu thì chứng tỏ cậu không tha thứ cho tớ” Dương Tư Noãn nhìn thái độ của Điền Điền, biết rằng nếu như mình không đồng ý thì trong lòng Điền Điền sẽ rất khó chịu. “Được rồi” Dương Tư Noãn gật gật đầu, không đành lòng từ chối lòng tốt của bạn. “Như vậy mới đúng” Điền Điền vui vẻ nói “Chúng ta phải nhanh lên, nếu không đến lúc ăn cơm lại đến muộn” “Được, nhưng mà...” Dương Tư Noãn cũng vui vẻ cười nói “Nếu cậu đã mua cho tớ rồi nên tớ muốn mua loại tốt nhất đó nha” Điền Điền khoa trương nói “Cũng được, chỉ cần không làm tớ phá sản là được. Sau đó hai người cười ha ha một tràng đi đến quầy bán điện thoại. Rất nhanh Dương Tư Noãn đã chọn được một điện thoại giá cả hợp lý, Điền Điền muốn mua một cái tốt hơn cho cô nhưng có thể Dương Tư Noãn cố ý muốn cái này, cho nên Điền Điền cũng chỉ có thể nghe theo cô. Sau đó Dương Tư Noãn nói cô đã làm mất giấy tờ rồi, nhân viên chăm sóc khách hàng hỏi cô có muốn dùng lại số cũ hay không, cô suy nghĩ một chút, thôi bỏ đi, hay là đổi số mới đi. Dương Tư Noãn và Điền Điền hài lòng đi ra cửa hàng điện thoại, vừa lúc Vương Kiến Khôn gọi điện đến hỏi thăm hai cô. Điền Điền lại lái xe chở Dương Tư Noãn đi đến lầu Ngọc Bích. Sau khi Điền Điền đỗ xe xong thì hai người vội vàng đi vào bên trong, đi tới cửa, lập tức có nhân viên phục vụ ra chào hỏi “Quý khách, xin hỏi hai người” Lúc hai cô chuẩn bị trả lời thì thấy Vương Kiến Khôn rời khỏi ghế đứng dậy. “Cảm ơn, bạn của tôi đã ra đây rồi” Sau khi hai cô nói lời cảm ơn với người phục vụ thì liền đi tới chỗ Vương Kiến Khôn. Vương Kiến Khôn vừa nhìn thấy hai cô, lập tức nhìn về phía Dương Tư Noãn đầy vẻ quan tâm “Tư Noãn, rõ cuộc tối hôm qua là có chuyện gì xảy ra ? Hẳn ta có làm gì em không ?” Dương Tư Noãn vừa cười vừa nói “Hi hi, không có việc gì, anh xem bây giờ em đang rất tốt đứng trước mặt anh đây sao ?” Điền Điền đứng ở một bên nhắc nhở “Được rồi, chúng ta ngồi xuống trước rồi nói sau” “Đúng Đúng, chúng ta ngồi xuống trước đã” Vương Kiến Khôn có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu. Ba người ngồi xuống vị trí của mình, lập tức Vương Kiến Khôn gọi người phục vụ đưa đến cho hai cô hai ly hồng trà đá. Vương Kiến Khôn lại đưa menu cho Dương Tư Noãn và Điền Điền chọn món ăn “Hai em muốn ăn gì thì cứ gọi, không nên khách sáo với anh” “Anh yên tâm đi, bọn em sẽ không khách sáo đâu” Tuy nói ra như thế nhưng hai cô vẫn chỉ chọn ra một ít món ăn cay. Vương Kiến Khôn cầm xem menu một chút, sau đó lắc đầu cười nói “A, xem ra hai em muốn tiết kiệm cho anh rồi” Dương Tư Noãn có chút ngượng ngùng nói “Nào có đâu, bọn em đã chọn rất nhiều, đủ ăn rồi đó” Vương Kiến Khôn nhìn Dương Tư Noãn tươi cười dịu dàng. “Phục vụ, như vậy được rồi” Vương Kiến Khôn đưa menu cho người phục vụ, lại hỏi hai cô “Có muốn uống gì không ?” “Không cần, uống hồng trà cũng được rồi” Lại là Dương Tư Noãn nói ra, Điền Điền vẫn im lặng không nói chuyện, cho nên dưới gầm bàn Dương Tư Noãn dùng chân đá nhẹ vào Điền Điền một cái. “Hừ ?” Điền Điền dùng ánh mắt thách thức nhìn Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn có chút oán trách nói với Điền Điền “Kiến Khôn hỏi cậu muốn uống gì đó ? Cậu đang suy nghĩ cái gì mà mặt hồn như thế hả ?” “Hắc hắc, không có gì, muốn uống gì cũng được, chỉ cần không phải rượu đế là được” Rốt cuộc Điền Điền cũng khôi phục như thường. Vương Kiến Khôn vui vẻ hớn hờ nói “Được, vậy chúng ta uống ít bia được không ?” Điền Điền đáp “Có thể” “Đúng rồi, Kiến Khôn, lần này anh tới thành phố A có lâu không ?” Điền Điền còn chưa biết chuyện Vương Kiến Khôn, Dương Tư Noãn còn chưa kịp nói cho cô biết. “Ha ha, lần này anh đến thành phố A không phải vì đi công tác, mà là điều động công tác” Vương Kiến Khôn nói đơn giản nguyên nhân mình đến thành phố A cho Điền Điền biết, sau khi nói xong đôi mắt vô tình mà cố tình liếc qua Dương Tư Noãn. Dương Tư Noãn cúi đầu uống hồng trà nên không nhìn thấy, nhưng Điền Điền lại thấy được. Trong lòng cô hiểu cái nhìn đó là thế nào nên cũng vụng trộm vui mừng, một chút tiêu xảo này ai lại không biết chứ. “Thật sao ?” Điền Điền cố ý hưng phấn khoa trương nói “Tư Noãn, cậu nghe chưa, từ nay về sau Kiến Khôn đi làm trong một thành phố với chúng ta đó. Tớ rất vui, Tư Noãn, cậu có vui không ?” Dương Tư Noãn suýt bị sặc nước trà, dùng khước mắt liếc Điền Điền một cái thì gặp ngay

nụ cười của cô, trong lòng thầm mắng : nha đầu chết tiệt kia lại có ý. “Hi hi, đương nhiên vui rồi, nếu không tại sao em lại ngồi đây ăn lẩu được chứ” Tươi cười trên mặt Dương Tư Noãn sáng lên vô cùng, nhưng trong lòng lại nghĩ : chẳng lẽ ta có thể nói không vui sao ! Vương Kiến Khôn nghe được những lời nói của Dương Tư Noãn thì... ánh mắt sáng lên, hai mắt sáng ngời nhìn cô hỏi “Anh đến thành phố A khiến em vui thật sao ?” Dương Tư Noãn nhìn vào ánh mắt của Vương Kiến Khôn, làm trong lòng cô run lên, ánh mắt này bao hàm nhiều ý nghĩa lắm, thật sự có chút gì đó mà vĩnh viễn mình không đón nhận được. Cô trừng Vương Kiến Khôn, dùng ngón tay chỉ vào mình và Điền Điền rồi nhìn qua Vương Kiến Khôn nói “Anh nói cái gì vậy ? Chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy rồi, em và Điền Điền đã xem anh như là anh trai của chúng em. Anh nói anh tới thành phố A, bọn em có thể không vui mừng sao ? Như vậy từ nay về sau có ai dám ức hiếp bọn em thì anh có thể giúp bọn em đánh hắn” Ánh mắt Vương Kiến Khôn rõ ràng rất buồn bã, bạn bè, anh trai, ài, nhưng đây là điều anh không muốn đó, sau đó rất nhanh anh đã trở lại thái độ như bình thường. Anh giờ quả đắm vừa cười vừa nói “Được, nếu có người dám ức hiếp em thì nói cho anh biết, để xem anh dạy dỗ hắn ta như thế nào, còn nữa, từ nay về sau chúng ta phải thường xuyên gặp nhau, anh chủ xị, được không ?” “Thật không ? Anh không sợ bị bọn em ăn mòn ví đi à ?” Điền Điền vừa cười vừa nói nhưng tay lại chỉ vào Dương Tư Noãn, nghĩ thầm : trong lòng anh nhất định là muốn mời Dương Tư Noãn, hắc hắc, em làm người tốt thì làm đến cùng thôi, em không muốn làm bóng đèn đầu. “Không sợ không sợ” Vương Kiến Khôn lại gãi gãi đầu. Đứa trẻ này vẫn giống như trước, khi bối rối lại vò đầu. Lúc Dương Tư Noãn đang nghĩ ngợi gì đó thì thức ăn đã được đưa lên, Vương Kiến Khôn nhân cơ hội thức ăn được mang lên thì rót cho mỗi người một chén rượu. Ngoài những món ăn cay do hai cô chọn ra thì Vương Kiến Khôn lại chọn rất nhiều món ăn đặc sắc, tràn đầy cả một bàn : có món Dương Tư Noãn thích ăn nhất là dưa chua nấu cá, còn có gà nhồi, phao tiêu cánh gà, cá mực, thịt dê nướng, gan ngỗng... (tên mấy món ăn ta tra hèm được, các tênh êu thông cảm=.=)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vì Sao Lại Đỏ Mặt

Thì ra nhà hàng lẩu này không chỉ có một món lẩu mà còn có rất nhiều món ăn đặc sắc khác nữa. “Oa, nhiều món ăn ngon như vậy, làm sao em ăn hết được đây” Dương Tư Noãn vừa nhìn thấy một bàn đồ ăn ngon liền đem toàn bộ những chuyện không vui ném lên chín tầng mây, vẻ mặt hạnh phúc nhìn món ăn ngon đầy bàn, mắt lấp lánh như sao. “Vương Kiến Khôn, anh xem đi, anh làm cho Tư Noãn phấn chấn thành cái dạng gì rồi ?” Điền Điền cười nói với Vương Kiến Khôn, sau đó lại kéo kéo Dương Tư Noãn “Chú ý hình tượng chút đi, cách xa món ăn ra một chút, nước miếng chảy xuống thức ăn rồi, làm sao bọn tớ ăn được nữa ?” Dương Tư Noãn mặt dày mày dạn nói “Hi hi, hai người không ăn là tốt nhất” “Chúng ta nhanh bắt đầu đi, nếu không nước miếng của Tư Noãn sẽ chảy xuống thật đó” Vương Kiến Khôn cầm ly rượu lên “Trước tiên anh kính hai người đẹp một ly, cảm ơn hai em đã ăn với anh bữa cơm này, anh uống trước !” Vương Kiến Khôn cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, Dương Tư Noãn và Điền Điền cũng cầm ly rượu lên uống một ngụm. Vương Kiến Khôn lại rót một ít rượu vào trong ly của hai cô trước, sau đó mới bắt đầu mời hai cô dùng bữa. “Tư Noãn, rốt cuộc ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy ?” Vương Kiến Khôn nói ra lời đã nhắn nhủ nửa ngày, rốt cuộc bây giờ đã hỏi được rồi, nhưng đồng thời cũng có chút khản trương, sợ cô sẽ nói ra những lời anh không muốn nghe. “A ?” Dương Tư Noãn đang cầm cùi nhai nuốt, nghe được vấn đề của Vương Kiến Khôn thì thiếu chút nữa mắc nghẹn, cô thật sự không biết tại sao phải nói chuyện này cho anh ta biết, cô có chút buồn rầu như vậy, âm thầm liếc ánh mắt cầu cứu qua Điền Điền. Điền Điền nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Dương Tư Noãn, xác thực đây là một vấn đề nói ra không hay ho gì, lập tức cầm ly rượu lên mời Vương Kiến Khôn, “Kiến Khôn, em mời anh một ly, chúc mừng anh thăng chức” “Cảm ơn” Vương Kiến Khôn đành phải cầm ly rượu lên uống, nhưng con mắt vẫn không rời khỏi Dương Tư Noãn, trong ánh mắt chứa đầy nghi vấn tìm tòi. Điền Điền nhìn thấy bộ dạng của Vương Kiến Khôn liền biết nếu như không nói gì đó thì anh ta sẽ không bỏ qua cho vấn đề này, đầu óc cô chuyển động linh hoạt, sau đó nhìn Vương Kiến Khôn nói “A nha, Tư Noãn không giỏi nói chuyện, để em nói thay cho nó đi” Dương Tư Noãn nghe thấy lời nói của Điền Điền thì ngừng đầu khỏi động đồ ăn, khản trương nhìn Điền Điền, sợ cô gái này không biết ngậm miệng đi nói lung tung. Đối mặt với biểu lộ khản trương của Dương Tư Noãn, Điền Điền suất khí lắc đầu, trao cho cô một ánh mắt yên tâm, dùng giọng nói nhẹ nhàng kể lại chuyện “Thật ra rất đơn giản, Tư Noãn đắc tội với một đối thủ cạnh tranh của công ty, ngày hôm qua tại trường đại học A người nọ vừa khéo gặp được nó, liền ý vào người đồng thể mạnh muốn trả thù, cho nên cuối cùng mà có chuyện đó đó. Sau đó thế nào thì chắc là Tư Noãn gọi điện báo cảnh sát, người nọ sợ lớn chuyện nên thả Tư Noãn ra thôi” Điền Điền mặt không đổi sắc nói dối, còn ưu nhã cắn một miếng gan ngỗng “Ừ, gan này rất ngon, hai người nếm thử đi. Vương Kiến Khôn nghe xong lời nói của Điền Điền thì im lặng một lúc, sau đó lại nhìn qua Dương Tư Noãn, cô đang ăn rất vui vẻ ! Vương Kiến Khôn như có điều suy nghĩ nhìn về phía Điền Điền nói “Người đàn ông kia hình như rất có địa vị, hơn nữa cũng quen biết với giáo sư Roch” Điền Điền trấn định nói “Cụ thể người đó có địa vị hay không thì bọn em cũng không rõ” Dương Tư Noãn vụng trộm khen Điền Điền một cái : rất giỏi, đầu óc suy nghĩ rất linh hoạt. Vương Kiến Khôn cũng không muốn hỏi quá cận kề, có một số việc không thể hỏi là biết hết được, bởi vì dựa vào mẫn cảm của đàn ông, hần cảm giác người đàn ông ngày hôm qua đối với Dương Tư Noãn tuyệt không đơn giản giống như lời nói của Điền Điền. Lúc này một đôi mắt màu nâu chứa chan nhu tình, lời nói nhẹ nhàng nói với Dương Tư Noãn “Tư Noãn, anh thấy người kia là nhân vật không dễ đụng vào, từ nay về sau em tránh xa người đó ra đi” “Ừ, em biết, anh yên tâm đi. Từ nay về sau em mà nhìn thấy hắn sẽ như nhìn thấy quỷ mà bỏ chạy, ha ha” Dương Tư Noãn dùng giấy ăn lau miệng bóng nhẫy, vui vẻ cười, có món ăn ngon để hưởng thụ, cái này luôn làm người ta vui sướng. Vương Kiến Khôn nhìn thấy Dương Tư Noãn tươi cười như hoa, không biết mình đang gây đại. Khuôn mặt ửng đỏ vì có men rượu, đôi mắt nhẹ nhàng, môi đỏ hồng còn dính một ít thức ăn, nhưng làm người ta không thấy bẩn, ngược lại tăng thêm vài phần quyến rũ, vài phần đáng yêu. Điền Điền vừa nâng mắt lên thì thấy bộ dạng si ngốc của Vương Kiến Khôn, trên mặt cô cười nhưng đồng thời trong lòng lại đau xót, người này, vì sao thời gian mình thăm mền anh lại không có phản ứng gì, không phải do mình không tốt, mà bởi vì trong lòng người ta đã có hình bóng người khác, chỉ tiếc người khác kia đã là bạn gái của bạn thân, nên anh chỉ có thể chôn tình yêu này vào tận sâu đáy lòng, không dám biểu lộ ra ngoài. Bình thường nói cũng không nói nhiều, không phải do tính tình anh khó chịu, mà là sợ mình nói nhiều thì bị hớ. Bây giờ tất cả chứng ngại đã không còn, tất nhiên anh sẽ theo đuổi hạnh phúc thuộc về anh. “Vương Kiến Khôn” Đột nhiên Điền Điền muốn đùa gọi to một tiếng “Nhìn cái gì đấy ? Sao lại thần thờ như vậy ?” “A ? Không có gì !” Vương Kiến Khôn lại càng hoảng sợ nhìn về phía Điền Điền, nhưng lập tức đã hiểu ý trong lời nói của Điền Điền, mặt đỏ lên, có chút mất tự nhiên giả ho vài cái, đây là thủ đoạn đàn ông thường dùng. Dương Tư Noãn vốn đang ngồi cười, nghe Điền Điền gọi to một tiếng thì cũng hiểu được, khuôn mặt vốn đã đỏ ửng nay càng đỏ hơn. “Được rồi, em ăn no rồi, hai người có ăn không đó ?” Dương Tư Noãn vội vàng tránh sang chuyện khác. “Ăn nhiều hơn nữa đi, em xem hai em đều gầy như vậy, ăn thêm nữa đi” Vương Kiến Khôn nhìn mấy món ăn còn chưa ăn hết thì khuyên bảo hai cô ăn tiếp, cũng gấp thức ăn vào trong chén của hai cô. “Anh nghĩ bọn em là heo à ? Ai bảo anh gọi nhiều như vậy, thật quá lãng phí” Điền Điền phát huy phong cách mạnh mẽ trước sau như một. Vương Kiến Khôn bị Điền Điền nói như vậy thì mặt lại đỏ. “Này, Vương Kiến Khôn, tại sao hôm nay em phát hiện anh luôn đỏ mặt vậy ?” Đứa nhỏ Điền Điền này thật quá mức rồi, có thể nào lại nói một vấn đề tế nhị ra trước mặt người ta như vậy ?

Người ta là một thanh niên đơn độc thuần khiết đó, sẽ rất thận trọng đó. “Ha ha” Dương Tư Noãn nghe xong lời nói của Điền Điền thì nhin không được cười ra tiếng, làm cho mặt Vương Kiến Khôn càng đỏ hơn. Hiện tại mặt Vương Kiến Khôn càng ngày càng đỏ, vội vàng nói sang chuyện khác “Đã ăn no rồi thì chúng ta về thôi” “Được, chúng ta về” Dương Tư Noãn nhìn Vương Kiến Khôn đỏ mặt, nhin cười đứng lên cùng Điền Điền. Vương Kiến Khôn đi thanh toán hoá đơn, còn Dương Tư Noãn và Điền Điền ra ngoài trước, đứng ở cửa ra vào chờ Vương Kiến Khôn. “Hi, người đẹp, sao cô cũng ở đây vậy ?” Một giọng nói đàn ông lạ hoắc vang lên bên tai, đồng thời cả vai Dương Tư Noãn cũng bị vỗ một cái, cô sợ tới mức vội vàng quay đầu lại, cảm giác mình đã gặp qua người đàn ông đang cười với mình lúc nào rồi thì phải. “Anh nhận lầm người rồi” Dương Tư Noãn lễ phép trả lời một câu, nhưng thật ra trong lòng không vui cho lắm, chiêu thức như vậy quá thường đi. Điền Điền đứng một bên đã dùng ánh mắt xem xét người đàn ông kia, bề ngoài phong nhã, làm sao lại dùng chiêu thức cũ kỹ như vậy làm quen con gái nha. “Aiz, cô không biết tôi nhưng tôi biết cô đó” Đại khái Trần Vũ Phàm nhìn ra được suy nghĩ của Dương Tư Noãn, không có ý tứ cười cười “Cô tên là Dương Tư Noãn, đúng không ?” Sau khi Trần Vũ Phàm nói xong thì nhìn Dương Tư Noãn, đợi phản ứng của cô. Quả nhiên, Dương Tư Noãn có chút kinh ngạc nói “Gi ? Làm sao anh lại biết tên của tôi vậy ? Thật ngại quá, bỏ qua cho tôi, xin hỏi anh là...” Chẳng lẽ là bạn học trước đây, vậy cũng không đúng, nếu như là bạn học thì cũng biết Điền Điền chứ. “Ha ha, tôi xin tự giới thiệu, tôi gọi là Trần Vũ Phàm” Trần Vũ Phàm rất có ấn tượng với Dương Tư Noãn, hơn nữa vì có quan hệ với Mộ Minh Hiền nên anh đã ghi nhớ cô bé thủ vị này rồi. Hôm nay mấy người bọn họ đến đây ăn cơm, hẳn đi ra trước, đúng lúc gặp phải Dương Tư Noãn, cho nên nhân cơ hội này nói vài câu làm quen. “Trần Vũ Phàm” Dương Tư Noãn thì thầm lại tên này, nhưng trong trí nhớ lại không nhớ có biết tên này, cô nhìn về Điền Điền, Điền Điền cũng lắc đầu, chắc là không phải người quen gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Đàn Ông Dối Trá

Dương Tư Noãn nói thẳng “Anh Trần, thật ngại quá, hình như tôi không biết anh” “Hắc, nhưng tôi biết cô cũng không ít đâu đó” Trần Vũ Phàm cũng không để ý đến lời nói của cô, nói tiếp “Tôi biết rõ tối hôm qua cô đến đại học A nghe Roch tọa đàm” Dương Tư Noãn nghe Trần Vũ Phàm lại thân thiết gọi giáo sư Roch là Roch thì đoán chắc hai người này có quan hệ. “Xin hỏi anh có quen giáo sư Roch sao ?” Bây giờ Dương Tư Noãn không quan tâm làm sao Trần Vũ Phàm biết cô đi nghe tọa đàm của giáo sư Roch, chuyện này cũng không có gì kỳ lạ cả, ngày hôm qua nhiều người ngồi trong hội trường như vậy, nói không chừng anh ta lại ngồi bên cạnh cô cũng nên. “Đó là đương nhiên, không chỉ quen thôi đâu” Trần Vũ Phàm có chút tự hào nói “Ông ấy là bạn tốt của chúng tôi” Dương Tư Noãn không tin hỏi ngược lại “Thật vậy sao ?” “Loại chuyện này có thể nói dối được à ?” Trần Vũ Phàm có chút kỳ quái nhìn Dương Tư Noãn. Sau khi Dương Tư Noãn xác định quan hệ giữa Trần Vũ Phàm và Roch xong thì ấn tượng về Trần Vũ Phàm lại mất đi ba phần, cô xoay người lại không nhìn Trần Vũ Phàm nữa, lời tay Điền Điền nói “Điền Điền, chúng ta đi thôi” Điền Điền vẫn đứng bên cạnh lắng lắng nghe bị Dương Tư Noãn tập kích bất ngờ làm cho phát hoảng. Điền Điền dùng sức giãy khỏi tay Dương Tư Noãn, thật là, đã có anh đẹp trai tới hỏi thăm, vì sao nói đi là đi vậy chứ. “Tư Noãn, cậu làm sao vậy ?” Điền Điền kỳ quái nhìn về mặt khó chịu của Dương Tư Noãn, vừa mới nói chuyện phiếm với Trần Vũ Phàm gì đó, giờ thì thế này đây. Dương Tư Noãn không đầu không đuôi nói lại một câu “Vi anh ta là bạn của giáo sư Roch” Những lời này triệt để làm cho Điền Điền rơi vào mơ màng, không phải là nó luôn sùng bái giáo sư Roch đó sao ? Đêm qua còn ra về mê trai với người ta, tại sao bây giờ đột nhiên lại chán ghét ông ta vậy chứ ? Thì ra Dương Tư Noãn cũng không nói chuyện cô tức giận phần uất giáo sư Roch cho Điền Điền biết. “Vi sao vậy ?” Trần Vũ Phàm và Điền Điền cùng hỏi ra câu này, cái này không giải thích được, là bạn của Roch thì sao chứ ? Chẳng lẽ do mình không xứng với Roch sao ? “Hừ, không vì sao hết” Dương Tư Noãn hừ lạnh một tiếng nói ra, lời nói đêm qua của Mộ Minh Hiền lại vang bên tai cô, thật không ngờ vị giáo sư mình kính trọng lại nói chuyện cay nghiệt như vậy, mà bạn của ông ta khẳng định cũng không khá hơn chút nào. Ví dụ như cái tên biến thái chết tiết kia hình như cũng có quen biết với Roch kia đó, cũng như nhau cả thôi, ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ! Chà chà, nói không chừng Trần Vũ Phàm này cũng quen biết cái tên biến thái chết tiết kia cũng nên. Nghĩ tới đây thì Dương Tư Noãn lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Trần Vũ Phàm. Trần Vũ Phàm nhìn vào ánh mắt khinh bỉ của Dương Tư Noãn thì không khỏi sùng sục, cười khổ nói “Này người đẹp, hình như tôi không làm gì có tội với cô cả, không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi được không ? Tôi sẽ rất khó chịu” Ha ha, Điền Điền bị bộ dạng của Trần Vũ Phàm chọc cho cười, anh ta thật đúng là khôi hài. Dương Tư Noãn dùng ánh mắt trừng thoáng qua Điền Điền, nha đầu kia thể mà cười được ! Lập tức Điền Điền vội vàng nín cười. “Hừ, anh không có tội gì cả” Dương Tư Noãn nghiêng người liếc Trần Vũ Phàm “Muốn trách thì trách anh là bạn của Roch” “Roch làm sao vậy ?” Trần Vũ Phàm nghe Dương Tư Noãn nhắc đến Roch nhưng thái độ lại hằn thù rất nhiều, thật là có chút khó hiểu “Tôi nhớ ngày hôm qua cô không ghét Roch đến như vậy, ngược lại có chút sùng bái Roch nha” Mẹ nó, quả nhiên vị giáo sư Roch kia lại đi khắp nơi nói với người khác mình yêu mến sùng bái ông ta, thật là một tên biến thái. Nghĩ đến đây thì trong mắt Dương Tư Noãn lại cháy lên hai ngọn lửa nhỏ, giọng điệu nói chuyện cũng lạnh lùng vô cùng “Hừ, đó là trước kia mắt bị mù nên không phát hiện ra mặt dối trá chân chính của người đàn ông kia” “A, cái gì ?” Trần Vũ Phàm đã há to miệng không khép lại được nữa rồi, từng chữ nói ra “Cô nói, nói, Roch, dối trá ?” Trần Vũ Phàm quen biết Roch đã nhiều năm, cũng biết cách làm người của Roch, ai cũng biết ông luôn khiêm tốn, hơn nữa trải qua nhiều năm ở chung thì ông cũng đúng là người như vậy. Hiện tại cô bé này lại nói Roch dối trá, đây là câu chế cười tẻ nhạt mà anh đã từng nghe qua. Roch và Mộ Minh Hiền chân trước vừa mới bước ra cửa chính nhà hàng lẩu, bất ngờ nghe được Dương Tư Noãn đang đánh giá ông. Trên mặt Roch hiện lên một tia kinh ngạc, chưa từng có người phê bình ông như vậy, rốt cuộc hôm nay ông nghe được âm thanh không giống như trước đây. Mộ Minh Hiền ở sau lưng Roch co quắp khóe miệng lại, cái cô này không nói ra những câu kinh người thì sẽ không sống được à. “Cô Dương Tư Noãn” Roch gọi lên một tiếng, ông đã nhớ kỹ tên của cô bé có ánh mắt thuần khiết này rồi. Trần Vũ Phàm xoay người nhìn lại, thì ra Roch và Mộ Minh Hiền cũng đã ra đây rồi, bọn họ gật đầu nhẹ với nhau. Roch sai bước dài đi qua, rất nhanh đã đứng trước mặt Dương Tư Noãn, trên mặt là thái độ tươi cười ôn hòa, còn dùng ánh mắt rất chân thành nhìn Dương Tư Noãn. “A ?” Đột nhiên Dương Tư Noãn nghe được giọng nói của Roch, lập tức trong đầu trống rỗng, không dám ngẩng đầu nhìn về chỗ phát ra giọng nói đó, trong lòng cũng đang bị ai mà nghĩ : sẽ không đen đủi như vậy chứ ? Dương Tư Noãn chống lại ánh mắt chân thành của Roch, đột nhiên khi đó không biết vì sao lại không còn hận ông ta như khi nãy nữa, thậm chí cho rằng mình đã vu oan cho ông, lập tức cô đỏ mặt, vội vàng cúi thấp đầu xuống. “Cô Dương Tư Noãn, tôi có gì không ổn, mời nói cho tôi biết được không ?” Giọng nói ôn hòa của Roch vang lên trên đỉnh đầu Dương Tư Noãn, không có biểu hiện gì là không vui mừng, Dương Tư Noãn ngẩng đầu, kỳ quái nhìn Roch, trên mặt của ông là thái độ chân thành, không có làm ra vẻ một chút nào cả. Nếu như không phải tối hôm qua chính tai cô nghe Mộ Minh Hiền nói ra những lời kia, thì cô cũng sẽ không tin người đàn ông chân thành trước mắt này lại là người đàn ông cay nghiệt. Dương Tư Noãn nhỏ giọng nói “Vừa rồi tôi nói ngài như vậy mà ngài không tức giận sao ?” Roch cười lắc đầu “Vi sao tôi lại muốn tức giận ? Chỉ có thể nghe lời phê bình thì con người mới trở nên vững mạnh” Trên mặt ông lại hiện lên vẻ cô đơn, đây là cô đơn chỉ có ở loại người đang đứng trên đỉnh cao. Đúng

vậy, với thân phận và địa vị của ông như bây giờ thì chỉ nghe được những lời a dua nịnh hót, xung quanh mình đều là một giọng nói hài hòa như nhau. Điền Điền nhẹ nhàng đẩy Dương Tư Noãn một cái, dùng ánh mắt nói cho cô biết không nên nói lung tung. “Tôi...” Dương Tư Noãn mạnh dạn mở miệng thì đã bị một giọng nói chán ghét cắt đứt. “Roch, chúng ta đi thôi” Giọng nói khó chịu của Mộ Minh Hiền vang lên, nói chưa xong mà người đã đi lên trước rồi, bên cạnh còn có Trần Vũ Phạm. Lúc này Dương Tư Noãn mới biết được thì ra cái tên biến thái chết tiệt kia cũng ở đây, đôi mắt vội vàng nhìn qua hướng khác. Mẹ nó, tên biến thái chết tiệt, thật sự là âm hồn bất tán, đồng thời trong lòng cũng chứng minh suy đoán của mình: cái tên Trần Vũ Phạm kia cũng một duộc với tên biến thái kia. Điền Điền nhìn thấy Mộ Minh Hiền cũng xem như không thấy, thật là một người đàn ông làm người ta chán ghét, nếu không có giáo sư Roch ở đây thì cô đã lôi Dương Tư Noãn đi rồi. “Minh Hiền” Roch nhìn thoáng qua Mộ Minh Hiền rồi nói “Chờ một chút, tôi muốn nghe cô Dương Tư Noãn đây nói xong đã” Dương Tư Noãn đang suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào cho phải thì đúng lúc nhìn thấy Vương Kiến Khôn đi tới chỗ hai cô, rốt cuộc có thể thoát thân rồi. Vương Kiến Khôn vừa đi tới cũng cảm giác được không khí có chút ngột ngạt. Nhìn lại thì hóa ra có mấy người lạ cũng đứng ở đây, à, không phải mấy người này vừa gặp tối hôm qua đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Không Cần Phải Đi Khắp Nơi Trêu Hoa Ghẹo Nguyệt

Hắn nhìn chăm chăm vào Mộ Minh Hiền, toàn thân người đàn ông này tản mát ra một cốt khí quý khí trời sinh, làm cho Vương Kiến Khôn cảm thấy rất không thoải mái, có cảm giác bị áp bức khó hiểu. Mộ Minh Hiền cũng nhìn chăm chăm vào Vương Kiến Khôn, thẳng cha này là người cần xe mình tối hôm qua đây sao? Thì ra là người yêu Dương Tư Noãn như lời Trần Vũ Phạm nói. Nghĩ vậy, anh lại nhìn sang Dương Tư Noãn, thấy cô đang nhìn Vương Kiến Khôn thì không hiểu sao trong lòng lại vô cùng tức giận, hình ảnh kế tiếp càng làm cho anh chứng mất hồn. Vương Kiến Khôn thu lại ánh mắt nhìn chăm chăm trên người Mộ Minh Hiền, ngược lại rất dịu dàng nhìn qua Dương Tư Noãn, ân cần hỏi han “Tư Noãn, có chuyện gì xảy ra vậy? Bọn họ có làm khó dễ em không?” “Không có việc gì, chúng ta đi thôi” Dương Tư Noãn cười một tiếng với hắn. “Ừ, được” Vương Kiến Khôn cũng cười rồi nhìn qua Điền Điền nói “Chúng ta đi thôi” Roch thấy Dương Tư Noãn phải đi thì lại hô lên một tiếng “Thật ngại quá, cô Dương, hình như lời cô nói vừa rồi vẫn chưa xong thì phải” Sau khi nói xong, ông lại cười ôn hòa đến vô hại, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt. Dương Tư Noãn nhìn Roch, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó dùng ngón tay chỉ vào Mộ Minh Hiền “Giáo sư Roch, ngài muốn biết đáp án vấn đề thì xin để vị bạn tốt của ngài nói cho ngài biết. Thật xin lỗi, chúng tôi còn có việc nên đi trước, sayonara” Dương Tư Noãn xoay người không lo chuyện khác nữa, cùng Điền Điền, Vương Kiến Khôn đi đến bãi đỗ xe. Roch bắn ánh mắt nghi ngờ qua Mộ Minh Hiền, tôi đối trả có liên quan gì đến đứa nhóc này chứ, ông không nghĩ ra, đành lắc đầu. Mộ Minh Hiền nghe được cũng không hiểu ra sao, cũng không giải thích được, hỏi mình, chuyện này có liên quan đến hắn nữa à! Anh hít một hơi, cái cô chết bầm này lại đang giờ trò gì rồi, trong lòng đang suy nghĩ nhưng người thì đã hành động. Dương Tư Noãn vừa đi được vài bước thì đột nhiên tay bị ai đó tóm lấy, trải qua kinh nghiệm tối hôm qua làm cho cô kim lòng không được khẽ run rẩy, kêu lên một tiếng “A!” Cô nhìn lại, quả nhiên tay lại bị Mộ Minh Hiền tóm lấy, thẳng cha này đúng là biến thái, cô dùng sức giãy dụa, có thể có cơ may thoát được. Vương Kiến Khôn và Điền Điền nghe được tiếng la của Dương Tư Noãn thì đều vội vàng xoay người lại. Dương Tư Noãn dùng ánh mắt chán ghét hung hăng trừng Mộ Minh Hiền “Anh muốn làm gì? Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra đi” Đột nhiên trong lòng Mộ Minh Hiền bị ánh mắt của Dương Tư Noãn làm cho đau nhói, mặt âm trầm nói “Vừa rồi cô nói những lời đó với Roch là có ý gì?” Vương Kiến Khôn vội vàng bước nhanh xông lên, đẩy Mộ Minh Hiền ra, lớn tiếng nói “Mau buông cô ấy ra” Mộ Minh Hiền kịp thời đỡ được, sau đó khinh thường nhìn thoáng qua Vương Kiến Khôn, nghiêm nghị nói “Anh là ai, cút ngay cho tôi” Vương Kiến Khôn bị Mộ Minh Hiền cản dưới chân nên lao đảo một chút, nhưng rất nhanh đã đứng vững, dùng ngón tay chỉ vào Dương Tư Noãn không phục nói “Vì sao tôi phải cút đi? Rốt cuộc anh là ai, anh dựa vào cái gì mà đối xử với cô ấy như vậy?” Mộ Minh Hiền cũng không để ý đến Vương Kiến Khôn, chỉ nhìn chăm chăm vào Dương Tư Noãn nói ra từng chữ một “Trả lời vấn đề của tôi nhanh” Dương Tư Noãn cũng không chút khách khí phản bác “Nếu muốn tôi trả lời thì xin khách khí với tôi một chút” Mộ Minh Hiền cười lạnh một tiếng “Tôi đã rất khách khí với cô rồi, nói nhanh đi, tôi không có nhiều thời gian diễn xiếc với một cô gái nhảm chán như cô” Dương Tư Noãn trừng mắt cũng nghiêm nghị trào phúng nói “Hừ, rốt cuộc là tôi nhảm chán hay là mấy người nhảm chán?” Tuy Roch cũng muốn biết ý nghĩa lời nói của Dương Tư Noãn nhưng lại không muốn thấy Mộ Minh Hiền dùng thái độ này đối với cô. Roch tiến lên ngăn lại “Minh Hiền, thả cô bé ra đi, cậu như vậy thì chỉ làm đau cô bé thôi” Cậu nói kế tiếp của Roch làm Mộ Minh Hiền cứng lại, tay không tự chủ nói lòng đi chút ít, nhưng vẫn không muốn thả cô ra, thậm chí có một tư tưởng muốn lôi kéo cô như vậy cả đời, vĩnh viễn... Mộ Minh Hiền bị chính tư tưởng đột nhiên xuất hiện này làm cho hoảng sợ, tại sao mình có thể nghĩ như vậy chứ! Vương Kiến Khôn cơ hội bước lên kéo Dương Tư Noãn lại, nhưng Mộ Minh Hiền lại phản ứng kịp thời, trong lòng run run, tay lại dùng lực, Dương Tư Noãn cảm giác ở cổ tay có chút đau đớn. “Thằng cha này, anh không cần phải khiêu chiến với cực hạn của tôi, anh cút ra xa cho tôi nhờ đi” Mộ Minh Hiền xông lên gầm với Vương Kiến Khôn. Chỉ cần nhìn thấy Vương Kiến Khôn thôi là anh đã cảm thấy phiền não rồi. “Cũng xin anh không cần khiêu chiến với cực hạn của tôi, tôi là bạn trai của cô ấy, anh muốn làm gì tôi?” Dưới tình thế cấp bách nên Vương Kiến Khôn đã thốt ra những lời này, lời vừa ra khỏi miệng cũng khiến anh sững sờ một chút, nhưng lại vội vàng liếc qua Dương Tư Noãn, cô sẽ không tức giận chứ. Dương Tư Noãn ngẩng ra một lúc, nhưng lập tức cũng hiểu được Vương Kiến Khôn nói như vậy là giải vây cho mình, vì vậy cô bước về phía Vương Kiến Khôn cười cười. Điền Điền ngạc nhiên một chút, chỉ sợ đây là lời trong lòng của anh thôi. “Bạn trai?” Mộ Minh Hiền cũng cứng lại, anh nghiêng mặt qua hỏi Dương Tư Noãn “Anh ta là bạn trai của cô sao?” Anh nhớ rõ đêm qua Dương Tư Noãn đã nói cô không có bạn trai. Dương Tư Noãn nhìn vào đôi mắt tối tăm của Mộ Minh Hiền rồi trịnh trọng gật đầu nói ra “Đúng vậy, anh ấy là bạn trai của tôi, xin anh tự trọng” Trong đôi mắt tối tăm của Mộ Minh Hiền thoáng qua nét căm ghét, nhưng chỉ trong tức thì mà thôi, đột nhiên lại lớn tiếng gào thét với Dương Tư Noãn “Hừ, đã có bạn trai rồi thì từ nay về sau cũng đừng đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt” Trong miệng anh nói như vậy, nhưng ánh mắt lại vô tình mà hữu ý liếc qua Roch và Trần Vũ Phạm, làm cho hai người này có cảm giác như có lưỡi hái tử thần lướt qua trên người. Roch và Trần Vũ Phạm đồng thời có cảm giác không giải thích được, bọn họ gây ra chuyện gì à. Nói dứt lời, Mộ Minh Hiền bỏ tay Dương Tư Noãn ra, lướt qua người Roch mà đi, cũng không quay đầu lại. “Bệnh tâm thần à, tôi có nói hay không cũng không mắc mớ gì đến anh, biến thái, lưu manh đáng chết” Dương Tư Noãn thật sự tức muốn chết, tại sao mình trong miệng cái tên biến thái chết tiệt kia lại tệ hại như vậy chứ? Anh ta rất khó chịu với cô sao? Mộ Minh Hiền nghe thấy Dương Tư Noãn nói thì mắt lại híp lại, nhưng cố gắng nhẫn nhịn không nói gì. Dương Tư Noãn nhìn Vương Kiến Khôn và Điền Điền rồi nói “Chúng ta đi thôi” “Ừ” Vương Kiến Khôn cười nhẹ với Dương Tư Noãn, nhẹ nhàng cầm tay Dương Tư Noãn đi đến bãi đỗ xe. Dương Tư Noãn cũng không cự tuyệt Vương Kiến Khôn cầm tay mình, bởi vì chắc chắn bọn người Mộ Minh Hiền còn đang đứng nhìn phía sau. Vương Kiến Khôn nắm tay Dương Tư Noãn cảm giác được bàn tay cô mềm mềm, tuy hiểu được nguyên nhân Dương Tư Noãn không cự tuyệt anh cầm tay, nhưng căn bản anh không ngại đó là nguyên nhân gì, giờ phút này đã nắm được thì phải nắm cho chắc, từ

nay về sau mình phải tranh thủ nắm lấy hạnh phúc của mình. Dương Tư Noãn phỏng đoán bọn họ ở sau không nhìn thấy nữa mới nhẹ nhàng rút tay mình ra, còn khuôn mặt lại hồng hồng. Vương Kiến Khôn cảm giác trong lòng bàn tay trống rỗng, đồng thời cảm giác trong lòng cũng trống rỗng, tay anh chậm rãi nắm chặt lại. Vương Kiến Khôn dùng thái độ có lỗi nói với Dương Tư Noãn “Thật xin lỗi, Tư Noãn, vừa rồi không phải anh cố ý nói như vậy” Dương Tư Noãn biết Vương Kiến Khôn đang nói tới chuyện anh ta giả mạo bạn trai cô, cô cười nói với anh “Không nên nói như vậy, em biết anh vì giúp em nên mới nói như vậy, thật sự cảm ơn anh” “Nói như vậy thì khách sáo quá, có thể giúp em là vinh hạnh của anh, hơn nữa vừa rồi không phải chúng ta đã nói qua sao, anh muốn bảo vệ em, không cho ai dám bắt nạt em đó sao, aiz, xem ra anh đã mất chức rồi” Vương Kiến Khôn gãi gãi đầu nói, trên mặt là thái độ thật xin lỗi. Dương Tư Noãn vội vàng trả lời “Kiến Khôn, sao có thể trách anh được, chuyện này không liên quan gì đến anh” Điền Điền đứng một bên trên chốc nói “Được rồi, đừng nói nữa, nghe buồn nôn quá” “Kiến Khôn, cảm ơn anh đã mời ăn cơm, cảm ơn sự giúp đỡ của anh, em cảm thấy hơi mệt nên muốn về với Điền Điền trước, saynara” Dương Tư Noãn bị Mộ Minh Hiền náo một lúc nên hơi mệt, rất muốn trở về ngủ một giấc thật tốt. “Được, sayonara” Kế hoạch của Vương Kiến Khôn là sau khi ăn cơm xong sẽ đưa hai cô đi chơi những nơi khác, bây giờ nhìn bộ dạng Dương Tư Noãn mệt mỏi nên cũng không nói ra nữa. Dương Tư Noãn và Điền Điền vẫy tay với Vương Kiến Khôn xong thì xoay người đi đến xe của Điền Điền. Nhưng khi Dương Tư Noãn đang chuẩn bị mở cửa xe thì Vương Kiến Khôn lại chạy tới “Tư Noãn, chờ anh một chút”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Chán Ghét Cô Ta

“Làm sao vậy?” Dương Tư Noãn chớp chớp đôi mắt tròn, lông mi dài chớp động lên xuống. Vương Kiến Khôn nhìn đến ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng, mặt hơi đỏ lần nữa thật lòng nói “Tư Noãn, lần sau phải cách xa người đàn ông vừa rồi ra đó, không nên tiếp xúc với hắn, anh cảm giác hắn ta rất nguy hiểm, cho nên em phải đề phòng một chút” “Được rồi, Vương Kiến Khôn, em nghe lời này đến muốn choáng rồi, yên tâm đi, em sẽ bảo vệ nó” Điền Điền từ trong xe thò đầu ra cười nói, anh chỉ cảm thấy mình gặp phải nguy cơ thì có. Dương Tư Noãn cũng cười, gật gật đầu nói “Anh yên tâm đi, loại người đáng ghét đó em thấy còn chạy không kịp nữa là, làm sao có thể tiếp xúc với hắn chứ. Sayonara” “Sayonara!” Vương Kiến Khôn vẫy vẫy tay. Vương Kiến Khôn nhìn xe của hai cô đi xa dần, đang muốn xoay người rời đi thì đột nhiên điện thoại vang lên, cầm lên xem thì sắc mặt biến đổi cực lớn.

Điền Điền mấy lần muốn mở miệng nói gì đó đều bị Dương Tư Noãn ngăn lại. Bây giờ cô cảm thấy mệt mỏi muốn chết, không muốn nghe cũng không muốn nói gì hết, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt để điều chỉnh lại suy nghĩ hỗn loạn của mình thôi. Điền Điền cũng không gắng hỏi nữa, chỉ chuyên tâm lái xe, suy nghĩ về tâm tư của mình. Mộ Minh Hiền nhìn Vương Kiến Khôn nắm tay Dương Tư Noãn thì hận không thể tiến lên chặt đứt tay của hắn. Trần Vũ Phàm còn không thức thời, đứng một bên nói “Hắc, không ngờ thằng cha đó là bạn trai Dương Tư Noãn, tối hôm qua tớ cứ tưởng hắn nói đùa” Mộ Minh Hiền quét mắt nhìn hắn một cái, lạnh giọng nói ra “Câu thần quen với cô ta à?” Trần Vũ Phàm cũng thành thật trả lời “Không thần thuộc” Mộ Minh Hiền lạnh lùng nói, trong âm thanh chứa cảnh cáo “Đã không quen thì lần sau cũng đừng đứng gần cô ta như vậy” “Này, không phải như vậy đâu? Ông anh à, bạn trai chính quy của người ta còn không nói gì cả, ông anh dựa vào gì mà nói hả” Lời nói vui đùa của Trần Vũ Phàm khi vào trong tai Mộ Minh Hiền thì đặc biệt khó nghe. Mộ Minh Hiền híp mắt lại, bình tĩnh nói “Đi tra cho tôi tất cả những gì có liên quan đến tên kia” “Được rồi” Trần Vũ Phàm đồng ý vô cùng sáng khoái, không nhanh nhồm nhanh miệng nữa, bởi vì hắn cũng tò mò muốn biết chi tiết về Vương Kiến Khôn. “Minh Hiền” Roch nhìn về Mộ Minh Hiền, ôn hoà mở miệng nói “Vừa rồi Dương Tư Noãn nói là có ý gì? Cậu có thể nói cho tôi biết không?” Anh đối mặt với ánh mắt hoài nghi của Roch thì đầu đầu xoa bóp cái trán rộng bóng loáng của mình. Chợt nhớ tới vừa rồi Roch đối với Dương Tư Noãn lo lắng mà không lời nào có thể miêu tả được, trong lòng anh co rút, thuận miệng trả lời “Em cũng vậy, không rõ chuyện gì xảy ra, vừa rồi thầy cũng nhìn thấy đó, em vốn muốn tiến lên hỏi cô ta cho rõ ràng, kết quả không phải thầy nói em buông cô ta ra sao!” Nụ cười trên mặt Roch cứng đờ, trong lời nói của đứa nhóc này sao lại có mùi thuốc súng. Đột nhiên trên mặt Roch biểu lộ một nụ cười bí hiểm, làm Mộ Minh Hiền nhìn thấy mà trong lòng khẽ run, còn chưa bao giờ thấy qua Roch từng có nụ cười này nha. “Minh Hiền, có phải cậu có cảm tình với Dương Tư Noãn không đó?” Roch mỉm cười nói ra một câu hàm súc làm cho Mộ Minh Hiền kinh ngạc không thôi. Trần Vũ Phàm đứng một bên âm thầm gio ngón tay cái lên với Roch, ừ, Roch chính là Roch, cứ luôn nói trắng ra như thế! “Có cảm tình với cô ta? Ha ha” Lời nói của Roch làm Mộ Minh Hiền ngờ ngáy một chút, giống như đánh trúng một nơi mềm mại nào đó trong lòng anh, nhưng anh vẫn lớn tiếng cười, tỏ vẻ không tán thành với lời nói của Roch. Tiện đà dùng giọng điệu khinh thường nói “Roch, tại sao thầy lại có ý nghĩ kỳ quái như vậy? Trên đời có rất nhiều phụ nữ, làm sao em lại đi thích cô ta được chứ? Loại người tự cho mình là người phụ nữ thông minh như cô ta là em ghét nhất” Roch đối với đánh giá của Mộ Minh Hiền cũng không gật gù “Không, tôi không cho rằng cô ấy tự cho mình thông minh, ngược lại tôi cảm thấy cô ấy là người chân thật, quá thật thiên kim khó được” Trên mặt Roch tràn ngập sự tán thưởng Dương Tư Noãn. Mộ Minh Hiền nhìn thần sắc của Roch, trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ Roch có ý gì đó với cái cô chết tiết kia. Mà cái cô gái chết tiết kia quả nhiên luôn quyến rũ đàn ông, không đến hai mươi bốn tiếng đồng hồ, lại làm cho Roch một người không dễ động lòng giống như có mùa xuân đến. “Hừ, không cần phải làm mặt nạ che mắt em” Mộ Minh Hiền không vui nói “Roch, thầy quá ngây thơ” “Ha ha” Trần Vũ Phàm đứng một bên không hề có kỵ đến cảm thụ của Roch, liền lớn tiếng bật cười. Trên mặt Roch ửng hồng hiếm có, bất mãn nói “Minh Hiền, thằng nhóc này dùng từ không đúng gì cả, tôi đã đến tuổi này rồi, ngây thơ cũng quá khó” “Phương diện học thuật của thầy, bất luận người nào trong chúng em cũng không thể chỉ trích nặng được, nhưng về phương diện phụ nữ thì thầy có hơi ngây thơ một chút” Mộ Minh Hiền không lưu tình chút nào tiếp tục đả kích “Đi thôi, chúng em dẫn thầy đi xem phụ nữ như thế nào mới được gọi là phụ nữ” “Ha ha, coi như xong, các cậu đi đi, tôi không có hứng thú” Roch khẽ cười cự tuyệt. “Chúng ta đi chơi bóng đi, đi vận động cân cốt cũng không tệ” Mộ Minh Hiền biết Roch không hứng thú tới vấn đề kia nên cũng không miễn cưỡng. “Đi, ý kiến này không tồi” Roch gật đầu đồng ý. “Được rồi, chúng ta đi thôi” Mộ Minh Hiền gật đầu. Sau đó cùng Roch và Trần Vũ Phàm đi đến xe của mình. Buổi sáng đi làm Dương Tư Noãn đi vào phòng làm việc, ở xa đã trông thấy một vài đồng nghiệp vây quanh bàn làm việc của mình, hình như còn líu ríu nói gì đó nữa. Cô nhú mày, có chuyện gì xảy ra vậy? Đôi mắt sắc bén của chị Hạ phát hiện thấy Dương Tư Noãn liền nói một tiếng “Xem, Tư Noãn đã tới” Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào Dương Tư Noãn, sau đó đồng loạt đem ánh mắt quét trở về trên bàn làm việc của cô. Dương Tư Noãn nhìn theo ánh mắt của mấy cô, ngờ ngác một chút, một bó hoa hồng đỏ rất to đang nằm trên bàn. Cô có chút kỳ quái đi tới nhìn hoa trên bàn rồi hỏi chị Hạ “Chị Hạ, hoa của ai vậy?” Chị Hạ sững sờ một chút rồi lập tức cười nói “Con bé này, hoa đặt trên bàn em thì đương nhiên là tặng cho em, chẳng lẽ là tặng cho chị?” “Ha ha” Những đồng nghiệp khác đều bật cười. Mặt Dương Tư Noãn đỏ hồng, nhỏ nhẹ hỏi lại một câu “Vậy các chị biết là ai tặng không?” “Không biết” Chị Hạ lắc đầu nói “Người trong tiệm hoa đưa tới, là chị ký nhận giúp em. Đúng rồi, bọn chị còn muốn hỏi em có phải đã có bạn trai rồi không?” Đồng nghiệp Dương Tư Noãn ai

cũng biết cô đã chia tay với Tô Minh Tuấn rồi, cho nên mới hỏi như vậy. Đồng nghiệp tiểu Bội cũng xen vào hỏi “Đúng đó đúng đó, nhanh nói với bọn chị về bạn trai em đi, bạn trai em làm gì vậy ?” Một đám qua đen hoa hoa lệ bay qua trên đầu Dương Tư Noãn. “Các chị không nên nói lung tung, em không có bạn trai” Dương Tư Noãn đỏ mặt nói “Em cũng không biết là ai tặng nữa mà” Tiểu Bội nhắc nhở “Đúng rồi, nhìn xem có thiệp hay không ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Đại Boss Cho Mời

Dương Tư Noãn cầm bó hoa cẩn thận nhìn xem, thấy có một tấm thiệp hình chữ phiến (片-hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác) Cô liền cầm lấy mở ra xem, vài người khác cũng duỗi dài đầu ra nhìn ngó. “Lòng anh nóng bỏng giống như hoa hồng đỏ này” Chỉ ngắn gọn một câu này, không có ký tên. Dương Tư Noãn đỏ mặt lên, kỳ quái, ai vậy chứ ? Buồn nôn quá, thậm chí là cảm thấy chán ghét nữa. Oa, thật lãng mạn a ! Tiểu Bội và những đồng nghiệp khác trầm trồ, nếu có người lãng mạn như thế với mình thì hạnh phúc biết bao a ! “Chị Hạ, chị xác nhận là hoa này đưa đến cho em sao ?” Dương Tư Noãn vẫn đang có chút hoài nghi, vì trong đầu cô không nghĩ ra được có ai sẽ tặng hoa cho cô thế này. “Người trong tiệm hoa nói rõ ràng là hoa này đưa cho cô Dương Tư Noãn, xin hỏi công ty chúng ta có mấy Dương Tư Noãn đây” Chị Hạ có chút bất mãn với sự hoài nghi của Dương Tư Noãn. “Hắc hắc, thật xin lỗi chị” Dương Tư Noãn không có ý tứ cười cười. Điền Điền vào sau Dương Tư Noãn nhưng cũng nghe được mấy lời nói của mọi người. “Được rồi, tất cả mọi người tản ra đi, nếu không lát nữa Tư Noãn sẽ bị giáo huấn đấy” Điền Điền hô to, mấy người này không có chuyện gì xấu cả cũng đảo bói, làm loạn hết cả lên. Điền Điền nhìn thấy Dương Tư Noãn nhủ lòng mày, bĩu môi, lắc đầu không biết, sau đó hai người ngăm trao đôi ánh mắt với nhau. Điền Điền vỗ vỗ bờ vai của cô rồi trở về bàn làm việc của mình cầm tài liệu đi ra ngoài. Dương Tư Noãn nhìn hoa, suy nghĩ một chút rồi để nó xuống đất dựa vào bàn. Trong lòng cô thầm nói một tiếng : thật là nhảm chán ! Cô ngồi xuống mở văn kiện ra, công việc tuần này thật nhiều quá, hình như có công ty lớn đầu tư vào nên phải cung cấp số liệu cho bên đó, riêng việc này thôi cũng đủ làm cho các cô bè bọn một lúc rồi. “Dương Tư Noãn” Giọng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu cô, Dương Tư Noãn vừa nghe giọng nói này là đã cảm thấy da đầu tê rần, bà lão này mà tìm cô đảm bảo không có chuyện gì tốt. Dương Tư Noãn ngẩng đầu, bình tĩnh nói “Trưởng phòng, có chuyện gì ạ ?” Con mắt lạnh lùng của La Bình quét lên Dương Tư Noãn, đồng thời cũng thấy hoa hồng đặt bên cạnh bàn, bó hoa kiều diễm làm mắt La Bình đau nhói, trong lòng ghen ghét thầm mắng một tiếng : đồ đàn bà mắt nết khoe khoang “Hừ” La Bình khinh thường khẽ hừ một tiếng, sau đó không nóng không lạnh nói “Dương Tư Noãn, thật đúng là không ngờ đấy, bình thường che dấu thật kỹ quá” Cô ta lại dùng ngón tay chỉ vào những đồng nghiệp khác “Hôm nay cô nói cho chúng ta biết một ít bí quyết, cô đã dùng chiêu gì mà làm cho đại boss kính trọng vài phần vậy ?” La Bình dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Dương Tư Noãn, đồng thời thần sắc trên mặt tốt vô cùng. Những đồng nghiệp khác đều ngẩng đầu nhìn qua bên Dương Tư Noãn, khi nhìn thấy ánh mắt của cô thì tất cả đều cúi đầu giả bộ điềm nhiên như không có gì. La Bình nhìn càng thêm đắc ý, hừ, để xem mày cứng cỏi đến đâu, à đàn bà thói tha. Dương Tư Noãn càng nghe càng hồ đồ, cũng càng nghe càng tức giận. Cô kết giao với đại boss khi nào ? Tự mình vào công ty gần một năm, số lần trông thấy đại boss đếm trên đầu ngón tay, chứ đừng nói đến nói chuyện. Đúng, cô nhớ đại boss có nói chuyện với cô một lần là lúc cô bị La Bình mắng, chính là lần trước đi làm phiếu điều tra. Từ đó đến nay cô và đại boss chưa bao giờ xuất hiện cùng nhau, bây giờ bà lão này lại nói mình với đại boss gì gì đó, quả thật là giật gân quá. “Trưởng phòng, tôi không hiểu ý của chị, mời chị nói cho rõ ràng đi” Trong giọng nói của Tư Noãn cũng có vài phần tức giận, công việc đã làm cho cô mệt mỏi muốn chết rồi, thôi thì chịu khổ một chút cũng được, không hề oán hận một câu, nhưng vu oan trong sạch của cô thì tuyệt đối không được, bất luận kẻ nào cũng không thể, cho dù là cấp trên của mình cũng không được. “A, thật sao, thật biết giả vờ giả vệt” La Bình thấy Dương Tư Noãn tức giận thì trong lòng càng vui vẻ, cảm giác như mình sắp nắm được điểm yếu của cô ta, hiện tại cô ta đã thẹn quá hoá giận rồi, tốt, nhanh tức giận đi. Thật là một phụ nữ biến thái thì tâm lý cũng biến thái. Tuy trong lòng La Bình đang rất vui vẻ nhưng lại không biểu lộ ra trên mặt, cô ta chỉ nói ra từng chữ từng chữ với Dương Tư Noãn “Cô nghe kỹ cho tôi, đại boss gọi cô đến văn phòng, chỉ một mình cô thôi” Cô ta đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘một mình’. Những đồng nghiệp khác vội vàng quét mắt liếc cô. Trong lòng Dương Tư Noãn cũng lộp bộp, mọi người ở công ty đều biết tác phong cá nhân của đại boss có vấn đề, thì ra là ưa thích nói chuyện riêng với cô gái xinh đẹp, sau đó chắc là nói chuyện trên giường rồi. “Tìm tôi có chuyện gì không ?” Dương Tư Noãn có chút lo lắng nên hỏi một câu, nhưng đồng thời cũng hoài nghi chuyện đó chỉ là giả thôi. Mặc dù đại boss có đam mê kia nhưng cô tiếp xúc với hắn rất ít ỏi, Dương Tư Noãn cũng không cho mình có sức hấp dẫn có thể làm cho đại boss vừa gặp đã yêu. Hơn nữa nghe nói ông ta đang thân mật với cô bí thư, chắc là ma trào của ông ta sẽ không vuron đến người cô đâu. Nếu như nói đến công việc thì cũng không thể, bản thân mình chỉ là một nhân viên hợp đồng nhỏ nhoi, cho nên không có lý do gì hợp lý cả. “Chuyện gì à, chẳng phải cô đi thì sẽ biết sao ?” La Bình không kiên nhẫn nói “Còn không đi đi, chẳng lẽ muốn đợi đại boss tự mình đến mời nữa à ?” Dương Tư Noãn nhìn thần sắc và giọng điệu của La Bình không giống nói dối, cô đành phải thu xếp văn kiện trên bàn lại rồi nặng nề đi đến phòng đại boss. Những đồng nghiệp khác mang đủ loại tâm lý đưa mắt nhìn Dương Tư Noãn rời đi. La Bình nhìn bóng lưng Dương Tư Noãn, trong lòng thầm gắt một cái, nhớ tới vừa rồi Lưu tổng gọi điện thoại cho cô : tiểu La à, Dương Tư Noãn ở bộ phận có biểu hiện không tồi đâu đấy, trẻ tuổi lại xinh đẹp, biết chịu khó chịu khổ, có bằng cấp, đây chính là nhân tài mà công ty chúng ta cần đó. Cô nói với cô ta một tiếng, nói cô ta đến phòng làm việc của tôi, tôi muốn tự mình nói chuyện với cô ta, cô nhớ đó. La Bình nghĩ nếu quả thật trọng dụng Dương Tư Noãn thì chính mình sẽ không có cơ hội tốt để thăng tiến nữa, nghĩ như vậy thì tâm tình cô lại khó chịu, phụng phịu lắc mông bước đi. Tại thang máy gặp Điền Điền ra ngoài mới về nên Dương Tư Noãn nói đơn giản một chút cho Điền Điền biết. Điền Điền có chút bận tâm nói với cô “Nha đầu này đừng nghĩ lung tung, nếu như tình huống xấu thì lập tức gọi điện thoại cho tớ, tớ sẽ đến cứu cậu. “Biết rồi, mà nào có khủng bố như vậy” Dương Tư Noãn gật đầu cười, tuy miệng cô nói như vậy nhưng trong lòng lại rất bận tâm. “Lo lắng không bằng cẩn thận một chút, thông minh linh hoạt một chút” Điền Điền liếc cô dặn dò một lần nữa. “Ừ” Dương Tư Noãn lại gật đầu, sao lại giống như đi làm nhiệm vụ nguy hiểm thế này. Dương Tư Noãn đứng trong thang máy thẳng lên phòng làm việc của đại boss trên tầng mười. Đứng ở cửa ra vào, cô hít sâu một hơi để mình bình tĩnh lại, sau đó vuron tay gõ cửa. “Mời vào” Sau khi được phép đi vào, tay cô run rẩy mở cửa phòng làm việc của đại boss.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 43: Bí Thư Mai

Dương Tư Noãn đứng ở cửa phòng rộng lớn đánh giá bày biện trong phòng làm việc, ngồi sau bàn làm việc xa hoa đúng là sân bay bóng loáng đại boss Lưu Bình Nam, nhưng mà đứng bên cạnh ông ta còn có bí thư Mai phong tình vạn chủng, làm cho cô âm thầm thờ dài một hơi. “Ồ, tiểu Dương đến đây, mau tới đây ngồi” Lưu bình Nam nhiệt tình gọi cô tới, lại còn nhòm cái mông đáng kính kia lên, tui cười trên mặt đã hiện nhiều nếp nhăn rồi. Dương Tư Noãn đối mặt với nhiệt tình của ông ta thì có chút không yên, luôn miệng nói “Cảm ơn Lưu tổng, không cần khách khí, tôi đứng là được rồi” “Ài, không cần câu nệ như vậy, nhanh ngồi xuống, chúng ta tùy tiện tâm sự a !” Lưu Bình Nam làm ra vẻ hoà nhã, làm cho cô có cảm giác buồn nôn. May mắn có bí thư Mai bên cạnh, nếu không khi nghe hai chữ ‘tâm sự’, khẳng định Dương Tư Noãn sẽ lao ra khỏi phòng. Bí thư Mai đứng bên cạnh Lưu Bình Nam cũng chen miệng nói “Thiệt là, Lưu tổng cho cô ngồi thì cô cứ ngồi xuống đi” Sau đó lại liếc mắt đưa tình với Lưu tổng làm nũng nói “Có phải vậy không, Lưu tổng” Dương Tư Noãn cảm giác da gà trên người đã rơi đầy trên đất rồi, cho nên liền vội vàng ngồi xuống. Đại khái là vì nguyên nhân có Dương Tư Noãn ở đây nên Lưu bình Nam cũng hiểu được bí thư Mai có ý gì, dù sao vẫn duy trì hình tượng trước mặt nhân viên đầy sao, ông ta giả ho khan nhìn bí thư Mai nói “Bí thư Mai, đi pha hai tách cà phê đi” “A, Lưu tổng, không cần đâu” Dương Tư Noãn vội vàng đứng lên cự tuyệt, nhưng Lưu tổng lại gợn tay lên ý bảo cô ngồi xuống, sau đó lại phát tay với bí thư Mai. Bí thư Mai nhận việc, lắc lắc thân thể đi ngang qua Dương Tư Noãn thì dừng lại một chút, khinh thường liếc nhìn cô một cái, trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, sau đó lại lắc lắc cái mông đầy đặn đi đến cửa ra vào. Dương Tư Noãn cảm thấy bí thư Mai có địch ý với mình, khiến cô cảm thấy khó hiểu đồng thời cũng cảm thấy buồn cười, hình như mình chưa từng tiếp xúc qua với cô ta nha, chẳng lẽ Lưu tổng muốn cô ta pha cho mình một tách cà phê mà khó chịu sao ? Nghĩ như vậy nên trong lòng cô cười khế một tiếng. Đột nhiên một mình đối mặt với Lưu Bình Nam làm Dương Tư Noãn thật sự có cảm giác khẩn trương và sợ hãi, hai tay không ngừng xoa vào nhau, nghĩ thầm : đại boss này sẽ không đột nhiên nổi lên thú tính đấy chứ ? Nhưng mà rất may là ông ta đã mở miệng “Tiểu Dương này, thời gian tới công ty cũng được khá dài rồi, công việc làm đã quen chưa ?” Ông ta dùng giọng điệu thân thiết của một người bề trên quan tâm hỏi Dương Tư Noãn. “Cảm ơn Lưu tổng đã quan tâm, cảm giác làm việc rất tốt” Dương Tư Noãn đối mặt với sự quan tâm của ông ta thì hơi lo sợ, nhưng vẫn đề là hôm nay Lưu Bình Nam gọi cô tới chỉ để hỏi cô có quen với công việc không thôi sao ? Lưu Bình Nam nghe câu trả lời của Dương Tư Noãn thì nhẹ gật đầu thoả mãn, tui cười nói tiếp “Được được, vậy là tốt rồi. Tôi cũng biết năng lực làm việc của cô rất tốt, người như cô Dương là nhân tài hữu dụng, công ty chúng ta không thể thiếu có phải không, công ty sẽ bồi dưỡng cô thật tốt” Dương Tư Noãn nghe xong lời của Lưu tổng... chỉ cảm thấy như đang trong giấc mơ không bình thường, từ khi nào thì mình trở nên quan trọng như vậy ? Hơn nữa lời này là từ trong miệng đại boss cao cao tại thượng, người người sợ hãi nói ra đó, bởi vậy có thể thấy được những lời này có trọng lượng nặng như thế nào, nặng đến nỗi cơ hồ khiến cô không đứng lên nổi. Dương Tư Noãn vụng trộm nhéo bấp đùi mình một cái thật mạnh, trong lòng cô thầm kêu “Ồ” một tiếng, ừ, rất đau nhức, đây rõ là nói thật, không phải nằm mơ. Lưu tổng ngồi đối diện nhìn thấy biểu hiện đau đớn của Dương Tư Noãn thì vội hỏi một câu “Tiểu Dương, cô làm sao vậy ? Không thoải mái sao ?” “A, không sao không sao ?” Mặt cô ửng hồng, dùng sức khoát khoát tay nói, may là đại boss không biết gì cả, nếu không thì mắc cỡ chết người rồi. “Cô Dương, cà phê của cô đây” Một tách cà phê nóng bốc hơi nặng nề đặt trước mặt Dương Tư Noãn. Thì ra bí thư Mai bâng cà phê vào đúng lúc nhìn thấy mặt Dương Tư Noãn đỏ hồng, vẻ mặt còn ngượng ngùng, cô ta lại nhìn sang Lưu Bình Nam, phát hiện ông ta đang nhìn Dương Tư Noãn đầy quan tâm, làm lòng cô nổi lên cơn ghen, cũng không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì. “Lưu tổng, cà phê của ngài đây” Bí thư Mai nũng nịu như nước chảy khế gọi Lưu Bình Nam, một đôi tay ra vẻ không thêm đề ý nhẹ phẩy qua trên người ông ta. Lưu Bình Nam nhìn cô ta khẽ cười một cái, còn bí thư Mai lại khẽ liếc Dương Tư Noãn một cái, phát hiện Dương Tư Noãn đang nhìn sang nơi khác, căn bản không chú ý đến bọn họ đang liếc mắt đưa tình, làm cô ta không khỏi cảm thấy không thú vị. Ôi, lạnh quá đi, Dương Tư Noãn cảm thấy trên người lạnh run một chút, không biết có phải do nhiệt độ trong phòng thấp quá hay không. Đột nhiên trong văn phòng trở nên yên tĩnh, không khí có chút ngột ngạt quái dị. Dương Tư Noãn đột nhiên cảm thấy bây giờ mình như người thừa, nhưng cô vẫn chưa biết mục đích Lưu Bình Nam gọi cô đến đây mà. “Lưu...” “Tôi...” Dương Tư Noãn và Lưu Bình Nam đồng thời mở miệng cùng lúc, lại phát hiện đối phương có lời muốn nói thì dừng lại, không khí trong phòng lại trầm xuống. Đến giữa trưa đại boss mới nói vào chuyện chính “Tiểu Dương, cô có vấn đề gì thì nói trước đi” “Lưu tổng, hay là ngài nói trước đi” Thật ra Dương Tư Noãn còn chưa nghĩ ra phải hỏi ông ta như thế nào. “Ài, thanh niên thì phải rõ ràng dứt khoát chứ, cô nói trước đi” Lưu Bình Nam quơ quơ bàn tay mập mập ngăn ngắn nói. “Được rồi” Dương Tư Noãn nghĩ nghĩ rồi hỏi thẳng vào vấn đề “Lưu tổng, không biết ngài cho gọi tôi, có chuyện gì không ?” Lưu Bình Nam xoa xoa hai tay mập mập nói “Ha ha, chúng ta cùng nghĩ đến một việc nha, vừa rồi tôi cũng chuẩn bị nói với cô chuyện này” Ông ta mập mờ nhìn bí thư Mai nói “Bí thư Mai, mau đưa văn kiện tới đây” “Vâng, Lưu tổng” Bí thư Mai nhẹ nhàng nói. Dương Tư Noãn rất muốn rời khỏi đây thật nhanh, cô thật sự chịu không nổi giọng nói của bí thư Mai rồi, đột nhiên cô có chút đồng cảm với Lưu Bình Nam, phần lớn thời gian một ngày phải nghe giọng nói này, không sợ nghe đến bệnh sao ? Lần này bí thư Mai rất nhanh nhẹn cầm hai văn kiện tới đưa cho Lưu Bình Nam. Ông ta mở văn kiện ra xem lại một chút sau đó thoả mãn gật đầu, nở nụ cười. Dương Tư Noãn rất nghi hoặc nhìn Lưu Bình Nam, đây rốt cuộc là văn kiện gì, cái văn kiện này có liên quan đến cô sao ? Đại khái ông ta cũng nhìn ra thắc mắc của Dương Tư Noãn, đột nhiên nghiêm mặt nói “Tiểu Dương này, cô tới công ty chúng ta cũng gần một năm rồi đúng không ?” Dương Tư Noãn gật đầu nói “Đúng vậy thưa Lưu tổng”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 44: Sẽ Không Bỏ Qua Cơ Hội

Lưu Bình Nam nhìn chằm chằm Dương Tư Noãn nói “Hợp đồng lao động của cô sắp hết hạn rồi đúng không ?” “Đúng vậy” Dương Tư Noãn nghe hai chữ hợp đồng thì đầu óc xoay chuyển vòng vòng, có ý gì đây, chẳng lẽ là chấm dứt hợp đồng, không thể nào, cô có chút khẩn trương nuốt nước miếng. Lưu Bình Nam thấy biểu lộ của Dương Tư Noãn thì tương đối thoả mãn, chỉ có như vậy mới thể hiện tầm quan trọng của bản thân với cô như thế nào. “Là như vậy, có một số người trong công ty cho rằng không muốn ký hợp đồng với cô nữa, nói cô không nghe lời cấp trên, không tuân thủ kỷ luật công ty, còn nói cô ảnh hưởng đến hình tượng của công ty nữa, aizz...” Lưu Bình Nam làm ra vẻ khó khăn. Mới vừa rồi nói sẽ bồi dưỡng Dương Tư Noãn đâu rồi, nháy mắt một cái lại biến thành bộ dạng như sắp chết. Dương Tư Noãn nghe xong những lời này thì không cần nghĩ cũng biết là ai nói cô như vậy, ngoại trừ bà trưởng phòng tốt bụng kia thì còn ai vào đây nữa ? Nhưng mấu chốt những lời này không phải là sự thật làm cho Dương Tư Noãn nóng nảy, muốn thanh minh cho bản thân “Lưu tổng, không phải như bọn họ...” Dương Tư Noãn còn chưa nói xong thì đã bị Lưu Bình Nam cắt lời “Tôi biết, đây là cái nhìn cực đoan của một số người, Trải qua một thời gian xem xét thì tôi cảm thấy cô không giống như vậy, mà có tiềm năng để sử

dụng, cho nên tôi...” Ông ta cố ý dừng lại một chút làm cho Dương Tư Noãn như muốn nhảy dựng lên vì lo lắng. Ông ta nhìn xem thái độ của Dương Tư Noãn thì vô cùng hài lòng nói tiếp “Cho nên tôi quyết định tiếp tục ký hợp đồng với cô, hơn nữa là dài hạn” Lưu Bình Nam nói xong thì có chút đắc ý, liếc mắt đưa tình với bí thư Mai, sau đó yên lặng nhìn Dương Tư Noãn. Bí thư Mai cảm hợp đồng đặt trước mặt Dương Tư Noãn, sau đó lại đưa cho cô một cây viết. Hạnh phúc này tới quá nhanh đi, quá bất ngờ đi. Mới vừa rồi còn khẳng định bị La Bình nói cho không còn đường sống, nhưng bây giờ lại chính miệng đại boss nói muốn tiếp tục ký hợp đồng với cô, hơn nữa còn là dài hạn, thật không chân thật tí nào. Mặc dù nói không nhất định phải làm ở công ty này, nhưng bây giờ bên ngoài, nếu muốn tìm một công việc đúng với chuyên môn hơn nữa mình lại ưa thích làm việc ở đó thì thật không phải dễ dàng, những bạn học cùng tốt nghiệp với cô đến bây giờ vẫn còn rất nhiều người chưa xin được việc ! Hiện tại đối mặt với cơ hội tốt như vậy thì Dương Tư Noãn càng không thể tin đây là hiện thực. “Như thế nào ? Cô Dương, cô không hài lòng với quyết định của Lưu tổng sao ?” Giọng nói lạnh run của bí thư Mai vang lên bên tai cô. Chính là giọng điệu như thế này mới làm cho Dương Tư Noãn biết rõ đây không phải là nằm mơ. Dương Tư Noãn kích động nhìn đại boss, chỉ kém không chảy nước mắt nữa thôi “Thật không Lưu tổng, ngài không gạt tôi chứ ?” Lưu tổng ra vẻ trầm ngâm nói “Loại chuyện này có thể nói giỡn sao ?” Bí thư Mai đứng bên cạnh không kiên nhẫn nhắc nhở “Cô Dương, cô xem qua hợp đồng đi, nếu như không có gì thắc mắc thì mời ký tên vào” “A, được” Dương Tư Noãn cầm lấy hợp đồng tiện tay mở ra, bây giờ làm gì có tâm trạng mà nhìn cẩn thận nữa, cho nên sau đó cô cầm bút ký tên của mình vào. Cô không biết rằng bởi vì cô sợ ý không nhìn kỹ hợp đồng nên sau này làm cho mình lâm vào cục diện bị động. Bí thư Mai nhìn Dương Tư Noãn ký tên thì nở nụ cười quý dị, sau đó cầm lấy hợp đồng đưa cho Lưu Bình Nam rồi ông ta cầm bút quờ quờ viết tên của mình lên. Sau đó bí thư Mai cầm một bản hợp đồng đưa cho Dương Tư Noãn, còn một bản đưa cho bộ phận nhân sự lưu trữ. Dương Tư Noãn cảm kích nhìn Lưu Bình Nam nói “Lưu tổng, cảm ơn ngài, tôi nhất định sẽ cố gắng” Ông ta ngồi trên ghế xoay vòng vòng, nhẹ gật đầu nói “Tốt, không cần khách khí, từ nay về sau còn cần cô cống hiến hết mình cho công ty nữa” Dương Tư Noãn gật đầu nói “Lưu tổng, ngài yên tâm, chỉ cần chuyện tôi có thể làm được thì tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức” Lưu Bình Nam đắc ý cười nói “Ha ha, tốt, có những lời này của cô là tôi yên tâm rồi” Cô nhớ tới Điền Điền, vì vậy mặt dày bỏ thêm một câu “Lưu tổng, còn có Điền Điền cùng bộ phận với tôi, năng lực làm việc của cô ấy còn mạnh hơn tôi nữa. Xin hỏi, cô ấy, hợp đồng của cô ấy khi nào thì ký vậy ?” “Điền Điền ?” Đại boss không biết đó là ai, nhưng mà Dương Tư Noãn đã nói ra thì ông đành giả bộ ngu ngơ nói dối “A, hợp đồng của cô ta thì bên bộ phận nhân sự sẽ liên lạc sau, cô cũng đừng bận tâm. Được rồi, cô trở về trước đi” “Được, sayonara” Dương Tư Noãn nghe ông ta nói như vậy thì thôi, dù sao mình cũng không có quyền nói những chuyện khác. Cô đành phải nói câu chào hỏi với hai người đó, sau đó choáng váng cầm hợp đồng đi ra khỏi văn phòng của Lưu Bình Nam, đi về hướng thang máy. Bí thư Mai nhìn thấy Dương Tư Noãn đóng cửa lại thì xoay người một cái ngồi lên đùi Lưu Bình Nam, hai tay ôm cái cổ thô thiển ngắn ngủn của ông ta. Bí thư Mai vẫn không tin hỏi ông ta “Anh làm như vậy có nắm chắc cô ta sẽ giúp đỡ chúng ta không ?” “Chỉ cần cô ta có khả năng lợi dụng thì đương nhiên anh sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy” Đôi mắt nhỏ nhỏ của Lưu Bình Nam bắn ra tia lạnh lùng gian trá, vẻ mặt ân cần hiền lành khi đối mặt với Dương Tư Noãn đã không còn tồn tại. “Nhưng mà bên cạnh Mộ Minh Hiền có vô số mỹ nữ đó, hẳn ta sẽ thật sự quan tâm Dương Tư Noãn sao ?” Bí thư Mai vẫn còn có chút không tin tưởng. Thì ra tối ngày hôm trước Lưu Bình Nam cũng đưa bí thư Mai đi nghe toạ đàm của Roch, vừa vặn thấy toàn bộ chuyện xảy ra với Dương Tư Noãn lúc đó, cho đến khi Mộ Minh Hiền mang theo Dương Tư Noãn lái xe rời khỏi đại học A. Kỳ thật lúc đầu Lưu Bình Nam cũng không nhận ra Dương Tư Noãn, chẳng qua là thấy cô có chút quen mắt, nhưng sau nhờ bí thư Mai nhắc nhở mới biết Dương Tư Noãn là người trong công ty của ông. Lưu Bình Nam hưng phấn đến nỗi đỏ mặt tới tận mang tai, lập tức giao cho bí thư Mai về điều tra qua quá trình Dương Tư Noãn ở công ty. Cũng bởi vì như vậy mới có một màn vừa rồi, Dương Tư Noãn cứ như vậy trở thành người Lưu Bình Nam kính trọng nhất. Nếu như Lưu Bình Nam biết cũng bởi vì Dương Tư Noãn mà vận mệnh của ông ta đã nghịch chuyển rất lớn, như vậy hôm nay ông ta sẽ không làm ra chuyện như vừa rồi. Bàn tay mập mạp của Lưu Bình Nam không an phận dao động trên người bí thư Mai, một tay khác nhẹ nhàng bẹo khuôn mặt hồng hào của cô ta nói “Em thì biết cái gì chứ ? Chẳng bao lâu trước, em không thấy Mộ Minh Hiền vì một cô gái mà xung đột với một thanh niên khác đó sao ? Hơn nữa, Dương Tư Noãn cũng tươi mát động lòng người, quả thật làm cho người nhìn thấy khó mà quên được ! Hơn nữa chuyện này không gây tổn thất gì cho chúng ta hết, ha ha” Khuôn mặt béo phì của Lưu Bình Nam tiến tới một hướng duy nhất. Bí thư Mai nhìn biểu lộ của Lưu Bình Nam thì trong lòng rung mình một cái, lập tức ông ẹo nói “Ông xã, thật ra em cũng có thể giúp anh đó” Cô nghĩ thầm : nếu như mình có thể trèo lên cây cao Mộ Minh Hiền thì nhất định sẽ một cước đạp văng người đàn ông mập mạp nhóp nhép xấu xí này, thấy mà buồn nôn, nhưng mà vì tiền đồ nên mình nhẫn ! Mình cũng khổ tâm a ? “Em ?” Lưu Bình Nam cúi đầu nhìn thoáng qua bí thư Mai, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, nghĩ thầm : cô như vậy chỉ sợ Mộ Minh Hiền cũng không thèm liếc mắt nhìn, cho nên để tôi chơi đùa trước đã. Nhưng trong miệng ông ta lại nói “Ài, cục cưng, sao anh nhớ để cho em đi được ?” “Ông xã, anh thật xấu xa, vậy anh nói đi, em xinh đẹp hay là Dương Tư Noãn xinh đẹp ?” Bí thư Mai không phát hiện vừa rồi trong mắt Lưu Bình Nam hiện lên tia khinh thường cho nên lại làm nũng, Lưu Bình Nam cười dâm dăng nói “Cái này còn phải nói nữa sao, đương nhiên là em rồi, cục cưng của anh” Bí thư Mai ở trong ngực Lưu Bình Nam lắc lắc nói “Thật hay giả, anh không được gạt em đó” “Có lừa em hay không thì đợi lát nữa sẽ biết” Lưu Bình Nam vừa nói vừa phát ra tiếng cười dâm dăng, đồng thời miệng cũng đã để trên mặt bí thư Mai, còn bàn tay đã hướng đến nút thắt quần áo của cô ta. “A...” Bí thư Mai làm ra vẻ phát ra một tiếng thở gấp, cả người giống như rần rần lên thân thể mập mạp của Lưu Bình Nam. Cuối cùng trong văn phòng rộng lớn chỉ còn lại tiếng hít thở ô của đàn ông và tiếng rên rỉ của đàn bà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tức Chết Cái Bà Lão Kia

Dương Tư Noãn choáng váng trở lại văn phòng, đến bây giờ còn không hiểu rõ vì sao Lưu Bình Nam lại coi trọng cô như vậy. Điền Điền nhìn thấy cô trở lại thì vội vàng chạy tới. Cô nhìn cẩn thận Dương Tư Noãn từ trên xuống dưới một lượt, hình như không có gì khác thường, chỉ có biểu lộ hưng phấn có chút ngây ngốc khác thường mà thôi. Điền Điền vỗ vỗ cổ tò mò hỏi “Cậu làm sao vậy ? Nhìn rất ngốc đó” “A, hắc hắc, không có gì” Dương Tư Noãn ngây ngốc cười, còn nói “Đợi lát nữa sẽ nói cho cậu biết” Điền Điền liếc cô một cái, cái gì chứ, nói năng thật lộn xộn. Điền Điền lại nháy mắt với Dương Tư Noãn, cô liền nhìn theo ánh mắt của Điền Điền, mẹ ơi, không thể nào, trên bàn làm việc của cô lại có một bó hoa hồng đỏ rực kiều diễm ướt át nữa. Cô ngơ ngác nhìn Điền Điền, hỏi “Của ai vậy ?” Điền Điền chỉ tay vào cô rồi nói “Của cậu” “Của tớ ?” Dương Tư Noãn không tin lắm hỏi. Hôm nay là ngày hoàng đạo gì thế không biết, có người tặng hoa, lại tặng những hai bó, còn có đại boss cao cao tại thượng tự mình ký hợp đồng với cô, hơn nữa còn là dài hạn, những điều này bình thường mình cũng không có nghĩ đến nha, thế mà hôm nay lại đồng thời xảy ra, chúa ơi, mình thật sự là.....thật sự là....quá cảm động a. “Ừ” Điền Điền khẳng định gật đầu. Dương Tư Noãn cầm hoa lên nhìn một chút, aizz, lần này không có thiệp gì cả, sau đó tiện tay đặt hoa xuống lại. Điền Điền nhìn cô nhẹ giọng nói “Aizz, cậu không đoán được là ai tặng à ?” Dương Tư Noãn mờ mịt lắc đầu, cô thật sự nghĩ không

ra người nào đã tặng hoa cho cô cả. Đang lúc Dương Tư Noãn và Điền Điền nhìn hoa đến gần người thì La Bình như âm hồn nhẹ nhàng đi tới. Dương nhiên cô ta cũng phát hiện hoa trên bàn Dương Tư Noãn trước tiên, nhìn xem trên mặt đất và trên bàn có hai bó hoa hồng chói mắt thì cô ta hận không thể tiến lên dùng chân dẫm nát hai bó hoa đó. La Bình nghiêm nghị nói “Hai cô không làm việc lại đứng ở đây làm gì !” Điền Điền đã nghe đồng nghiệp nói vừa rồi La Bình lại châm chọc Dương Tư Noãn, khiến trong lòng cô tức lắm, hiện tại cô ta lại tự mình đưa đến cửa, cái này không trách mình được a. Hừ, cô nhưn mảy mảy ra ý hay. Cô liền xoay người cười dịu dàng với La Bình. La Bình nhìn thấy Điền Điền tươi cười với mình, khiến trong lòng cô ta có dự cảm không tốt, nha đầu kia muốn làm gì đây ? “Trường phòng, chị tôi thật đúng lúc” Điền Điền tiếp tục cười nói với La Bình “Chị nhanh tới xem đi, hôm nay Tư Noãn nhận được hai bó hoa luôn đó” Cô làm ra vẻ chính mình đang thưởng thức hoa “Chà, thật thơm. Hoa này tựa như Tư Noãn xinh đẹp, hương thơm mê người như vậy” Sắc mặt La Bình càng ngày càng khó coi nhưng cũng không biết nên nói cái gì. Điền Điền tiếp tục cười đến vô hại nhìn La Bình “Aiz, Tư Noãn thật là, một ngày nhận được hai bó hoa, có ít người được như vậy lắm đó, chỉ sợ sống cả đời cũng không nhận được nhiều hoa như vậy đâu. Aiz, thật đáng thương, trường phòng La, chị nói có đúng không ?” Sau khi Điền Điền nói xong, còn ra vẻ vô tội nhìn La Bình, thật ra người thông minh cũng biết biết lời này chính là nhắm vào La Bình. La Bình nhìn Điền Điền, hận đến ngứa răng, chỉ là vừa rồi Điền Điền không chỉ mặt gọi tên, dù sao trước mặt nhiều người như vậy nên không tiện phát tác thôi. Cô ta hừ lạnh một tiếng, ánh mắt ngoan độc khoét lên người Điền Điền : cái đồ không biết trời cao đất rộng, xem tôi từ nay về sau trừng trị cô thế nào. Sau đó phẩy tay áo một cái xoay người rời đi. Dương Tư Noãn lo lắng nhìn Điền Điền, nói “Thậm, từ nay về sau khẳng định cậu không có một ngày tốt lành rồi” Điền Điền làm như không có gì liên quan đến mình nói “Hừ, sợ cái gì ? Tổ không sao cả, cùng lắm thì không làm ở đây nữa là được” “Cậu á” Dương Tư Noãn biết rõ là Điền Điền xa giận thay mình, aiz, chính mình lại phiền hà đến bạn thân. Những đồng nghiệp khác lại tới vây quanh, chị Hạ duỗi ngón tay cái ra với Điền Điền “Tiểu nha đầu, thật là trâu bò” Tiểu Bội nói “Hừ, tức chết cái bà lão kia” Các đồng nghiệp chỉ một câu em một câu làm cho Điền Điền cười không ngấm miệng lại được. Sau đó những người này lại chuyển hướng qua người Dương Tư Noãn “Tư Noãn, che dấu thật kỹ quá đó, còn dám nói không có bạn trai, hiện tại hoa đã gửi tặng hai bó rồi, còn muốn gạt bọn chị đến khi nào nữa đây” ..... Điền Điền vội vàng đứng ra giải vây cho Dương Tư Noãn “Các chị em, chuyện này tôi có thể làm chứng, Tư noãn của chúng ta chính xác là chưa có bạn trai. Dương nhiên không bài trừ những người đang thầm mến nó a, còn có, nếu như các chị em thấy có ai phù hợp thì cũng giới thiệu cho nó đi” Các đồng nghiệp nghe xong lời nói của Điền Điền thì đều phát biểu ý nghĩ của mình. Tiểu Bội nói đầu tiên “Aiz, chính em đây còn mong chờ người ta giới thiệu cho nữa đây này” Chị Hạ nói “Đàn ông chị quen biết à, đáng tiếc đều đã kết hôn” Bây giờ các đồng nghiệp rất hưng phấn thảo luận vấn đề này, cho nên tất cả đều đã quên hỏi Dương Tư Noãn chuyện Lưu Bình Nam gọi cô đi làm gì rồi. “Aiz, mấy người đừng nói nữa” Dương Tư Noãn nghe mà mặt đỏ rần, đồng thời trong lòng cũng loạn hết cả lên rồi. “Hi hi, đỏ mặt” Các đồng nghiệp thấy không đảo ra tin tức gì nên đều tươi cười trở lại chỗ ngồi của mình. Điền Điền vỗ vỗ đầu của mình, giống như nhớ tới chuyện gì đó, ánh mắt mập mờ nhìn Dương Tư Noãn “Tư Noãn, vừa rồi cậu không mang điện thoại theo à ? Vương Kiến Khôn gọi điện đến rất nhiều lần để tìm cậu” Dương Tư Noãn trừng Điền Điền, kỳ quái nói “Vương Kiến Khôn không có số điện thoại mới của tớ mà ?” Điền Điền không chút giấu diếm nói “Tớ cho anh ấy” Dương Tư Noãn lập tức đánh Điền Điền một cái. “Aiz, Tư Noãn, tớ nói thật này” Điền Điền ngưng cười, nhìn Dương Tư Noãn nói “Cậu cảm thấy Vương Kiến Khôn thế nào ?” “Rất tốt thôi” Dương Tư Noãn cũng thành thật nói “Nhưng mà, cậu đừng hiểu sai, tớ vẫn luôn xem anh ta như anh trai thôi” “Cậu không thể lo lắng một tí được à ?” “Hắc hắc” Dương Tư Noãn cười khan hai tiếng, không nói gì thêm, có những lời thà không nói ra thì tốt hơn, nếu không sẽ làm tổn thương người ta. “Cậu này, thái độ kia là gì hả ?” Điền Điền bắt năn nói, nhưng mà cô cũng biết có một số việc không nên gượng ép, không ép được thì theo nó thôi. Cô lại nhắc nhở “Nhanh gọi điện cho Vương Kiến Khôn đi, không biết tìm cậu có chuyện gì đó ?” “Biết rồi” Dương Tư Noãn gật gật đầu. Cô ngồi xuống lấy di động ra nhìn, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhớ của một số duy nhất, chắc là số của anh ta rồi. Cô nghĩ nghĩ, hay là cảm điện thoại gọi cho người ta một lần. “Alô, Tư Noãn à ?” Điện thoại vừa kết nối được là đã truyền đến giọng nói kích động vui sướng của Vương Kiến Khôn. “Là em, nghe Điền Điền nói anh tìm em có việc” Đối với kích động của Vương Kiến Khôn thì Dương Tư Noãn cảm thấy khó hiểu. “Ha ha, thật ra cũng không có chuyện gì cả” Vương Kiến Khôn ở đầu điện thoại bên kia cười ngây ngô như một đứa trẻ. “Không có chuyện gì cả thì anh gọi điện làm gì ? Anh rất rảnh rồi sao ?” Dương Tư Noãn có chút khó hiểu, anh không bận nhưng tới thì bạn muốn chết. “Không, không phải như vậy” Vương Kiến Khôn nghe giọng nói của Dương Tư Noãn không vui, vội vàng nói không, sau đó ập a ập ứng nói “Tư Noãn, đã nhận được hoa chưa ? Có đẹp không ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Lòng Anh Chỉ Có Mình Em

“Cái gì ? Hoa là anh tặng ?” Dương Tư Noãn lớn tiếng kêu lên, làm cho những người khác đều ngẩng đầu nhìn về phía cô một chút, cô thè lưỡi, giọng nói lại nhỏ xuống “Tại sao phải tặng hoa cho em, lại tặng những hai bó, anh phung phí nhiều tiền thật đó” Vương Kiến Khôn thật thà phúc hậu vừa cười vừa nói “Hắc hắc, ngày hôm qua lúc đi về anh thấy em không vui, cũng không biết dùng phương pháp gì làm cho em vui vẻ, sau đó anh nghe người khác nói con gái đều thích hoa, cho nên anh liền mua hoa tặng cho em, anh chỉ muốn cho em vui vẻ thôi” “Chẳng lẽ em thích thứ gì đó nhiều tiền hơn thì anh đều gửi tặng hết à” Dương Tư Noãn liếc mắt nhưng trong lòng vẫn có một chút cảm động nho nhỏ. Vương Kiến Khôn có chút si ngốc nói “Chỉ cần em thích thì cái gì anh cũng nguyện ý tặng” “Được rồi được rồi, đừng nói những lời sáo rỗng đó nữa” Dương Tư Noãn cắt lời Vương Kiến Khôn “Cảm ơn hoa của anh, nhưng lần sau đừng tiếp tục làm chuyện nhầm chán như vậy nữa. Không còn việc gì nữa em tắt máy đây” Nghe được lời nói của Dương Tư Noãn khiến tâm Vương Kiến Khôn cứng lại, nhưng khi nghe cô muốn tắt điện thoại thì vội nói tiếp “Chờ một chút, buổi tối em có rảnh không ? Anh muốn mời em ăn cơm” “Lại mời em ăn cơm, không phải chứ, không phải hôm qua anh mới mời đó sao ? Anh phát tài đấy à ?” Tuy Dương Tư Noãn rất yêu thích ăn uống, nhưng trong tình huống này cô vẫn hiểu thế nào là từ chối “Mời một lần là được rồi, hay là dồn tiền chuẩn bị kiếng cho em một chị dâu đi, hơn nữa gần đây em rất bận rộn, không có nhiều thời gian đâu, cho nên sẽ không đi ăn cơm nữa, cảm ơn ý tốt của anh, chờ có thời gian em lại mời anh. Sayonara” “Thì bận rộn cũng phải lo ăn cơm thật nhiều vào chứ” Vương Kiến Khôn vẫn chưa từ bỏ ý định. “Được rồi, em không nói nữa đâu, em tắt máy đây” Dương Tư Noãn không đợi Vương Kiến Khôn có phản ứng liền tắt máy trước rồi thở phào một hơi nhẹ nhõm. “Tút...tút...tút...” Nghe trong điện thoại chỉ là những tiếng tút, làm cho trên mặt Vương Kiến Khôn hiện lên một nụ cười khổ. “Kiếm cho em một chị dâu đi, nghĩ đến lời Dương Tư Noãn làm cho hấn sa sút tinh thần tựa trên lưng ghế, nhưng mà hấn sẽ không buông tha cho cô. “Hoa này là Vương Kiến Khôn tặng à ?” Dương Tư Noãn bị giọng nói bất ngờ của Điền Điền làm cho hoảng sợ. Điền Điền cầm một ly nước, ưu nhã tựa bên bàn làm việc của cô, ánh mắt rõ ràng nhìn chăm vào cô. Dương Tư Noãn giận, liếc cô một cái “Này, cậu tới khi nào đó, làm tớ sợ muốn chết” “Điều nên nghe tớ đều nghe được” Điền Điền ra vẻ thần bí cười, có chút kỳ quái hỏi “Vì sao không nhận lời mời ăn cơm hả ?” Dương Tư Noãn liếc cô một cái “Sao nào ? Trong mắt cậu tớ là người tham ăn như vậy à, ngày hôm qua người ta vừa mời chúng ta ăn cơm đấy thôi” Điền Điền nhưn mảy mảy hỏi ngược lại “Hừ, cậu không tham ăn à ?” “Aiz, cậu hiểu rõ một

chút được không ? Mặc dù Dương Tư Noãn tởm tham ăn, thế nhưng đầu óc vẫn phân biệt được tốt xấu, vẫn biết cơm nào thì có thể ăn, cơm nào không thể ăn” Sau khi nói xong thì dưới con mắt của Điền Điền cô lấy tay đặt lên đầu, thật là có chút đau đầu nha. Điền Điền dí sát mặt mình vào mặt Dương Tư Noãn cố ý hỏi mập mờ “Này, lời này của cậu là có ý gì hả ? Có phải là Vương Kiến Khôn nói gì đó với cậu không ?” “Đi chết đi, đi xa ra một chút, đi làm việc của cậu đi” Dương Tư Noãn đỏ mặt đứng dậy đẩy Điền Điền ra xa. Điền Điền nhìn Dương Tư Noãn, lại nhìn qua hai bó hoa hồng kiều diễm, còn trên mặt mình là ý cười mập mờ, lắc lư trở lại chỗ ngồi của mình. Trải qua nhiều chuyện như vậy nên Dương Tư Noãn đã quên chuyện hợp đồng của mình. Ngày hôm sau Dương Tư Noãn lại nhận được hai bó hoa hồng đỏ, cô vô cùng tức giận gọi điện thoại mắng cho Vương Kiến Khôn một trận, nói anh ta nếu như có nhiều tiền như vậy thì nên đi đóng góp cho quỹ từ thiện làm việc thiện đi. Chính là khi Dương Tư Noãn mắng hằn, lúc đến tai hằn thì làm hằn hạnh phúc vô cùng, vì vậy, hoa vẫn được gửi tặng như trước. Sau này, Dương Tư Noãn thấy mắng hằn không có hiệu quả thì mặc kệ luôn, thích tặng thì cứ tặng đi, dù sao cũng không tốn tiền của cô. Vương Kiến Khôn tặng hoa cô cũng không mang về nhà, toàn bộ đều để ở văn phòng. Vài ngày sau, văn phòng cô làm việc biến thành cửa hàng hoa, cô đành phải chia sẻ những bó hoa tươi đẹp cho những đồng nghiệp khác, còn những bó đã héo thì ném vào thùng rác. ~~~launhacac.wordpress.com~~~

Mộ Minh Hiền đang xem tư liệu do Trần Vũ Phạm điều tra được, là hồ sơ về Vương Kiến Khôn. Ảnh mặt của anh nhìn chăm vào mấy hàng chữ. Vương Kiến Khôn – Nam – 28 tuổi. Tốt nghiệp quản lý chuyên nghiệp internet tại trường đại học C. Hiện tại làm việc tại công ty con tập đoàn Húc Nhật. Chức vụ : Phó tổng quản lý. Tình trạng hôn nhân : Độc thân, không bạn gái, nhưng gần đây nhất đang theo đuổi một người, vì anh ta thường xuyên đến cửa hàng hoa gửi tặng hoa. Quả nhiên Dương Tư Noãn cũng không phải bạn gái của Vương Kiến Khôn. Mộ Minh Hiền nhớ tới ngày đó Dương Tư Noãn nói chắc chắn rằng Vương Kiến Khôn là bạn trai của cô, rõ ràng chắc chắn đó là nhầm vào anh thôi. Lần đầu tiên Mộ Minh Hiền có cảm giác bị thất bại rõ ràng. Rốt cuộc cái cô gái chết tiệt kia là vì chán ghét, e ngại mình, sau đó là tự bảo vệ cô ta, cho nên mới ở trước mặt mọi người thừa nhận một người đàn ông là bạn trai của mình, hơn nữa còn nói rất bình tĩnh, hay là vì cô ta cũng thật sự yêu mến Vương Kiến Khôn kia cho nên mới nói ra bình tĩnh, tự nhiên như vậy. Mộ Minh Hiền bức bối xoa bóp trán, anh là lần đầu tiên vì một cô gái mà bức bối, mà cô gái này toàn thân đều tỏa ra gai nhọn đâm người ta. Thật đáng chết ! Anh thầm mắng mình một tiếng. Tại sao mình lại không giải thích được vì sao mình lại bức bối vì một cô gái khắp nơi đều quyến rũ đàn ông ? Tay anh kéo ngăn kéo đầu tiên ra, từ bên trong lấy ra một tấm hình, trong tấm hình là một cô bé. Anh xem tấm hình như vật quý giá mà nâng niu trong lòng bàn tay, chậm rãi nhìn xem, trên mặt dần dần hiện lên sự ôn nhu, trong con người sâu thẳm đen đặc hóa nhu tình. Trong lòng lại thầm nói với tấm hình : Thư Ny của anh, rốt cuộc bây giờ em đang ở nơi đâu, em cũng biết đã qua nhiều năm như vậy rồi, lòng của anh chỉ có một mình em mà thôi. . . Suy nghĩ của anh đang muốn trở lại mười mấy năm trước thì bị Trần Vũ Phạm cắt đứt. “E hèm” Trần Vũ Phạm đứng ở cửa ra vào ho nhẹ một cái nhắc nhở, bây giờ hần đã không còn gấp qua tình trạng như vậy lần đầu, cho nên đã thành thói quen rồi. Suy nghĩ của Mộ Minh Hiền bị Trần Vũ Phạm làm cho rối loạn, đành phải cất tấm hình vào lại chỗ cũ. Trần Vũ Phạm đã đi tới, lúc chuẩn bị mở miệng thì Roch cũng đi đến. “Roch, hội nghị đã xong rồi sao ?” Mộ Minh Hiền đứng lên chào hỏi Roch, sau đó cả ba người ngồi xuống ghế salon. “Ừ, vừa mới kết thúc xong” Roch có chút mệt mỏi nói, gần đây lịch trình của ông so với khi sắp xếp có nhiều hơn, không nói chuyện thì hội nghị, còn phải xã giao đủ thứ, thật là có chút mệt mỏi. Roch tựa trên ghế salon, nhắm mắt lại, ý bảo bọn họ cứ tiếp tục. Trần Vũ Phạm mang theo ý cười hỏi “Minh Hiền, hồ sơ về Vương Kiến Khôn cậu đã xem chưa ?” Mộ Minh Hiền tích chữ như vàng nói “Rồi” “Hắc hắc, thật không ngờ chúng ta đều bị cô bé Dương Tư Noãn qua mặt, Vương Kiến Khôn căn bản không phải bạn trai của cô bé” Trần Vũ Phạm nhìn sang Mộ Minh Hiền để nhìn biến hóa trên mặt của anh. Trên mặt Mộ Minh Hiền biểu hiện không bận tâm, nhìn không ra bất kỳ biểu lộ biến hóa gì, chỉ nhàn nhạt nói “Lần trước tôi đã nói rồi, cô ta thích đùa giỡn, tự cho mình là thông minh, nhưng mà người nào đó còn không tin” Sau đó ánh mắt anh liếc qua Roch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Cảm Giác Kỳ Quái

Nghe thấy Mộ Minh Hiền nói, Roch khép hờ mắt chậm rãi mở ra, ngồi thẳng trên ghế salon, trên mặt vẫn là ý cười, ôn hòa nói “Ha ha, tôi vẫn kiên trì với cái nhìn của tôi” Mộ Minh Hiền nghe xong lời Roch nói thì trong lòng cả kinh, kiên trì của ông là không đúng, tại sao lại có thể coi trọng một cô gái chết tiệt như vậy ? Mộ Minh Hiền nhàn nhạt giễu cợt nói “Hừ, giữ vững lập trường của mình là đúng, nhưng chỉ sợ lập trường đó không đúng với chân lý thôi” “A, thật sao ?” Roch vẫn ôn hòa, làm cho người ta không nhìn thấu được. Trần Vũ Phạm ở một bên cũng mỉm cười nói ra “Tuy cô Dương Tư Noãn kia lừa chúng ta, nhưng mà tôi lại rất thương thức cô ấy” “Hai người đàn ông dần dần không thể nói lý được” Mộ Minh Hiền liếc tròng hai người bọn họ, nhếch đôi môi mỏng khêu gợi lên, không nói gì thêm nữa, nghĩ đến vấn đề khác. “Ha ha” Roch khó có cơ hội cười lớn tiếng vui vẻ, tên nhóc này cũng có lúc phải kinh ngạc như vậy, hơn nữa còn là vì phụ nữ, rất thú vị. Hiện tại Roch đột nhiên có xúc động muốn gặp Dương Tư Noãn. Ông đứng lên nhìn Mộ Minh Hiền và Trần Vũ Phạm rồi nói “Hai cậu tiếp tục nói chuyện đi, tôi có chút việc nên đi trước” Nói vừa hết lời liền mở cửa đi ra ngoài. Mộ Minh Hiền và Trần Vũ Phạm hai người liếc nhìn nhau, đều biểu hiện thắc mắc : Roch này đang làm gì đây, vừa mới là bộ dạng mệt mỏi nhưng sao bây giờ lại có tinh thần tỏa sáng rồi ? ~~~launhacac.wordpress.com~~~

Sau khi tan ca, Dương Tư Noãn vừa xuống lầu thì nhìn thấy Roch mặc áo quần màu đen trắng đứng cho tay vào túi quần, đứng rất phong cách trước xe Cadillac, xem ra là đang đợi người. Xe sang trọng xứng với người, tự nhiên hấp dẫn vô số ánh mắt của phái nữ. Nếu trước kia Dương Tư Noãn nhìn thấy thân tượng mà mình sùng bái thì chỉ sợ đã sớm ngoắt đuôi đi lên nịnh hót một chút, nhưng bây giờ địa vị Roch trong lòng cô đã rớt xuống ngàn trượng, cho nên cô cúi đầu đi lướt qua người Roch. “Cô Dương Tư Noãn, xin chờ một chút” Giọng nói nam trung từ tính vang lên sau lưng cô rất đúng lúc, làm cho bước chân Dương Tư Noãn không tự chủ được dừng lại, quay đầu nhìn lại sau lưng. Cô thấy Roch chói mắt đang đi tới, tại sao ông ta lại chú ý tới mình rồi ? Đồng thời tiếng Roch gọi Dương Tư Noãn cũng hấp dẫn vô số ánh mắt ghen ghét và hâm mộ, những ánh mắt này làm cho cô cảm giác như có mũi nhọn đâm vào lưng. “Đã tan ca rồi sao ?” Roch dịu dàng hỏi, trên mặt ông vẫn ý cười như trước. “Vâng, giáo sư Roch gọi tôi có việc gì sao ?” Giọng nói Dương Tư Noãn có chút nhàn nhạt, đôi mắt lại nhìn xung quanh ông, cô chỉ sợ cái tên đàn ông biến thái kia cũng đến đây thôi. “Ha ha, tôi chỉ đi một mình thôi, tôi muốn mời cô ăn cơm” Khả năng Roch nhìn ra lo lắng của Dương Tư Noãn, đồng thời cũng nói ra ý muốn của bản thân mình. “A. Cái gì ?” Dương Tư Noãn ngây ngốc nhìn Roch, đầu óc không nghĩ được gì cả. Không phải người này cố ý đến tìm cô đây chứ ? Chắc là không phải đâu, mình có quen gì với ông ta đâu. “Tôi muốn mời cô ăn cơm” Roch ôn hòa nói lại lần nữa, nhìn biểu hiện chân thành trên mặt ông làm nội tâm cô không khỏi ấm áp. “Ngài mời tôi ăn cơm ? Vì sao chứ ? Tôi và ngài cũng không quen thuộc gì. Vì sao ngài còn biết tôi đi làm ở đây nữa ?” Dương Tư Noãn vừa nghe ăn cơm thì lặng lẽ nuốt nước miếng, nhưng ăn uống so với an toàn bản thân thì yếu một chút, vì vậy cô cảnh giác phải hỏi trước. Roch vừa cười vừa nói “Ha ha, chúng ta đã gặp mặt hai lần, tính cả hôm nay nữa là lần thứ ba rồi, hần là xem như người quen rồi” “A, là như vậy sao. Nhưng thật ngại quá, hôm nay tôi còn có chuyện khác, cho nên không đi được” Dương Tư Noãn từ chối, hừ, cùng loại người ra về đạo mạo như ông đi ăn cơm thì không phải dẽ vào miệng cộp rồi còn gì ! Roch như nhìn ra tâm tư của cô nên nụ cười trên mặt càng tươi

hon, nói tiếp “Cô không cần khẩn trương như vậy, tôi chỉ mời cô ăn cơm chứ không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn nghe lời nói chưa xong lần trước của cô thôi” Dương Tư Noãn bị Roch nói trúng tim đen nên mặt đỏ lên, cho nên nghĩ lại, đi quách cho rồi, một lời nói cho rõ ràng để cho ông biết mình không giống với suy nghĩ kia trong lòng của ông ta, hơn nữa còn có thể hưởng thụ đồ ăn ngon, hắc hắc. Dương Tư Noãn gật gật đầu “VẬY ĐƯỢC RỒI” Roch cũng gật gật đầu, rất tự nhiên dắt tay cô đi đến xe mình. Tay bị Roch nắm làm cho Dương Tư Noãn có cảm giác rất kỳ quái, cảm giác nắm tay cô không phải là một người đàn ông lạ hoắc không quen, mà là cảm giác của một người anh nắm tay cô, loại cảm giác này khiến cô cảm thấy rất an tâm, không muốn bỏ ra. Cho nên lần đầu tiên cô không cự tuyệt một người khác phái không có quan hệ nào nắm tay cô, còn lần Vương Kiến Khôn kia là diễn kịch nên không tính. Cảm giác này thật là kỳ quái, chính mình nên chán ghét ông ta mới đúng. Nhưng vì sao khi thấy ông ta thì mình lại cho là mình đã sai ? Dương Tư Noãn lắc đầu, thật kỳ quái quá. Một người đàn ông khí chất nho nhã nắm tay một cô gái cao gầy tươi mát xinh đẹp, lập tức đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. La Bình đi ra công ty đúng lúc nhìn thấy cảnh này, làm cho miệng cô ta méo xệch. Chị Hạ và những người khác đi ra cũng đúng lúc nhìn thấy Dương Tư Noãn lên xe, trông mắt của mấy người đó đều rơi ra đầy đất. Oa ! con bé này thật lợi hại, để xem ngày mai còn nói dối được nữa không. Sau khi lên xe ngồi xong, Roch ôn nhu nhìn Dương Tư Noãn hỏi “Cô thích ăn cái gì ?” Dương Tư Noãn có chút ngại ngùng cúi đầu xuống, nhẹ nói “Tuỳ ngài quyết định” Roch ôn nhu cười, gật gật đầu, nhanh chóng khởi động xe chạy ra đường. Xe dừng lại ở một nhà hàng kiểu vườn, sau đó Roch và Dương Tư Noãn cùng xuống xe. Dương Tư Noãn nhìn xung quanh một chút, hình như mình chưa bao giờ đến nơi này. Bốn phía có rất nhiều xe đậu, mà toàn là danh xe nữa chứ, bởi vậy có thể thấy được nơi này không chỉ buôn bán tốt thôi, mà còn thích hợp cho các tầng lớp có tiền đến đây tiêu phí. Roch mỉm cười nhìn Dương Tư Noãn hỏi “Chúng ta ăn cơm ở đây được không ?” Dương Tư Noãn gật gật đầu “Ừ, được” Roch cũng gật gật đầu, dẫn Dương Tư Noãn đi đến hướng bên kia. Đây là một nhà hàng với phong cách nhà vườn, diện tích rất lớn, ở cửa sân treo một biển hiệu với bốn chữ đơn giản : nhà hàng nhà vườn. Đi vào đại sảnh, bên trong đặt bàn ghế trúc tinh xảo, làm người ta cảm nhận không khí nhà vườn nông thôn. Nhìn thấy Roch đi vào, lập tức có người đến chào đón, chắc là quản lý rồi, nhưng lại rất cung kính với Roch. Roch nói nhỏ với hắn vài câu, làm người quản lý kia gật đầu không ngừng. “Được rồi, chúng ta đi vào thôi” Roch dẫn Dương Tư Noãn đi vào một phòng riêng. Vừa ngồi xuống thì người phục vụ đã bưng trà đến. Nước trà màu lục trong ly thủy tinh trong suốt đến mê người, còn có một mùi hương nhàn nhạt thơm ngát bay vào trong mũi Dương Tư Noãn, sau đó bay thẳng vào trong lòng. Ừ, trà thơm quá. Dương Tư Noãn nhìn không được bâng chến trà lên thưởng thức một ngụm, lập tức liền bị một mùi hương lá trúc thơm ngát ngọt ngào thấm vào tim gan. Dương Tư Noãn ngây ngốc hỏi Roch “Đây là trà gì vậy ? Tại sao lại thơm mùi trúc ?” Roch nhìn Dương Tư Noãn, kiên nhẫn nói với cô “Đây là dùng lá trúc thường thấy ở nông thôn nhất để ngâm chế, mất gan giải độc, tính khiết như thực phẩm dinh dưỡng, hơn nữa độc đáo ở chỗ là mùi lá trúc thơm ngát để lại cho người uống dư vị mê đắm”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Người Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chịu Tiếng Xấu Thay Cho Người Khác

Dương Tư Noãn đỏ mặt nói “A, đây là lần đầu tiên tôi uống trà lá trúc đấy, thật không ngờ nó còn có công dụng tốt như vậy đó” “Ha ha, nếu cô thích thì từ nay về sau có thể thường xuyên đến nơi này” Dương Tư Noãn thề lời “Nơi này, tôi không đủ tiền để tiêu phí như vậy đâu” “Không sao, lần sau cô đến thì cứ nói thẳng tên của tôi ra, như vậy là được” “A, như vậy thật ngại quá ?” Tuy ngoài miệng Dương Tư Noãn nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ : là chính miệng ông nói đấy nhá, sau này không được hối hận đâu đấy. Roch cười ôn hoà nói “Ha ha, không sao” Đúng lúc ấy món ăn được đưa lên, có tôm sông, cá sông, nói chung là tất cả món ăn tinh xảo đều có nguồn gốc từ nhà vườn này. Màu đỏ là cà chua, màu tím là cà, màu xanh là khổ qua, màu trắng là củ cải, màu vàng là bí đỏ và ngô, làm cho người ta nhìn thôi cũng cảm thấy ngon miệng rồi. Roch nhìn Dương Tư Noãn bộ dạng như thèm lắm rồi nên thương yêu nói “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện” “Ừ” Dương Tư Noãn vui vẻ gật đầu, mười ngón tay vội vàng động đậy, đại khai sát giới. Khó trách những kẻ có tiền lại thích đến đây, mặc dù là thức ăn nhà vườn bình thường, nhưng sau khi qua tay của đầu bếp nổi tiếng thì hương vị còn hơn cả sơn hào hải vị. Roch nhìn tướng ăn của Dương Tư Noãn, nhìn không được vui vẻ đều ngập tràn trong mắt. Quả nhiên là một cô gái tươi mát tinh khiết, không chút nào làm ra vẻ thực nữ. Dương Tư Noãn đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên, có chút ngại ngùng cười cười “Giáo sư Roch, thực xin lỗi, tướng ăn của tôi rất khó coi” Roch thật lòng nói “Không, tôi cảm thấy cô giống như những thức ăn này” “A, tôi giống như những thức ăn này ?” Miệng Dương Tư Noãn mở rộng, có chút không hiểu hỏi, ông này có ý gì chứ. Roch nhẹ giọng nói “Đúng, giống như chúng nó vậy, tươi mát tự nhiên, không cần bất kỳ trang trí gì cũng đã là đẹp nhất rồi” Mặt Dương Tư Noãn thoáng đỏ ửng, cũng không biết đây là đang khen cô hay là chê cô nữa. “Đúng rồi, giáo sư Roch, có chuyện này tôi muốn nói rõ ràng với ngài” Dương Tư Noãn có lý dừng khi nói, bị người hiểu lầm cũng không hay. Roch đẩy kính mắt hỏi “Hử ? Chuyện gì ?” “Chính là, là...” Dương Tư Noãn thật sự không biết lời này nên nói thế nào cho đúng, cô nghĩ nghĩ nói lại “Chính là chuyện lần trước, tôi không phải như vậy như ông nghĩ” “Tôi nghĩ gì ?” Roch có chút khó hiểu, lời này có chút kỳ quái a. “Chính là...” Dương Tư Noãn hít một hơi thật sâu, nghiêm mặt nói “Chính là, tôi một mực xem ngài là thần tượng, từ khi bắt đầu lên đại học tôi liền sùng bái ngài, vẫn luôn muốn được nghe ngài dạy bảo. Lần trước tại đại học A, rốt cuộc cũng có cơ hội như vậy, tôi thật sự rất vui, cho nên lúc đối mặt với ngài, tôi cũng không biết diễn tả tâm tình của mình như thế nào, vì vậy mới gây hiểu lầm với ngài, còn bạn thân Điền Điền của tôi hỏi ngài câu kia là vì cô ấy hay nói đùa thôi, không phải tôi muốn hỏi như vậy” Roch nhìn Dương Tư Noãn, nghe xong lời nói của cô thì trong lòng thật sự rất vui vẻ, thật không ngờ chính mình từng có vị trí quan trọng như vậy trong lòng cô bé, nhưng là với câu nói tiếp theo của cô bé thì ông không hiểu gì cả. “Tạo hiểu lầm cho tôi là có ý gì ?” Biểu hiện ôn hoà trên mặt Roch thay bằng biểu hiện thất vọng. “Nói đúng ra là tôi rất sùng bái ngài, không giống như ngài và người khác nói tôi : tôi muốn gả cho ngài” Rốt cuộc Dương Tư Noãn đỏ cả khuôn mặt khi nói ra lời này. “A ?” Roch cũng đỏ mặt, có chút kỳ quái nói “Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy, sao lại có những người khác nói như vậy ?” Dương Tư Noãn không tin hỏi “Thật vậy sao ?” “Cô xem tôi giống như loại người thích đi khắp nơi nói xấu người khác sao ?” Trên mặt Roch có thần sắc như đứa trẻ nghịch ngợm. “A” Dương Tư Noãn sững sốt một chút, đúng nha, bây giờ nghĩ kỹ lại thì ông không giống loại người như vậy. Nhưng mà người không thể nhìn bề ngoài được, ai biết được bản chất ông ta thế nào chứ ? Hơn nữa, lời này là từ bạn thân Mộ Minh Hiền của ông thì còn giả được sao ? “Là bạn của ông, Mộ Minh Hiền nói như vậy với tôi. Hắn ta nói tôi đi khắp nơi quấy rối đàn ông, còn muốn gả cho ngài nữa” Cô đỏ mặt nói lời này ra khỏi miệng. Không biết tại sao khi ở trước mặt Roch lại có một cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, có tâm sự gì cũng muốn nói với ông hết. “A” Roch nhìn không được cười lên, cái này là logic gì đây, tiếng xấu của tên nhóc kia giờ gánh trên lưng mình ! “Ha ha, bây giờ thì đã hiểu rõ một chuyện rồi” Roch đột nhiên rất vui vẻ cười lớn tiếng. “Chuyện gì ?” Dương Tư Noãn cũng không ngờ Roch có thể cười lớn tiếng như vậy, đúng là một người rất ôn hoà. “Rốt cuộc tôi cũng biết vì sao lần trước cô nói tôi là một người dối trá, cũng hiểu được ý của câu ‘nếu như muốn biết rõ thì đi hỏi Mộ Minh Hiền’” Roch tiếp tục vừa cười vừa nói “Bởi vì Minh Hiền nói những lời kia với cô nên cô cho rằng những lời kia là tôi nói cho cậu ta biết đúng không. Cô đã nghĩ thế này : Roch à, bởi vì tôi rất sùng bái ông nên khi đối mặt với ông chỉ có chút khẩn trương mà thôi ! Ông lại nói tôi thích ông,

muốn gả cho ông. Nhìn người thì rất ôn hoà lại học rộng có lễ nghĩa, nhưng sao sau lưng lại nói người khác như vậy chứ, thật sự là một người dối trá tự cao tự đại. Có phải như vậy không, ha ha” Đôi mắt to tròn của Dương Tư Noãn trừng càng lớn, đồng thời mặt cũng nóng lên. Mẹ ơi, người này thật lợi hại, làm sao lại biết trong đầu cô nghĩ gì a, không phải ông ta có năng lực đặc biệt nào đó chứ. A, nghĩ vậy nên theo bản năng cô lấy tay lên đặt trên ngực. “Ha ha” Roch bị hành động này của Dương Tư Noãn chọc cho cười vui vẻ hơn, vừa cười vừa nói “Có phải cô đang nghĩ vì sao tôi lại biết cô nghĩ gì đúng không?” Dương Tư Noãn gật gật đầu, không dám nói một lời. Rốt cuộc Roch cũng ngưng cười to, chỉ khẽ cười nói “Thật ra rất đơn giản, bởi vì ngày đó cô nhìn thấy tôi và Minh Hiền đi cùng nhau, mà Minh Hiền cũng không đi nghe toạ đàm, như vậy sẽ không biết thái độ của cô và lời của bạn cô nói, nhưng sau này Minh Hiền lại nói ra những lời đó thì theo lý cô cho rằng là tôi nói lại” “Đúng vậy đó, lúc ấy tôi nghĩ như vậy” Dương Tư Noãn thành thật thừa nhận, còn trong lòng thì càng thêm bội phục Roch. Đột nhiên Roch thở dài một tiếng “Aiz, thật là không công bằng chút nào cả!” Dương Tư Noãn yếu ớt hỏi lại một câu “Là sao?” Roch có chút uỷ khuất nói “Minh Hiền nói lại làm cho tôi phải chịu tiếng xấu thay cho người khác, hơn nữa nhìn thái độ của cô thì cô vẫn tin tưởng Minh Hiền mà không tin tưởng tôi, cô nói đi, như vậy có phải cô không công bằng với tôi không” Tin tưởng Mộ Minh Hiền? Trong lòng Dương Tư Noãn khẽ giật mình, đúng rồi còn gì nữa, vì sao mình không nghĩ ngờ anh ta nói vậy, mà cho rằng là giáo sư Roch nói? Minh thật là dẫn chết mắt, tại sao lại tin lời cái tên biến thái kia chứ, lần trước còn tỏ thái độ với giáo sư Roch nữa, thật là đáng chết, nhưng mà cũng may, nhìn thái độ của giáo sư thì chắc là không để bụng rồi, nếu không mình sẽ hối hận chết thôi. Dương Tư Noãn đỏ mặt cúi đầu, nhỏ giọng nói “Thật xin lỗi giáo sư Roch, tôi trách oan ngài” “Muốn tôi tha thứ cho cũng được thôi, nhưng phải đồng ý với tôi một điều kiện?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Phú Ông Đẹp Trai

Dương Tư Noãn nhẹ nhàng mở to mắt tò mò nhìn Roch hỏi “Chuyện gì?” Roch khôi hài nói “Từ nay về sau không được gọi tôi là giáo sư Roch, gọi như vậy không khác gì gọi tôi là lão già, gọi tôi là Roch thôi” Dương Tư Noãn lắc đầu nói “Khó mà làm được, nếu gọi như vậy mà bị người khác nghe được thì sẽ cho là không biết lễ phép đó” Roch cố ý nghiêng rằng nghiêng lợi nói “Cô không muốn gọi tức là ngụ ý chê tôi già rồi còn gì, nhất định phải gọi giáo sư Roch mới xứng với tôi thôi sao?” Chính ông cũng không biết vì sao khi đối mặt với Dương Tư Noãn thì ông cảm giác rất dễ dàng, rất thân thiết, giống như là bạn bè đã quen biết nhiều năm vậy. Loại cảm giác này nếu như không phải cảm thụ thân thiết thì chắc chắn ông sẽ không tin tưởng, nhưng bây giờ chính mình lại có cảm giác chân thật này. “Tôi không phải có ý như vậy” Dương Tư Noãn vội vàng khoát tay nói “Ngài không già tí nào cả, làm anh tôi còn được mà” “Làm anh cô?” Roch nhũn mày suy nghĩ một chút rồi nói “Đúng rồi, nếu không cô gọi tôi là anh đi, như vậy người khác cũng không nói cô không biết lễ phép” “A, cái này không thể được” Dương Tư Noãn lại khoát tay nói. Tuy cảm giác được Roch rất thân thiết, giống như là bạn bè nhiều năm vậy, nhưng chính mình vẫn còn có chừng mực. Cô có chút sợ hãi nói “Thân phận ngài như vậy nên tôi không xứng gọi ngài là anh” “Hừ?” Mặt Roch trầm xuống, thật lòng nói “Lần sau tôi không cho phép cô nói như vậy, ai nói cô không xứng với tôi, nếu như tôi có một em gái như cô thì tôi đẩy sống cả đời không uống” Dương Tư Noãn yên lặng nhìn Roch, cô bị lời nói của Roch làm cho kinh hãi. Cô không nghĩ tới Roch lại coi trọng cô như thế, nếu như cô thật có thể có một người anh như ông thì cả đời này cũng không có gì hối hận hết. Dương Tư Noãn nghẹn ngào gọi một tiếng “Anh” “Noãn nhi” Roch cũng có chút xúc động, không nghĩ tới hôm nay sẽ có kết quả như vậy. Tuy trong lòng không muốn dừng tại đây, nhưng như bây giờ mà nói là đã quá thỏa mãn rồi. Bây giờ Dương Tư Noãn cảm giác mình là người hạnh phúc nhất thế gian này rồi, người mình sùng bái nhất lại thành anh của mình, hơn nữa còn là một người đẹp trai, tài hoa hơn người nữa chứ, ha ha... Roch và Dương Tư Noãn nhìn nhau cười. Noãn nhi, anh sẽ bảo vệ em thật tốt. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Ngày hôm sau Dương Tư Noãn vừa đến công ty thì lập tức một đồng nghiệp nhiều chuyện đều xông tới, mỗi người đều dùng ánh mắt mập mờ nhìn cô. “Này, mọi người làm sao vậy?” Dương Tư Noãn bất an nói, ánh mắt của những người này đều không có thiện ý a. “Hừ hừ, nha đầu giỏi đóng kịch” Chị Hạ nhe răng cười nói “Nhanh thành thật khai ra cho chị, phú ông đẹp trai ngày hôm qua là ai?” “Phú ông đẹp trai?” Dương Tư Noãn nghe không hiểu. “Không nên dấu diếm bọn chị, sự việc lúc tan ca ngày hôm qua bọn chị đều nhìn thấy hết rồi” Chị Hạ dùng ngón tay chỉ những đồng nghiệp khác, tiểu Bội và những người khác đều gật đầu, trong mắt đều ánh lên tia sáng khác thường, còn trên mặt là biểu lộ hâm mộ, đặc biệt tiểu Bội chỉ kém không chảy nước miếng nữa thôi. Bây giờ Dương Tư Noãn đã biết mấy người này nói đến là Roch rồi, ha ha. Gì chứ, phú ông đẹp trai, nếu anh biết được kiểu xưng hô này thì không biết sẽ có phản ứng gì nhỉ? Ha ha. Dương Tư Noãn cười ha ha nói “A, mấy người nói anh ấy rất đúng nha” “Nói mau, rốt cuộc anh ta là ai? Có quan hệ gì với em?” Đám người kia xem ra không có câu trả lời thoả đáng thì sẽ không buông tha cho cô rồi. “Anh ấy là...” Dương Tư Noãn cố ý dừng lại một chút, sau đó kéo dài giọng ra nói “Anh của em” “Anh của em?” Tiểu Bội the thé giọng nói, nhưng lại kịp phản ứng lại “Không đúng, cậu làm gì có anh trai? Nói láo” “Hừ?” Chị Hạ và vài người khác bắn ánh mắt sắc bén về phía Dương Tư Noãn. “Đúng là vậy, em vốn không có anh trai, nhưng bây giờ thì có rồi, ngày hôm qua vừa mới nhận anh xong” Dương Tư Noãn lắc lắc mái tóc ngắn của mình, quăng cho mấy người kia một ánh mắt kiêu mị. “Thật hay giả?” Chị Hạ và những người khác bán tính bán nghi “Nha đầu nhà cô sao lại có phúc khí như vậy chứ?” Dương Tư Noãn ra vẻ thần bí nói “Đương nhiên là thật rồi, còn nữa, nói cho các chị biết nữa này” Quả nhiên mấy cô nghiêng tai nghe, Dương Tư Noãn nhỏ giọng nói “Anh của em có sự nghiệp, giàu có, ngày hôm qua mấy người cũng nhìn thấy rồi đó, quan trọng nhất là bây giờ anh ấy vẫn còn độc thân” Dương Tư Noãn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘độc thân’, sau đó con mắt toan tính vô ý nhìn qua tiểu Bội và những người không có bạn trai một cái. Lập tức tiểu Bội và những người khác tươi cười nhìn Dương Tư Noãn “Tư Noãn, bình thường chúng ta vẫn rất tốt với nhau, có thể hay không khi nào đó... giới thiệu anh của em cho bọn chị làm quen một chút, để mọi người kết bạn với nhau!” “Được, sau này có cơ hội em sẽ giới thiệu cho mọi người làm quen” Dương Tư Noãn cười hi hi, tâm tình cực kỳ tốt. Oa, có Roch làm anh thật là quá có phong cách đi, hắc hắc. “Thật nha, thật tốt quá, thật tốt quá” Tiểu Bội và các cô khác hưng phấn vô cùng, trong mắt còn lấp lánh ánh sao. Dương Tư Noãn cười đuổi mấy cô “Được rồi, nhanh trở về vị trí đi, nếu không lát nữa sẽ bị mắng đó” Sau đó chị Hạ và những người khác trở về vị trí làm việc của mình. “Hừ, Điền Điền đâu?” Dương Tư Noãn nhìn xung quanh một lượt cũng không phát hiện hình bóng của Điền Điền. Nha đầu kia, Dương Tư Noãn chỉ lắc lắc đầu. Đúng lúc này điện thoại báo có tin nhắn, cô mở ra xem thì đúng là tin nhắn của Điền Điền gửi tới, nhờ Dương Tư Noãn xin giúp cho cô nghỉ hai ngày, nguyên nhân cụ thể thì chưa nói. Dương Tư Noãn gửi trả lời tin nhắn hỏi xem nguyên nhân gì, Điền Điền nhắn lại nói: hai ngày nữa sẽ nói cho cậu biết. Như vậy thì Dương Tư Noãn cũng không nên hỏi lại làm gì. Rốt cuộc nha đầu kia có chuyện gì không biết? Dương Tư Noãn đi đến văn phòng của La Bình xin nghỉ thay Điền Điền, sắc mặt La Bình cũng không tốt, nhưng căn bản cô không thêm đề ý. Lúc tan việc cô còn chưa đi ra khỏi công ty thì đã trông thấy Vương Kiến Khôn đứng ở ven đường, nhìn vào công ty của cô. Da đầu Dương Tư Noãn tê rần, nhớ tới những lần anh ta gửi tặng không ít hoa thì cô không biết nên đối mặt với anh ta thế nào. Làm sao bây giờ? Phiền chết, không thể nói không về được nha, cô đảo mắt suy nghĩ một chút, hắc, có rồi. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ Trong văn phòng tổng tài khách sạn Hennessy. Mộ Minh Hiền, Roch và Trần Vũ Phàm, ba người đang ngồi trên ghế

salon lớn. Trần Vũ Phàm nhả một hơi khói nói “Minh Hiền, Lưu Bình Nam đã nhiều lần mời chúng ta đến Octavia Land khảo sát, cậu cảm thấy thế nào?” “Ờ, lão già chết bầm kia, nhìn thôi cũng thấy ghét rồi” Mộ Minh Hiền cười lạnh nói, nghĩ nghĩ rồi nói “Như vậy đi, khi nào thì cậu bớt thời gian đi xem đây” Trần Vũ Phàm ngao ngễ liếc anh “Cậu không đi sao?” Mộ Minh Hiền khinh thường nói “Không đi, không muốn nhìn thấy khuôn mặt nịnh bợ của ông ta” Roch ngồi bên cạnh nhàn nhạt cười, hai người kia nói chắc là công ty của Noãn nhi rồi. Đột nhiên điện thoại của Roch vang lên, ông lấy ra nhìn xem thì khoé miệng lại cong lên một vòng. Mộ Minh Hiền và Trần Vũ Phàm liếc nhìn nhau một cái, cả hai người nhìn thái độ của Roch đều có chút hiểu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 50: Lá Chắn

Roch đứng lên đi về phía cửa nghe điện thoại “Noãn nhi...” Câu nói kế tiếp bọn họ không nghe thấy được vì Roch đã đi ra ngoài cửa. Noãn nhi? Tâm tình Mộ Minh Hiền chùng xuống, có một trực giác tự nói với mình đó có thể là Dương Tư Noãn. Mộ Minh Hiền nhìn cửa ra vào, kỳ quái nghĩ: từ khi nào mà Roch và cô ta đã thân mật như vậy? Lúc anh đang suy nghĩ thì Roch đã nói chuyện điện thoại xong, đã trở vào. Roch mỉm cười nói “Minh Hiền, Vũ Phàm, hai cậu cứ tiếp tục nói chuyện, tôi có chút chuyện nên đi trước” Mộ Minh Hiền đen mặt, không nói gì cả. Trên mặt Trần Vũ Phàm biểu lộ trên tức hời “Roch, là điện thoại của ai mà vui vẻ như vậy?” “Ha ha, em gái của tôi” Roch ôn nhu nói. Nghĩ tới Dương Tư Noãn thì cảm giác của ông đều ảm áp. “Em gái của thầy? Thầy có em gái khi nào?” Trần Vũ Phàm trừng mắt nhìn Roch, đồng thời cũng nhìn Mộ Minh Hiền đang ngồi bên cạnh. Mộ Minh Hiền nhún nhún vai, kỳ thật anh cũng không biết là chuyện gì xảy ra. “Mới quen thôi. Được rồi, không nói nữa, sayonara” Roch phát phát tay với hai người rồi đi về hướng cửa. Trần Vũ Phàm hiểu kỳ thảo luận với Mộ Minh Hiền “Minh Hiền, cậu cảm thấy em gái của Roch sẽ là ai?” Mộ Minh Hiền đen mặt liếc Trần Vũ Phàm “Cậu thật nhiều chuyện” Trần Vũ Phàm nhìn thái độ của Mộ Minh Hiền thì trong lòng cười cười, người này có tật nham. Trần Vũ Phàm lòi lẽ thẳng thần anh hùng nói “Đây không gọi là nhiều chuyện, đây là quan tâm bạn bè” Sau đó vừa giống như nói với Mộ Minh Hiền vừa giống như tự nhủ nói “Noãn nhi, xem ra Roch gọi em gái là Noãn nhi, tên gọi thật là dễ nghe nh” Biểu lộ trên mặt Mộ Minh Hiền lại càng tối tăm hơn. Mộ Minh Hiền thoáng nhắc nhở Trần Vũ Phàm “Cậu khi nào đi đến Octavia Land khảo sát thì nói với tôi một tiếng” “Ờ, là sao?” Trần Vũ Phàm phản ứng không kịp, người này vừa rồi mới nói không đi, giờ sao lại... “Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn tới xem thôi, dù sao đây cũng là lĩnh vực công ty chúng ta mới khai phá, đương nhiên muốn thận trọng một tí” Thần sắc trên mặt Mộ Minh Hiền hơi mất tự nhiên, nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại. “À, được” Trần Vũ Phàm bán tính bán nghi nhẹ gật đầu. Chuyện gì xảy ra vậy không biết, hai người này thật kỳ quái, thật thần bí, làm cho hần chỉ biết lắc đầu. ~~~lanhacac.wordpress.com~~~ Dương Tư Noãn nhìn qua cửa kính công ty thấy từ xa xe Roch đã đến đây thì liền đi ra khỏi công ty. Vương Kiến Khôn nhìn thấy Dương Tư Noãn xuất hiện ở cửa công ty thì lập tức xông tới. Vương Kiến Khôn hô to một tiếng “Tư Noãn, đã tan việc rồi sao” Dương Tư Noãn giả bộ như vừa mới nhìn thấy anh ta rồi hỏi “Kiến Khôn, sao anh lại tới đây?” Trên mặt Vương Kiến Khôn thoáng buồn rầu, nhưng rất nhanh đã như bình thường, nói “Anh tới đón em tan việc, chúng ta cùng đi ăn cơm” Dương Tư Noãn tự nhiên nói “Thật xin lỗi, buổi tối em không rảnh, em đã có hẹn rồi” Hai người đang nói chuyện thì một chiếc xe Cadillac màu trắng dừng trước mặt hai người, sau đó một người đàn ông mở cửa xe đi xuống. Roch đi đến bên Dương Tư Noãn, dịu dàng gọi một tiếng “Noãn nhi” “Anh đã đến rồi” Dương Tư Noãn cười ngọt ngào với Roch, dù đứng trước mặt Vương Kiến Khôn cũng không lo về cách xưng hô. Vương Kiến Khôn nhìn người đàn ông kia có chút quen mắt, nhìn kỹ lại thì dĩ nhiên là giáo sư Roch. Vương Kiến Khôn giật mình nói “Giáo sư Roch, tại sao là ngài?” Roch nhàn nhạt liếc Vương Kiến Khôn, lễ phép gật đầu “Xin chào” Kỳ quái, làm sao Tư Noãn lại đi cùng với giáo sư Roch, hơn nữa còn giống như rất thân quen, thật sự là kỳ quái. Hần nhớ tới thái độ của Dương Tư Noãn với Roch khi nghe giảng ở đại học A, nếu như hần nhớ rõ thì người đàn ông lần đó nắm tay Dương Tư Noãn có quan hệ không tầm thường với Roch. Vừa nghĩ tới Mộ Minh Hiền, đột nhiên trong lòng Vương Kiến Khôn rất căng thẳng, nhất định không thể để Dương Tư Noãn đi cùng Roch, ngàn vạn lần không thể để cô ấy có bất kỳ liên lạc gì với người đàn ông đó. “Giáo sư Roch, thật là rất khéo, tôi tới đón Dương Tư Noãn về nhà” Vương Kiến Khôn cướp lời nói “Nếu như không có việc gì thì chúng tôi đi trước” Vương Kiến Khôn nói xong thì tiến lên kéo Dương Tư Noãn lại. Dương Tư Noãn giả vờ dựa vào vai Vương Kiến Khôn đau xót, sau đó buông tay ra. Roch đứng một bên nhìn xem rồi khẽ cau mày một chút, sau đó lập tức cười nói “Noãn nhi, đây là bạn của em à, không cần làm trễ thời gian của cậu ta, chúng ta đi thôi” Ông nói xong liền tiến lên nắm lấy tay Dương Tư Noãn, còn Dương Tư Noãn thì gật đầu cười. “Kiến Khôn, sayonara” Dương Tư Noãn vẫy tay chào Vương Kiến Khôn. Roch mở cửa xe cho Dương Tư Noãn, sau đó vội vàng khởi động xe, phun khói xe với Vương Kiến Khôn rồi đi mất. “Tư Noãn” Vương Kiến Khôn gọi to một tiếng, nhưng Dương Tư Noãn cũng không thèm quay đầu lại. Vương Kiến Khôn oán hận dậm chân với chiếc xe, đồng thời trong con ngươi cũng loé lên tia sáng oán hận. Dương Tư Noãn nhìn qua gương chiếu hậu xem Vương Kiến Khôn ở phía sau, trong lòng cũng có chút áy náy, cách làm của mình chắc là làm cho anh ta có chút khổ sở rồi. Cô lại nhìn Roch ngồi bên cạnh, vẻ mặt xin lỗi nói “Giáo sư Roch, thật ngại quá, làm phiền đến ngài rồi” Khuôn mặt tươi cười của Roch chùng xuống, nhìn thoáng qua Dương Tư Noãn “Gi? Em gọi anh là gì?” Dương Tư Noãn đỏ mặt lên, nói thật, đứng trước mặt Roch mà gọi một tiếng anh thì vẫn có chút khó mở miệng, cảm giác mình còn không xứng có một người anh như Roch vậy. Nhưng nhìn thái độ của Roch là biết rõ Roch thật tâm xem mình là em gái của ông, mình gọi một cuộc điện thoại là Roch liền vội vàng chạy đến rồi còn gì. Dương Tư Noãn đỏ mặt gọi một tiếng “Hắc hắc, anh” Trên mặt Roch lại tươi cười như cũ, nói “Ừ, lần sau nếu nghe em gọi giáo sư Roch nữa là anh liền giả bộ như không biết em đó. Ha ha” “Biết rồi mà anh” Dương Tư Noãn ngich ngợm nhàn nhạt chữ anh, rồi nói tiếp “Thật ngại quá, một chuyện nhỏ như vậy lại nhờ anh giúp đỡ, có ảnh hưởng đến công việc của anh không?” “Ha ha, nha đầu ngốc” Roch ôn nhu liếc Dương Tư Noãn “Thật ra anh cũng muốn gọi điện thoại cho em, không ngờ em lại gọi tới” “Thật sao?” Dương Tư Noãn cảm giác trong lòng rất ảm áp. “Chẳng lẽ em thích anh gạt em sao?” Roch vừa cười vừa nói, sau đó lập tức nghiêm mặt “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Dương Tư Noãn ngại ngùng cười thoáng qua “Thật ra cũng không có chuyện gì to tát cả, em chỉ không muốn phí thời gian của anh ta, lại không biết nói gì khi đối mặt với anh ta, nên đành phải...” “À, thì ra Noãn nhi lấy anh đây làm tấm chắn” Roch trêu chọc nói, sau đó lại thở dài một tiếng “Aiz, anh đây cứ tưởng Noãn nhi cũng xem anh là anh rồi chứ?” Dương Tư Noãn đỏ mặt sảng giọng “Anh, anh không cần chê cười em” “Ha ha, được, không nói nữa” Roch vui vẻ nói sau đó lại nhắc nhở “Anh biết rõ em rất lương thiện, không muốn tỏ thái độ để cho người khác thương tâm, nhưng là có những chuyện nên đối mặt nói rõ ràng thì vẫn hay hơn”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngươi Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 51: Ánh Mắt Độc Ác

“Dạ, nếu như lần sau anh ta còn tới tìm em thì em sẽ nói rõ ràng” Dương Tư Noãn gật đầu nói, trong lòng lại nghĩ đến cảnh Vương Kiến Khôn nhìn mình lên xe của anh, chắc là cũng hiểu được như vậy là có ý gì rồi đi. Ha ha, Dương Tư Noãn, em thật sự quá ngây thơ. Roch gật đầu cười dịu dàng “Vây là tốt rồi, buổi tối anh mời em ăn cơm” “Không được, hôm nay em hơi mệt nên muốn về nhà nghỉ ngơi sớm” Dương Tư Noãn từ chối nói. Minh đã cho Roch thêm phiền toái, sao còn không biết xấu hổ để người ta vùng tiền ra nữa chứ. “Ha ha, được rồi, anh đây đưa em về nhà” Roch ôn hoà cười, ông cũng không muốn nài nỉ. “Dạ” Dương Tư Noãn cảm kích cười, lúc ở cùng Roch cô cảm giác rất thoải mái không hề có áp lực. Không giống cái tên Mộ Minh Hiên biến thái kia luôn thích bắt buộc người khác, chỉ nghĩ tới anh ta thôi là đủ thấy ghét rồi. Xùy xùy, làm sao lại nghĩ đến kẻ đáng ghét kia rồi, cần bản anh ta không thể so sánh với Roch được. Thật sự là không rõ vì sao Roch lại làm bạn với tên đó nữa ? “Anh, cho em xuống ở đây đi” Dương Tư Noãn chỉ vào cửa khi chung cư rồi nói với Roch. “Được, từ từ thôi” Roch ôn nhu nói, đôi mắt cũng tràn đầy vui vẻ. “Dạ, anh lái xe cẩn thận, sayonara” Dương Tư Noãn nghiêng đầu, vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé nói lời tạm biệt với Roch. “Ha ha, sayonara” Roch nhìn bộ dáng dí dỏm đáng yêu của cô thì chỉ cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất. Ha ha, trong đầu cũng cười thầm. Dương Tư Noãn đứng nhìn cho đến khi không thấy bóng xe Roch nữa mới đi vào nhà, vừa đi vừa cười tủm tỉm một mình, hắc hắc, cuộc sống thật đúng là hoàn mỹ a ! ~~~launhacac.wordpress.com~~~ “Tin nóng, tin nóng” Dương Tư Noãn đang vui đầu vào thống kê số liệu thì bị âm thanh đặc biệt của tiểu Bội làm cho cả kinh phải ngẩng đầu lên, ánh mắt mê mang nhìn hướng tiểu Bội. Những đồng nghiệp khác cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn về tiểu Bội. Tiểu Bội chứng kiến mình thành công hấp dẫn sự chú ý thì đắc ý cười ha ha, ra vẻ rất thần bí. “Nói nhanh lên đi” Chị Hạ tức giận trừng mắt liếc tiểu Bội. Sau khi tiểu Bội nhìn thấy ánh mắt của chị Hạ thì người cô rúm lại, hạ giọng nói “Em nói cho mọi người một tin tốt đặc biệt lớn” Chị Hạ gõ một cái lên đầu tiểu Bội, tiểu nha đầu này thật là.... Dương Tư Noãn chứng kiến bộ dạng kinh ngạc của tiểu Bội thì khẽ bật cười. Tiểu Bội đẹp miệng nói ra “Thật là, có lòng tốt nói cho mọi người biết tin tức tốt, thế mà còn đánh tôi” Lại không cần thận tiếp xúc đến ánh mắt của chị Hạ, người khẽ run một cái, lên với vàng nói ra “Là như thế này, tôi vừa nghe mấy người ở bộ phận hành chính nói chuyện với nhau, hình như hôm nay tổng tài tập đoàn Đĩnh Thiên đến công ty chúng ta khảo sát” Sau khi tiểu Bội nói xong thì đắc ý nhìn những người khác. Lưu Linh ở một bên chen miệng nói “A, có phải em đang nói đến top mười kim cương vương lão ngũ, đẹp trai vô đối, tổng tài tập đoàn Đĩnh Thiên Mộ Minh Hiên” Tiểu Bội liếc cô ta một cái “Đúng, đúng, chính là anh ta, bằng không chị cho là tập đoàn Đĩnh Thiên có mấy tổng tài hả” Sau khi có được lời khẳng định của Tiểu Bội thì tiếng hét chói tai liên phát ra liên tiếp, những cô gái trong văn phòng tỏ ra rất hào hứng. Oa, rất hưng phấn a, có thể tận mắt nhìn đến cái người trong truyền thuyết kim cương vương lão ngũ rồi, ngày bình thường chỉ có khả năng nhìn thấy trên TV, tạp chí mà thôi, còn chưa thấy qua người thật ngoài đời a, oa ha ha, quá đã. Nhưng Dương Tư Noãn thì trong lòng lại “lộp bộp” một tiếng, thật sự là oan gia ngõ hẹp, cô đang tính có nên tìm một lý do để xin nghỉ không đây. Nhưng mà, nghĩ đến lại thôi, vì sao lại thế chứ, sao mình lại sợ anh ta chứ, hơn nữa, nói không chừng, anh ta đã quên chuyện trước kia rồi cũng nên, những chuyện kia đối với anh ta mà nói thì như lông gà vò tỏi thôi. Dương Tư Noãn cười cười tự giễu, lại cúi đầu bẽ bộn với công việc. Còn những đồng nghiệp khác thì hỏi han giúp nhau “Ai, nhìn xem quần áo của tôi đã được chưa ?” “Đầu tóc tôi có lộn xộn không ?” “Son môi của tôi có bị phai đi không ?”.... Dương Tư Noãn nghe tiếng các cô thảo luận thì đành bỏ bút xuống, ngẩng đầu yên lặng nhìn bộ dạng rồi ren của các nàng. Trong lòng thầm than một tiếng : aiz, có mệt hay không a. Cô lắc lắc đầu, không nhìn các cô ấy nữa, làm việc thôi. “Các cô đang làm gì đó ?” Âm thanh lạnh buốt của La Bình bắt chọt vang lên. Những cô đó khẽ run một cái rồi lập tức cúi đầu về vị trí làm việc của mình. La Bình lạnh lùng nhìn lướt qua văn phòng, tất cả mọi người đang cúi đầu, trên tay đều đang bận bịu. Cô ta cười đắc ý rồi sau đó hắng giọng một cái, nghiêm khắc nói “Lập tức sẽ có khách quý đến thăm công ty chúng ta, mọi người đều lo nghiêm túc làm việc cho tôi, không được phép lộn xộn” Cô ta vừa nói vừa hung hăng trừng mắt với đám nam nữ trẻ tuổi, nhìn xem bộ dạng tức giận sau khi hưng phấn của mọi người. Ánh mắt của cô ta lại dừng trên người Dương Tư Noãn, chậm rãi đi tới. “Dương Tư Noãn” Cô ta gõ lên mặt bàn Dương Tư Noãn khiến cô phải ngẩng đầu lên nhìn. “Lập tức đem mấy thứ hoa hòe loạn thất bát tao này xử lý cho sạch sẽ” La Bình dùng ngón tay chỉ vào mấy bó hoa ở vị trí làm việc của cô, ghe ghét nói “Đặt ở đây để khoe khoang với ai hả ? Thật là không có giáo dưỡng, quá dơ hơi rồi, hừ” Dương Tư Noãn cúi đầu, cũng không nói lời nào, chỉ là đứng lên, xoay người nhìn em những bó hoa kia. Nếu không có La Bình nhắc nhở thì cô đã quên rồi, hoa này đặt ở đây là không thích hợp thật. La Bình nhìn xem phản ứng của Dương Tư Noãn, lại nói thêm một tiếng nữa “Động tác nhanh lên” Sau khi nói xong thì hăm hăm quay mặt bỏ đi. Điện Diên không có ở đây, nếu không đã có nó ra mặt giúp mình rồi, aiz. Bên kia chị Hạ và những người khác thấy La Bình đi rồi mới vội vàng chạy đến giúp Dương Tư Noãn xử lý những bó hoa kia. “Tư Noãn, hoa này xử lý thế nào đây ?” Tiểu Bội nhìn hoa rồi quay qua hỏi Dương Tư Noãn. Nhìn những bó hoa kia, nói thật, vứt đi thì có chút tiếc, không vứt thì La Bình lại chít chít đau cả đầu, trong lòng cô lại nổi lên oán hận Vương Kiến Khôn, thật là, dùng tiền để mua về thứ bỏ đi. Chị Hạ suy nghĩ một lúc rồi nói “À, chúng ta tạm đưa bọn nó đến phòng nghỉ đi, sau đó tính sau” “Dạ, chứ giờ biết làm sao đây” Dương Tư Noãn chuyển những bó hoa cho mọi người, chờ Mộ Minh Hiên đi đã rồi tính sau. Có vài người giúp đỡ nên rất nhanh đã thu dọn xong xuôi, hoa không có nên trong văn phòng có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, Dương Tư Noãn cười cảm ơn chị Hạ và những người khác. Chị Hạ và những người khác cũng cười ha ha đáp lại. ~~~launhacac.wordpress.com~~~ “Mộ tổng tài, mời” Âm thanh của Lưu Bình Nam từ xa truyền tới. Không hiểu vì sao trong lòng Dương Tư Noãn lại thấy chùng xuống, cái tên biến thái kia đến đây rồi. La Bình cũng thay đổi, trên mặt là vẻ cười hiếm có, rất dịu dàng hướng Dương Tư Noãn và những người khác nói “Mọi người nhanh đứng lên nghênh đón Mộ tổng tài” Những người đó hóa đá tại chỗ, MD, con mụ này đôi tính khi nào vậy ? Nhưng mà, chỉ có trong lòng nghĩ như vậy thôi, chứ mọi người vẫn nghe lời đứng dậy, trên mặt của mỗi người đều là hưng phấn, chờ mong, chỉ có Dương Tư Noãn là mặt không có cảm xúc gì. Nếu như mọi người đều biết bản chất thật của anh ta thì chắc sẽ không còn hưng phấn như vậy nữa đi. “Mộ tổng tài, bên này là phòng thị trường của công ty chúng tôi” Mộ Minh Hiên và Trần Vũ Phàm theo chỉ dẫn của Lưu Bình Nam đi vào phòng thị trường của Octavia Land, cũng chính là văn phòng của Dương Tư Noãn làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Người Không Biết Xấu Hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 52: Ánh Mắt Mê Hoặc

Lúc Mộ Minh Hiền xuất hiện ở cửa phòng làm việc thì lập tức cảm thấy những ánh mắt nóng bỏng đến từ bốn phương tám hướng. Ánh mắt của anh sáng ngời quết mắt liếc, liền phát hiện Dương Tư Noãn ở xa xa mặt không có cảm xúc gì đứng bên cạnh bàn làm việc của mình, đôi mắt nhìn về hướng của anh, so với những người khác thì biểu hiện rất khác, làm cho lòng của anh không khỏi co rút nhanh một chút. Đoàn người Mộ Minh Hiền và Trần Vũ Phàm cùng đi với Lưu Bình Nam và bí thư Mai, chậm rãi đi vào văn phòng, hướng đi về phía Dương Tư Noãn. Tiểu Bội và những cô khác thì con mắt ra sức phóng điện, không nghĩ tới một lúc có thể nhìn thấy hai anh chàng cực kỳ đẹp trai, thật sự là quá no con mắt. Tức khắc, trong văn phòng chỉ nghe âm thanh “chì chì” của dòng điện, hắc hắc, may mắn nhóm người Mộ Minh Hiền công lực lớn, nếu không đã bị điện dí chết như cá trúng điện rồi. Còn có bí thư Mai kia nữa, từ giây phút Mộ Minh Hiền bước vào công ty đến nay, thì ánh mắt của cô ta không hề rời khỏi Mộ Minh Hiền một chút nào cả, đáng tiếc ánh mắt của Mộ Minh Hiền căn bản không hề nhìn lên người cô ta lấy một giây. Lưu Bình Nam nhìn xem nhân viên của mình một lòng mê đắm với Mộ Minh Hiền, đặc biệt là nụ cười của bí thư Mai, thì trong lòng cực kỳ không thoải mái, bình thường sao không thấy những cô này như thế với mình chứ. Hừ, không phải vì nhờ có tuổi trẻ thôi sao, có gì đặc biệt hơn người đâu, nhớ năm đó mình thời trẻ còn đẹp trai hơn cậu ta rất nhiều ! Lời tác giả : “Này, Lưu tổng, tỉnh đi chứ, không cần phải thiếp vàng lên mặt mình được không ? Ông có thể cùng Mộ Minh Hiền so tính cái gì đây, quá đề cao chính mình rồi” Trong lòng Lưu Bình Nam là nghĩ như vậy, nhưng trên mặt sao có thể biểu hiện ra ngoài, khuôn mặt vẫn là ý cười nịnh nọt, không ngừng giới thiệu tình hình công ty cho đoàn người, còn những người khác thấy nụ cười của ông ta thì cảm thấy vô cùng chán ghét. Mặc dù đôi mắt Dương Tư Noãn không nhìn đến nhóm người Mộ Minh Hiền, nhưng khóe mắt lại phát hiện anh ta đang đi về hướng cô, cô lập tức đứng thẳng người lên. Trần Vũ Phàm cũng đã sớm chú ý tới Dương Tư Noãn, nên không khỏi cười trộm trong lòng. “Hi, Dương Tư Noãn” Trần Vũ Phàm cười lên tiếng chào hỏi Dương Tư Noãn, đồng thời cũng dừng bước. Gân xanh trên trán Mộ Minh Hiền nhảy lên, cũng dừng bước lại : thằng cha thói tha này, quen thân với người ta lắm à ? Dương Tư Noãn âm thầm cau lại lông mày, anh ta đúng là da mặt dày, mình lại không quen anh ta. Bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn Trần Vũ Phàm, lễ phép nói “Tiên sinh, tôi không quen ngài” Trần Vũ Phàm ngăn người : cô gái này, không nể mặt một chút nào hết. Mộ Minh Hiền nhìn xem Trần Vũ Phàm, trên mặt có ần ần vui vẻ. Còn Trần Vũ Phàm vuốt vuốt cái mũi, ngượng ngùng cười cười. Lưu Bình Nam một mực thờ ơ lạnh nhạt, lập tức tiến lên hướng Dương Tư Noãn nói “Trời, tại sao lại có thể nói lời như thế” Ông ta liền chỉ vào người Mộ Minh Hiền và Trần Vũ Phàm giới thiệu cho Dương Tư Noãn “Vị này chính là tổng tài tập đoàn Đình Thiên Mộ tổng tài, còn vị này là trợ lý của tổng tài tiên sinh Trần Vũ Phàm” Dương Tư Noãn đang ở trước mặt Lưu Bình Nam nên cũng không dám biểu lộ ra sự chán ghét Mộ Minh Hiền được. Cô đành phải hướng về phía Mộ Minh Hiền chào hỏi một cách cứng nhắc “Xin chào Mộ tổng tài, xin chào trợ lý Trần” Biểu hiện rất cung kính, nhưng trong âm thanh không có chút nào biểu lộ cả. Trong lòng bí thư Mai hừ lạnh một tiếng : giả vờ thật giống, rõ ràng quen biết mà lại nói không quen biết. “Lưu tổng, nhân viên của công ty hình như không chào đón chúng tôi thì phải” Mộ Minh Hiền lạnh giọng nói với Lưu Bình Nam. Lưu Bình Nam lau mồ hôi trên đầu một cái, rồi cuộc Dương Tư Noãn xảy ra chuyện gì chứ, sao lại có thái độ như vậy với Mộ Minh Hiền rồi, thậm chí ông ta cũng có chút dao động về kế hoạch của ông ta nữa. “Mộ tổng tài, ngài hiểu lầm rồi, cô ta chưa từng gặp qua nhân vật lớn như ngài, nên hiện tại gặp ngài có chút khản trương mà thôi” Lưu Bình Nam vớt vát nói ra, đồng thời cũng trừng Dương Tư Noãn một cái. Dương Tư Noãn nhìn thấy ánh mắt của Lưu Bình Nam, liền biết ý tứ của ông ta. Hết cách, ở dưới trướng người ta, sao có thể không cúi đầu chứ ? Hơn nữa, Lưu tổng coi trọng mình như vậy, cũng không thể làm hư việc lớn được. Nghĩ vậy, trên mặt Dương Tư Noãn lập tức thay một nụ cười quyến rũ, dùng âm thanh ngọt ngào ngưỡng mộ như những người khác nói với Mộ Minh Hiền “Mộ tổng tài, trợ lý Trần, hoan nghênh tới công ty khảo sát” Sau khi nói xong lại nhìn Trần Vũ Phàm với ánh mắt mê hoặc. Mộ Minh Hiền nhìn thấy bộ dạng mê hoặc của Dương Tư Noãn, thì thậm chí có chút si mê. Cô gái chết bầm này không biết đến khi nào mới bày ra bộ dạng thật của mình đây, aiz, trong lòng không nhịn được khẽ thở dài một cái. Chứng kiến Dương Tư Noãn nhìn Trần Vũ Phàm với ánh mắt mê hoặc, anh liền lạnh lùng liếc Trần Vũ Phàm một cái : thằng cha này được chào đón từ khi nào vậy chứ ? Toàn thân Trần Vũ Phàm run rẩy một chút, mẹ ơi, thật là lạnh. Cô nhóc này cũng không nên hại tôi chứ, ừ, nhưng mà bộ dạng bình thường này của cô ta nhìn cũng được. Dương Tư Noãn trên mặt cười, nhưng trong lòng lại hy vọng bọn họ đi nhanh lên đi. Mộ Minh Hiền nhìn xem Dương Tư Noãn như vậy thì nhất thời không biết nói cái gì cho phải, đột nhiên không khí có chút trầm mặc, quái dị. Những đồng nghiệp khác vừa hâm mộ vừa ghen ghét với Dương Tư Noãn. Vì sao Mộ tổng tài không dừng lại bên người họ một lúc chứ, hơn nữa nhìn thái độ của Dương Tư Noãn và trợ lý Trần kia còn quen biết nữa, aiz, cô ta thật quá tốt số. Nếu Dương Tư Noãn biết rõ ý nghĩ trong lòng người khác thì nhất định sẽ gặp trở ngại. Đúng lúc này, một âm thanh không hài hòa làm cho không khí quái dị thay đổi đặc biệt. “Dương Tư Noãn, hoa của cô, mời cô ký nhận” Giọng nam bên nhon vang lên, làm cho tất cả mọi người mắt sang như được nhìn Dương Tư Noãn. “A” Nụ cười của Dương Tư Noãn cứng lại, cô nhớ lại hình như sáng hôm nay cô chưa nhìn thấy hoa, lúc ấy còn đang mừng thầm, cho rằng Vương Kiến Khôn đã chết tâm rồi, không nghĩ tới... Hiện tại đối mặt với nhiều ánh mắt như vậy thì đầu óc lập tức trống rỗng. Mộ Minh Hiền lại xụ mặt xuống, trên mặt Trần Vũ Phàm lại trung ra ý cười, còn Lưu Bình Nam thì nhìn xem Mộ Minh Hiền, chú ý đến thay đổi trên mặt anh ta. La Bình lạnh mặt : cái à thói tha này thật đúng là rất hấp dẫn người khác chú ý. Bí thư Mai thì hâm mộ ghen ghét trong lòng : aiz, tại sao không có người tặng cho mình một miếng vải len chứ ? Dương Tư Noãn sững sờ tại chỗ, có chút mồ hôi chảy ra rồi. Thanh niên đưa hoa chứng kiến một đám người đứng ở đằng kia, nhưng không có người nói chuyện thì có chút mất hứng : những người này làm gì đây chứ, không để ý đến người đang làm việc chút nào cả. “Này, trong mấy người rốt cuộc ai là Dương Tư Noãn đây, nếu không ra thì tôi đi đấy” Xem ra thanh niên này là mới vào làm việc, bằng không sẽ biết rõ vị trí làm việc của Dương Tư Noãn là ở nơi nào. Ánh mắt mọi người lại “xoạt xoạt” nhìn về phía thanh niên, người thanh niên kia đột nhiên nhìn thấy nhiều ánh mắt nhìn mình chằm chằm như vậy thì đỏ mặt lên. Người ta lớn lên không được đẹp trai cho lắm, nhưng mà nhìn người ta như vậy thì người ta sẽ thẹn thùng thôi ! Thanh niên kia còn chưa tự kỷ xong thì đã bị một ánh mắt nhìn chằm chằm làm cho run rẩy. “Đi vào” Mộ Minh Hiền trầm mặt, dùng ngón tay ngoắc thanh niên kia đi vào. Thanh niên kia nghe giọng điệu này thì trong lòng có chút không thoải mái, đang muốn phản bác thì nhìn thấy đôi mắt sắc bén của Mộ Minh Hiền, cộng thêm khí chất quý tộc trời sinh, làm cho thân thể cứng ngắc, lời muốn nói phải nuốt xuống, có chút sợ hãi đi tới hướng Mộ Minh Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Người Không Biết Xấu hổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.